

Giới thiệu Hoa Đầu Xuân Ấm

Trùng sinh sống lại thành một tiểu mỹ nhân sống nương tựa cùng một bà vú tuổi đã cao. Tuy rằng mắt chỗ dựa dẫm, nhưng cuộc sống vẫn như cũ vui vẻ nhàn rỗi ngắm nhìn nước chảy dưới chân cầu.

Thanh mai trúc mã có thể che chở được, làm sao để giải quyết những phiền toái giàu sang của người đứng đầu. Mời các bạn cùng theo dõi tiếp diễn biến câu truyện Hoa Đầu Xuân Ấm của tác giả Nhân Thánh Lạc Hoa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nha Tế

(nha tế : mình tra theo google thì nó mang nghĩa “ bữa ăn ngon” cũng khá đúng với tình tiết trong chương. Nhưng mình nghĩ nghĩa nó rộng hơn và không biết phải làm thế nào nên đã giữ nguyên. Mọi người ai có nghĩa tốt hơn thì chỉ bảo mình với nhé.)

Năm Thiên hi thứ hai mươi sáu. Chẳng qua mới cuối tháng bảy, sáng sớm trời đã trở lạnh, nhất định phải mặc chiếc áo hai lớp mới được. Lý Tiểu Noãn rét run bần bật dùng một tay để trần ôm lấy bà vai chặt chẽ, chạy chậm vào điện thờ Địa Tàng nằm phía bắc chùa giáo lý Phúc Âm.

Phía trong Địa Tàng điện là một mảnh âm u vắng vẻ. Lý Tiểu Noãn tiến vào đại điện, quỳ gối lên chiếc đệm hương bồ đã cũ kỹ, cung kính dập đầu lạy một cái rồi đứng lên, ước chừng mũi chân băng qua Địa Tàng điện, sau đó hướng đến điện thờ phụ phía Tây mà đi.

Cánh cửa phía tây điện thờ phụ hé mở. Lý Tiểu Noãn đứng ở cửa, miệng nuốt nước bọt lấy tay đẩy cửa ra, cúi đầu đi thật nhanh đến hai cỗ quan tài màu đen ở phía Nam.

Những cỗ quan tài còn lại so với hai cái trong điện có điểm khác biệt. Phía trước hai cỗ quan tài màu đen được bày biện song song nhau. Lý Tiểu Noãn đi đến trước bàn dùng viên gạch vụn kê lên một chân bàn đã gãy, buông nong tre trong tay xuống rồi tháo gùi tre trên lưng ra. Hai tay nàng khẽ chà vào quần áo, mở tấm vải bố ra trên bàn, tiếp theo thận trọng nâng mảnh vải lụa nhỏ đã viết chữ lên vải bố, treo trên giá bút bị vỡ bên cạnh bàn.

Trên vải lụa viết hai cái tên: Lý Khánh Sơn, Lý Liên Thị, hai cạnh của chữ đậm ở giữa lơ mờ xuất hiện chữ Noãn nho nhỏ.

Lý Tiểu Noãn treo vải lụa xong, nửa ngồi nửa quỳ từ trong gùi tre lấy ra cái hà bao cũ, sau đó từ trong hà bao nàng lấy ra hai cái khối bánh ngô còn ẩm, đem hà bao lót ở trên bàn, để bánh ngô lên trên, đồng thời lấy chiếc lọ gốm ghè nhỏ nhỏ ra tháo nút lọ đặt trên bàn rồi lùi lại phía sau nửa bước chỉnh đốn tang phục được viên lờm chờm sợi gai thô kệch trên người. Nàng kéo mảnh áo tang ở ngực hướng về tấm lụa lạy hai lạy, khẽ cầu nguyện một lát.

Khẩn vải xong xuôi, Lý Tiểu Noãn tiến lên đây nấp lọ, thu hồi bánh ngô bỏ cẩn thận vào trong gùi tre, nàng nhắc nong tre phía sau gùi lên rồi nhẹ nhàng đi về điện phía tây bên cạnh, sau đó trở lại núi.

Bên trong cỗ quan tài màu đen chính là cha mẹ ruột của khối thân thể này. Một nhà ba người đã bán hết gia sản đổi lấy tiền mặt đi vào kinh. Vào mùa xuân ấy, một trận ôn dịch xuôi theo tuyến đường Phượng Tàn quét tới cướp đi tính mạng của một nhà ba người, ừm hẳn là một nhà hai người. Lý Tiểu Noãn thở dài lấy bánh ngô ra tính toán cần đi một nửa.

Mặc kệ bản thân có nguyện ý hay không, nàng cũng đã chiếm thân thể của người ta , vì vậy phải thay Lý Tiểu Noãn làm tốt phận sự của người làm con lúc này.

Thế nhưng, có cách nào để đưa một nhà hai người về quê hương an toàn đây ? Nơi này cách thị trấn đến tám chín trăm dặm, nếu như.....

Haizz...Bây giờ ở thế giới này để đi được tám chín trăm dặm chỉ có dựa vào hai chân mới đi được, còn phải kéo hai cỗ quan tài kia, quả thực là khó đến tận trời xanh! Lý Tiểu Noãn lại khẽ thở dài, quên đi, việc này chờ nàng lớn lên nói sau, trước hết nên nghĩ đến chuyện nha tế hôm nay đã. Lý Tiểu Noãn vô thức lắc đầu, việc này nàng sẽ bỏ ra một chút đầu mỗi buổi sáng mạo hiểm hoàn thành nghĩa vụ. Cái miệng nhỏ nhanh chóng cắn bánh ngô, sau đó bước thoăn thoắt về phía núi.

Phía sau dải đá núi là một rừng xanh um tươi tốt, sức sống bừng bừng.

Lý Tiểu Noãn men theo một khe suối bị lờm vào núi , một mạch hướng trên núi đi đến vài chỗ nước êm. Không nhìn thấy cá, Lý Tiểu Noãn đành phải đọc theo dòng suối nhỏ tiếp tục hướng trên núi đi đến. Đi gần một canh giờ mới tìm được một chỗ rộng một chút, so với chỗ lúc này, trong nước rõ ràng nhiều đá núi hơn. Lý Tiểu Noãn dừng lại, nơi như thế này cá rất dễ tụ tập. Hơn nữa nơi này lại là lần đầu tiên nàng đến, biết đâu có thể vớt được vài con, nói không chừng còn vớ bỏ được con cá to ấy chứ !

Cá to ! Lý Tiểu Noãn nuốt nước miếng lao tới đằng sau một tảng đá to, cõng gùi tre trên lưng xuống , khom lưng từ trong gùi tre lấy ra trong đó một cái chum chọe vỡ và một cây đũa tre loay hoay khắp nơi tìm vị trí tốt. Nàng cẩn thận dùng đá giữ cái chum chọe khẽ nghiêng xong lại tiếp tục cầm đũa tre đánh mạnh vào chum chọe để gây rối bên trong trong động rồi đứng thẳng người dậy hoan hỉ nhìn một chút. Ngày hôm đó nàng làm nhật quý* tuy rằng

có chút thô sơ nhưng dù sao đi nữa chênh lệch không đến nửa tiếng đồng hồ, coi như là cực chuẩn.

Lí Tiểu Noãn nghiêng mình về phía tảng đá lớn bên cạnh còi giấy, cẩn thận xắn ống quần lên, cầm lấy cái nong tre tã tời chỉ còn một nửa rồi rít gọi ô ô xi xi, nằng nặc rằng hạ thấp người tiến vào phía trong khe suối, uốn cong thắt lưng, hai tay nắm nong tre rách nát tập trung tinh thần nhìn chăm chăm mặt nước.

Mấy con cá nhỏ từ phía sau tảng đá nhàn nhả bơi qua đây. Lí Tiểu Noãn lặng lẽ đem cái nong tre tiến sâu trong nước, nín thở dùng nong tre chậm rãi tới gần mấy con cá nhỏ đắc chí tội nghiệp kia, bất thành linh nhắc nong tre lên, đem mấy con cá nhỏ nhắc khỏi mặt nước.

Lí Tiểu Noãn sung sướng nhảy lên bờ, tiếp theo từ trong nong tre lôi ra ba con cá nhỏ dài tới một tấc cẩn thận bỏ vào trong giỏ tre, lại vui vẻ nhảy trở lại trong dòng suối. Nơi này quả thật là địa phương tốt, trận chiến mở màn đã thắng lợi ba con cá !

Kế tiếp trong hơn nửa canh giờ, Lí Tiểu Noãn vui vẻ ở trong nước tí mĩ khắp nơi lật từng tảng đá, ngoại trừ vài con tôm càng xanh ra lại không tìm được một con cá nào nữa! Bàn chân và cẳng chân ngâm trong khe suối lạnh như băng, Lí Tiểu Noãn chán chường không ngừng run cầm cập đứng lên.

Lí Tiểu Noãn mang theo nong tre nhảy lên bờ, run run tìm một tảng đá đầy nắng nhất bỏ lên trên, gác chân sát vào tảng đá đã bị mặt trời chiếu nóng thủ ẩm.

Phơi nắng trong chốc lát, Lí Tiểu Noãn trở lại bình thường, nhồi người về phía trước nhìn nhật quỷ một chút, còn xấp xỉ hai canh giờ, nằng trở về phải mất gần một canh giờ, chỉ có một canh giờ thôi, Lí Tiểu Noãn than thở trong lòng, bỏ xuống phía dưới tảng đá, xách sọt tre đến, âm thầm lật xem ba con cá con cùng bốn con tôm càng xanh từ trong giỏ tre ít đến thăm thương này.

Lí Tiểu Noãn lấy ra một con cá nhỏ đặt ở lòng bàn tay, xem xét tình hình cụ thể, rồi lại nuốt nước miếng, cá bé cỡ như này rửa sạch dùng dầu cải chiên lên giòn giòn là ăn ngon nhất. Nhưng mà nếu như lại dùng nước chấm hồng nêm nêm vậy. . . . . Lí Tiểu Noãn ngón ngang trầm mỗi nuốt nước bọt, lần trước ăn vị ngon như thế là ở nơi nào nhỉ ? chỗ Tô Chiếu Hối hay là Đàm thị ?

Lí Tiểu Noãn lo lắng thở dài, đem cá ném vào trong sọt tre, hiện tại tưởng tượng mấy cái vô dụng này để làm gì? để Ngụy ma ma dùng lửa nhỏ từ từ nướng cá từ trong ra ngoài thì hôm nay mới có thể ăn ngon miệng!

Vẫn là nhanh chóng đi bắt cá mới phải.

Lí Tiểu Noãn từ tảng đá nhảy xuống, mang theo nong tre, chân đất bơi hướng lên trên tìm kiếm dù cho cá hay tôm nhỏ chỉ bằng hạt gạo.

Đi một đoạn đường, Lí Tiểu Noãn nhảy qua dòng suối nhỏ trước mặt, lại tiếp tục thận trọng tìm kiếm trở lại.

Không thu hoạch được gì !

Lí Tiểu Noãn thất vọng, gục đầu vào tảng đá lớn bên cạnh, quăng nong tre xuống, xoay người lấy hòn đá hung hăng ném vào dòng suối, oán giận la hét:

“Hắn meo meo cái con mèo!”(câu này không hiểu rõ lắm, ai đó giúp mình vs > <)

Vừa ném vài viên, vừa phát tiết xong, Lý Tiểu Noãn thương cảm rũ hai vai, chậm chạp thu hồi nhật quỷ ném vào trong giỏ, quên đi, vẫn nên tranh thủ thời gian trở về chùa đi thôi, dù sao cũng không thể chậm trễ được !

Ngày hôm nay, Nhữ Nam vương phủ ở trong chùa thờ phụng. Lí Tiểu Noãn nặng nề nuốt nước bọt. Điểm tâm ở Nhữ nam vương phủ nàng chỉ nếm qua một lần vào dịp tết Đoan Ngọ, Ngụy ma ma đi kinh thành bán tú phẩm vừa vặn gặp lúc họ phát bánh mừng thọ. Bà xếp hàng trong hơn một canh giờ nhận được một cái rồi cất đem về cho nàng. Bánh mừng thọ nhỏ xíu không đủ cắn vài miếng, nàng ăn một nửa, nửa còn lại cứng rắn đem đến miệng Ngụy ma ma.

Mùi vị kia. . . . .nước bọt Lí Tiểu Noãn lại chảy đầy miệng, hừ, nếu có thể kiếm một vài khối điểm tâm vào ngày hôm nay thì đều có đủ mọi thứ rồi.

Lí Tiểu Noãn mang giày, vác giỏ tre trên lưng định bụng quay về, ở góc khuất mắt quét thấy bên trong dòng suối chuyển động đánh từng đường bóng đen thật dài. Tim Lý Tiểu Noãn lập tức nhảy đến cổ họng, mấy ngón tay run rẩy hưng phấn còi giỏ tre xuống, mang theo nong tre rồi chạy vội đến khe suối bên cạnh.

Ở trong khe suối nhón nhơ chuyển động dạo chơi, có điều không phải là cá, mà là. . . . lươn!

Lí Tiểu Noãn ghét bỏ lùi lại nửa bước. Trước đây món ăn không gì ngon hơn này đặt ở trên đĩa cùng con rắn giống nhau khiến cho người ta ghê tởm khắp toàn thân!

Quên đi, vẫn là quên đi. Hai tay Lí Tiểu Noãn nắm chặt nong tre lại luyến tiếc xoay người, một con to như vậy làm lươn om, lươn chiên, ống lươn om, lươn súp hầm. . . . . Lí Tiểu Noãn gắt gao nhìn chăm chăm con lươn ào ào đàn độn, cắn chặt răng, quăng giày, qua loa kéo ống quần, mang theo nong tre cẩn thận đứng vào trong dòng suối cầm nó từ từ tiến sâu vào trong nước. Nàng nín thở đến gần con lươn, mạnh mẽ nâng nong tre lên, dùng hết sức lực ném tung con lươn lên bờ.

Con lươn nằm giữa tảng đá lớn nhỏ tuyệt vọng vẫy vẫy trốn chạy. Lí Tiểu Noãn ném nong tre, lên lên bờ, nhặt một khối đá lớn nhắm vào đầu con lươn dùng sức đập xuống. Đầu lươn bị đập, máu thịt văng khắp nơi, thân mình tuyệt vọng xoắn lên.

Sau đó, Lí Tiểu Noãn tránh né thờ phỉ phò dựa đầu vào tảng đá lớn. Nàng chăm chú nhìn chăm chăm con lươn giãy giữa hấp hối, sợ hãi không ngừng nhìn nó chết đi không còn chuyển động nữa mới từ trong bụi cây bên cạnh tìm nhánh cây lại đây. Nàng lấy nhật quý và lọ gốm từ trong gói ra, để ngược gói tre, chịu đựng cảm giác buồn nôn rồi đem lươn đẩy vào trong gói.

Lí Tiểu Noãn thờ dài mang lại giấy, thu thập thứ tốt, ngắt mấy lá cây dấy lươn lại, đem nhật quý cùng bình gốm bỏ vào, về mặt tươi cười mang theo gói tre hướng dưới chân núi mà chạy.

Bên trong tiểu viện phía sau chùa Giáo Lý Phúc Âm, ở chính giữa có ba gian nhà cỏ, một gian tối phía tây đã sụp một nửa, một gian phía đông vẫn tốt đẹp không hư tổn gì, nơi này chính là nhà của Lí Tiểu Noãn và Ngụy ma ma đã ở gần nửa năm.

Lí Tiểu Noãn đẩy hàng rào vào sân, cẩn thận xách gói tre đặt vào trong chum nhỏ ở cửa ra vào phía đông, dùng nong tre che đầy miệng chum rồi dùng tảng đá đè kĩ lại. Nàng lùi ra phía sau vài bước, hai mắt vừa ý nhìn xong xoay người vào nhà thay quần áo. Quần áo trên người dính máu lươn ngộ nhờ bị người khác nhìn thấy lại kể lể Ngụy ma ma.

Lí Tiểu Noãn cởi tang phục bằng sợi dây thô trên người xuống, nghĩ nghĩ, từ trong vài món áo quần đầu giường nàng chọn ra một chiếc áo màu trắng vải thô, một chiếc quần màu chàm vải thô đi ra. Tỷ nữ thô sử ở các gia đình nhà giàu đều là mặc loại quần áo kiểu dáng, màu sắc này.

Lí Tiểu Noãn thay quần áo, từ đầu giường lấy ra cái hà bao thật lớn nhét vào trong ngực, hôn hờ ra ngoài. Chạy nước kiệu tới cửa hông phía sau chùa Giáo Lý Phúc Âm, nàng dùng sức đẩy cửa rồi theo khe hở của cánh cửa và khung cửa lách đi vào.

Hậu viện chùa Giáo Lý Phúc Âm im ắng không có một bóng người. Lí Tiểu Noãn dọc theo góc tường nhanh chóng đi tắt hướng đến điện Quan Thế Âm.

Đến sau cửa điện Quan Âm, Lí Tiểu Noãn cẩn thận nấp ở trong góc, chú ý nghe động tĩnh bên trong điện. Lúc này người trong điện hẳn là ở điện tam đại thờ phụng. Nơi này không có người. Lí Tiểu Noãn dè dặt nằm ở góc phòng, thận trọng dò xét một lát rồi mới hé miệng cười, tay chân nhẹ nhàng tiến vào điện Quan Âm.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dám Mắng Ta

Phật Bà Quan Âm mỉm cười. Đôi mắt rũ xuống nhìn khắp thể gian. Lí Tiểu Noãn ngẩng mặt khẽ nhìn tượng Quan Âm, quý gối lên chiếc đệm hương bồ trước tượng Phật lấy vài cái đứng lên. Nàng nhón chân, cân nhắc giờ cao cánh tay rất nhanh từ đồ cứng trên bàn lấy xuống ba khối bánh ngọt thượng hạng trong đĩa điểm tâm, cẩn thận bỏ vào trong hà bao. Sau đó nhanh chóng từ phía trên làm ra vẻ bày biện điểm tâm vừa đồng thời xếp lại thành một tháp nhọn cho nguyên dạng.

Lí Tiểu Noãn lấy điểm tâm cực nhanh. Từ đồ cứng trên bàn, trong mỗi đĩa nàng đều lấy ba khối bánh bỏ vào trong hà bao to, không lâu sau, điểm tâm chất đống.

Lí Tiểu Noãn hài lòng nuốt nước bọt, quơ quơ cái hà bao to, có chút tiếc nuối đứng dậy. Điểm tâm của Nhữ Nam vương phù món nào cũng ngon, chỉ là làm có chút quá nhỏ, chín khối điểm tâm thế nhưng còn chưa đến non nửa hà bao!

Lí Tiểu Noãn khẽ nhìn đĩa điểm tâm trên bàn cúng. Không thể lấy nữa, bằng không liếc mắt một cái là đã có thể nhìn ra. Vẫn là tới bàn cúng phía trước lấy một chút mới được.

Lí Tiểu Noãn nép sát tượng Phật dịch về phía trước, cẩn thận thò đầu ra nhìn đằng trước điện. Tiền điện cũng là một mảnh im ắng.

Lí Tiểu Noãn ước chừng nhón mũi chân, quả nhiên năm đĩa điểm tâm được bày biện trên bàn cúng tiền điện. Lí Tiểu Noãn cười híp mắt, nhanh chóng lấy một cái, sau đó lại xếp chồng lên nhau lần nữa.

Chỉ còn một đĩa cuối cùng, Lí Tiểu Noãn hoan hô trong lòng, sờ mó đánh giá điểm tâm, vui vẻ đi chuyển nhanh hơn.

Một tiếng bước chân rất nhẹ vang lên sau lưng Lí Tiểu Noãn. Nàng như bị niệm chú định thân kiểu cố định tại chỗ. Tiếng bước chân dừng lại. Sau đó “soạt” một tiếng, dường như là âm thanh quạt xếp mở ra.

Con người Lí Tiểu Noãn chuyển động cực nhanh, một tay nắm chặt hà bao sát thân mình nhanh nhẹn nhẹ nhàng đi xuống, tay kia thì cầm lấy khối điểm tâm giờ trước ngực, chậm rãi xoay người lại thuận thế đem hà bao lạng lẽ ra sau lưng.

Một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, thất lung thẳng đứng đang chậm rãi phe phẩy quạt giấy từ trên cao nhìn xuống đánh giá Lí Tiểu Noãn, Lí Tiểu Noãn gắt gao nhếch miệng, híp mắt đánh giá thiếu niên.

Thiếu niên thân hình cao lớn, mặc một chiếc áo choàng tơ lụa màu xanh lơ, làn da màu lúa mì nhàn nhạt. Đường nét trên khuôn mặt hẳn vô cùng đẹp, lông mi dày và thẳng, đôi mắt đen láy, khỏe miệng khiêu khích cười lạnh, một tay kiêu ngạo để sau lưng, một tay như có như không phe phẩy quạt giấy,

ánh mắt khinh thường nhìn chằm chằm Lý Tiểu Noãn.

”Hắn meo meo cái con mèo !”

Lý Tiểu Noãn hung hăng mắng trong lòng. Ngày hôm nay rõ là xui xẻo, một khắc cuối cùng thể mà đụng vào tên tiểu chính thái này!

”Phạch” một tiếng, thiếu niên thu hồi quạt xếp, dùng quạt điểm Lý Tiểu Noãn từ xa, lạnh lùng khiển trách:

”Con tiện tỳ này ! Dám ở trong chùa làm kẻ trộm, thể diện trong phủ đều bị ngươi làm mất hết !”

Lý Tiểu Noãn cúi đầu, con ngươi khiếp đảm xoay nửa vòng sau đó xê dịch đến gần bên cạnh bàn cúng. Nàng chậm rãi cúi lưng xuống dưới cái hà bao phía sau, ngón tay hướng màn che của bàn ôm lấy giấu đi hà bao .

”Ngươi tên gì ? Người hầu ở nơi nào ?”

Thiếu gia cầm quạt điểm Lý Tiểu Noãn ngạo nghễ hỏi, Lý Tiểu Noãn cúi đầu không nói một lời, thiếu niên bắt đầu không kiên nhẫn :

”Gia hỏi, ngươi nên trả lời nhi ? Lỗ tai bị điếc rồi? Đây là quy củ chỗ nào ? Ngươi lại đây!”

Lý Tiểu Noãn cẩn thận khê dịch tới phía trước cách xa chỗ thiếu niên nửa bước, cúi đầu dừng lại, con ngươi chú ý chuyển động đánh giá động tĩnh xung quanh.

Thiếu niên vươn quạt nâng cầm Lý Tiểu Noãn tỉ mỉ đánh giá nàng, đang muốn chỉ trích, Lý Tiểu Noãn đã mạnh mẽ giơ chân hướng đáy quần của hắn dùng hết sức lực đá vào. Thiếu niên đau đến nghen thở hử một tiếng ôm bụng quần sít sao khép chân uốn cong thất lưng lại. Lý Tiểu Noãn dùng sức quá mạnh, ngã xuống trước mặt hắn, liền dứt khoát ôm cẳng chân hắn hung hăng cắn xuống một ngụm. Rốt cuộc nhin không được, hắn đau đớn la lên một tiếng. Lý Tiểu Noãn nâng chân thiếu niên gắng sức kéo ngã xuống đất, lại tiếp tục dùng đầu đâm hắn đẩy hắn ra quay cuồng đi đến cửa.

Ngoài cửa vang lên dồn dập tiếng bước chân hỗn loạn. Lý Tiểu Noãn nhanh như chớp ngã trên mặt đất, lăn vài cái, tay chân đồng thời bò vào dưới bàn, sau đó từ bên trong khăn trương xoay người kéo màn che lại không để nó lay động.

Hai gã sai vặt chạy vào điện Quan Âm, chứng kiến thiếu niên cuộn tròn trên mặt đất, rùng mình hót hải lao đến, vội vã tiến lên đỡ thiếu niên dậy, thanh âm run run lo lắng hỏi:

”Thế tử gia, là ai... Là... Ngài đây là làm sao vậy?”

Thiếu niên đứng thẳng thân mình, mặt đỏ bừng, đôi mắt rực cháy phần nộ quay đầu lại nhìn xung quanh phía sau tiền điện, chạy nhanh tìm Lý Tiểu Noãn. Gã sai vặt nhặt chiếc quạt từ trên đất mờ mịt đi theo thiếu niên chạy tới chạy lui, vừa chạy vừa lo lắng xin chỉ thị :

”Thế tử gia, vết thương có làm sao không ? Bây giờ ngài có muốn nô tài lập tức bẩm báo phu nhân một tiếng để đại phu nhìn một chút hay không ?”

”Bẩm cái quái gì? Có gì hay mà báo ? Đi gọi Bình Ôn tới gấp ta!”

Thiếu niên dừng lại, cầm lấy cây quạt trong tay gã sai vặt, nhanh như cắt soàn soạt mở ra phe phẩy, hai tên sai vặt nhìn nhìn lẫn nhau , gã bên trái khê rầm rì nói, gã còn lại hiểu ý vội vàng chạy nhanh ra ngoài.

Không lâu sau, gã sai vặt dẫn một quân sự trung niên tiến vào, quân sự vẻ mặt tươi cười, cung kính tiến lên lạy dài thỉnh an, Thiếu niên nghiêm mặt phân phó:

”Ngươi đi qua gọi toàn bộ thô sử nha đầu trong phủ lại đây!”

Bình Ôn giật mình, vội vàng cung khom mình báo:

”Bẩm thế tử gia, lần này thô sử nha đầu hầu hạ cùng đến đây không nhiều lắm, hiện nay đều ở bên cạnh phu nhân hầu hạ , bây giờ nô tài đi bẩm báo phu nhân, lập tức mang người lại đây.”

”Quên đi, không cần kinh động phu nhân, ngươi đem mọi người trở lại phủ để ta xem qua, sau đó đuổi các nàng trở về!”

Thiếu niên khê cau mày, lạnh lùng phân phó. Bình Ôn trước mắt mờ mịt, mạnh mẽ đáp ứng lui xuống.

Lý Tiểu Noãn nín thở cuộn tròn, chen chúc ở tận cùng bên trong hốc của bàn cúng, không dám cử động.

Thế tử gia! Chẳng lẽ vừa rồi bị nàng đánh ngã một trận là thế tử Nhữ Nam vương phủ ? ! Lý Tiểu Noãn nhếch môi, im lặng mỉm cười, xem ra trong chốc lát nàng vẫn đứng đi ra ngoài là được , liền trốn ở chỗ này, chờ bọn họ đi rồi hẳn ra sau.

Điện tâm trong tay đã bị vo thành nắm, Lý Tiểu Noãn vui vẻ cười, tay nắm khối điểm tâm đưa đến bên miệng chảy nước miếng, chậm rãi cắn thành từng miếng nhỏ để ăn, ăn xong điểm tâm, thỏa mãn liếm liếm môi, khoan khoái cong mình ôm hà bao chứa đầy điểm tâm, nhắm hai mắt lại.

Lý Tiểu Noãn tỉnh giấc dậy, hẳn đang là giờ thìn rồi, theo đường kẻ hở vụng trộm vén màn lên, cẩn thận từng li từng tí nhìn ra bên ngoài, có người vừa

bước ra ngoài viện, bóng hình kéo thật dài. Lý Tiểu Noãn thở phào nhẹ nhõm, người của Nhữ Nam vương phủ chắc chắn đã đi rồi, phải chạy nhanh trở về, bằng không nguy ma ma tìm không thấy nàng sẽ lo lắng.

Lý Tiểu Noãn lén lút chui ra màn che, đứng thẳng người dậy, vỗ nhẹ vào quần áo, ôm hà bao to, nhanh như chớp hướng về phía điện Tây Tạng chạy đi, chạy vào điện thờ phụ phía Tây, cầm hà bao thả trên bàn rồi cung kính lạy hai lạy, rút tấm lụa dùng để phủ quần áo tang xong, lại ôm lấy hà bao, dọc theo tường viện chùa, hướng nhà cô chạy vội trở về.

Nguy ma ma đang đứng ở bên ngoài hàng rào, tay khoác trên mắt, nhìn quanh bốn phía tìm kiếm Lý Tiểu Noãn, thấy nàng xa xa đã chạy tới, vẻ mặt tràn ngập vui mừng giang hai cánh tay, tiếp đón Lý Tiểu Noãn sà vào, một phen bế lên, Lý Tiểu Noãn cười giấy dựa :

”Ma ma mau buông con xuống, con đã lớn rồi, ma ma ôm không được nữa đâu.”

”Aigo, cô nương của tôi, người mới bé tí thế này, khoảng cách lớn lên còn lâu a , ma ma làm sao mà không ôm đây ?”

Nguy ma ma cười ôm Lý Tiểu Noãn vào sân, ở cửa phòng thả Lý Tiểu Noãn xuống dưới, giữ nàng ấn ngồi trên ghế bị vỡ ở cửa, vào nhà bùng chén nước đi ra, đưa cho Lý Tiểu Noãn:

”Cô nương uống nhanh, ma ma vừa trở về đun nước xong, để nguội chờ người trở lại uống.”

Lý Tiểu Noãn tiếp nhận bát, bùng uống từng ngụm từng ngụm xong rồi thở phào nhẹ nhõm, cầm chén đưa cho nguy ma ma, nét mặt cười tươi như hoa, vui vẻ nói:

”Ma ma, hôm nay con bắt được một con lươn bự, còn cảm nhiều điểm tâm trở về a, đủ cho chúng ta dùng vài bữa nha té !”

Nguy ma ma nhận lấy hà bao, bị Lý Tiểu Noãn lôi kéo qua xem con lươn nằm trong chum, cười lau nước mắt :

”Cô nương tốt xấu gì cũng xuất thân dòng dõi thư hương, nay... Đều do ma ma không có bản sự.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Họ Hàng Xa

Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu nhìn Nguy ma ma, kéo tay bà đang đưa qua lại nói:

”Xem ma ma nói kia, chúng ta chẳng qua tạm thời khó khăn chút thôi, sau này chắc chắn sẽ tốt lên, tương lai, con sẽ để ma ma giống như những lão thái thái kia, thời điểm tổ chứa sinh nhật cũng sẽ đi vào thành chia Đào mừng thọ, con không keo kiệt giống như Nhữ Nam vương phủ kia, Đào mừng thọ của chúng ta ít nhất phải đến một cân!”

Nguy ma ma nở nụ cười, đem hà bao đặt trước ghế nhỏ, ôm Lý Tiểu Noãn đang ngồi trên ghế,

”Cô nương, ma ma đang muốn cùng người bàn bạc chuyện đại sự đây.”

Lý Tiểu Noãn tựa vào trong lòng Nguy ma ma, ngửa đầu nhìn bà, đang chờ bà nói chuyện. Nguy ma ma lại lau nước mắt, mới nói tiếp:

”Cô nương, hôm nay phương trượng hướng tôi nói chuyện. Ngày kia lão phu nhân Cổ gia sẽ mang cả nhà trở về quê hương phủ hộ thần linh, đi về nguyên quán Việt Châu, Lưỡng Chiết lộ, phương trượng nói, lão phu nhân họ Lý, ông ấy đã lặng lẽ tìm người hỏi thăm qua, nghe nói cũng là người trấn dưới Tú Châu, Lưỡng Chiết lộ*, nhưng trấn dưới chỉ có một họ Lý gia, cô nương cùng Lý lão phu nhân, nhất định là cùng tổ tiên, phương trượng còn nói, lão phu nhân là người vô cùng lương thiện từ bi, ông ấy muốn tìm một cơ hội dẫn chúng ta đi cầu Lý lão phu nhân, xem có thể hay không đi theo bà ấy, đưa lão gia phu nhân mang về an táng.”

Nguy ma ma lại bắt đầu thương cảm, kéo ống tay áo lau nước mắt. Mắt Lý Tiểu Noãn có chút xúc động, nếu thật sự là cùng tổ tiên, việc này nhất định có cơ hội. Ở thế gian này, dòng họ quan niệm rất mạnh, chung tổ tiên chung dòng họ chính là thân nhân, nếu như thật sự có thể cùng Lý lão phu nhân này nối liền tổ tiên, nói không chừng..

Lý Tiểu Noãn ngồi dậy chậm rãi tính toán, Nguy ma ma thương cảm một hồi, nói tiếp:

”Phương trượng cho biết, ngày mai Cổ gia sẽ khởi hành qua đây và ở lại một đêm trong chùa, thỉnh linh vị quan tài của Cổ đại nhân xong, sáng sớm ngày kia liền khởi hành trở về, phương trượng nói, ngày mai ông ấy sẽ tìm cơ hội, mang chúng ta đi cầu kiến Lý lão phu nhân.”

Lý Tiểu Noãn hạ quyết tâm, nhìn Nguy ma ma, gật đầu thật mạnh,

”Ma ma yên tâm, con sẽ cố hết sức thỉnh cầu Lí lão phu nhân, cầu bà ấy mang theo chúng ta cùng nhau hồi hương.”

Ngụy ma ma cảm động ôm Lý Tiểu Noãn, nước mắt đồng thời chảy dài.

Buổi chiều ngày hôm sau, Ngụy ma ma cho Lý Tiểu Noãn ăn cơm trước, đun nước ấm để nàng tắm rửa một cái, thân thể sạch sẽ thay bộ tang phục tàn tạ, cẩn thận giúp nàng búi tóc hai bên, dùng dây gai buộc xong, Lý Tiểu Noãn lập tức đoan đoan chính chính ngồi trên ghế trúc chờ phương trượng phái người gọi đến.

Đội liên tục đến cuối giờ thân, một tiểu hòa thượng thờ hồn hèn đang chạy tới đây gọi Ngụy ma ma và Lý Tiểu Noãn,

“Mau chút mau chút, phương trượng cho mời các người nhanh chóng đi qua!”

Ngụy ma ma vội vàng kéo tay Lý Tiểu Noãn, đi theo tiểu hòa thượng đến cửa vách phía sau chùa .

Chùa chiến phía nam luôn tạo điều kiện cho khách hành hương ở lại trong viện, phương trượng Không Tú pháp sư đang ngồi trên ghế đầu đằng trước trường kỷ*, cùng Lý lão phu nhân hơi tựa vào trường kỷ đang nói chuyện,

“... Vốn cũng không dám làm phiền lão phu nhân, một mặt, vị Lý cô nương này cũng là người trấn dưới Tú Châu, Lương Chiết lộ, và lão phu nhân chỉ sợ là cùng tổ tiên, tiểu tăng không dám không báo cho lão phu nhân biết, mặt khác, Duy Tâm sư thúc trước khi rời đi đã giao phó tiểu tăng, nói rằng vị lý cô nương này cùng với Cô gia, cùng lão phu nhân có duyên, nếu lão phu nhân đến chùa, dẫn dò tiểu tăng nhất định phải dẫn đến gặp người.”

“Ồ”

Lý lão phu nhân thẳng người dậy, mỉm cười nói:

“Duy Tâm đại sư biết vị Lý cô nương này ?”

“Vâng, lão tôi tớ người Lý gia, gọi là Ngụy ma ma, đã nhận nuôi Lý cô nương, đưa quan tài của cha mẹ nàng gửi vào trong chùa, lúc ấy Lý cô nương bị bệnh rất nặng, đã hôn mê bất tỉnh hai ba ngày , vừa vặn gặp được Duy Tâm sư thúc công thành xuất quan, nói đến cũng lạ, sư thúc xuất quan được một lát, cô nương này đột nhiên liền mở to mắt tỉnh lại .”

Không tú pháp sư cười rộ lên, nói tiếp:

“Sư thúc để Ngụy ma ma ôm Lý cô nương, nghe ông niệm tâm kinh một ngày, bệnh của Lý cô nương này đã tốt rồi, sư thúc còn nói Lý cô nương mệnh cách cực quý, là người có phúc trạch thâm hậu .”

Lý lão phu nhân cười gật gật đầu, từ từ dựa vào đệm :

“Duy Tâm đại sư đã xuất quan ra ngoài dạo chơi ? Hiện giờ có thư từ của đại sư không ?”

“Nào có thư từ, sư thúc bình thường nhân vân đã hạc*, luôn luôn tùy ý, muốn dừng là dừng, muốn đi là đi, hành tung bất định.”

Không tú pháp sư mỉm cười đáp, Lý lão phu nhân trầm mặc chốc lát, cười nói:

“Cô nương này không ngờ thực sự là có phúc duyên đó, ngay cả Hoàng Thượng muốn gặp Duy Tâm đại sư, triệu người thậm chí không đến , đại sư bế quan mười năm, vừa xuất quan thế nhưng lại giữ nàng một ngày để niệm tâm kinh, chỉ bằng điều này, cũng đã có phúc trạch thâm hậu ấy rồi.”

Không Tú pháp sư mỉm cười gật đầu.

Bên ngoài viện, Ngụy ma ma buông lỏng Lý Tiểu Noãn ra, nhẹ nhàng thở phò phò, đứng trước cửa viện, kéo Lý Tiểu Noãn qua, rồi tỉ mỉ sửa sang quần áo cho nàng, lối đường viền góc áo bị vướng bên trái ngực Lý Tiểu Noãn xong, thấp giọng dặn dò:

“Cô nương, đợi lát nữa, trăm ngàn đừng nói sai, lời nói ngày sau báo đáp gì đó, trăm ngàn lần không được đề cập nửa chữ, một cô nương như người, có thể chờ khi nào báo đáp đây ? Chỉ cầu lão phu nhân có thể phát ra thiện tâm, nếu không biết nên nói như thế nào, cô cứ khóc, khóc phụ thân cô, tôi chính là cầu lão phu nhân sự không đành lòng, chịu thương tiếc cô nương là được.”

Lý Tiểu Noãn trịnh trọng gật đầu, thấp giọng đáp ứng :

“Ma ma yên tâm, con sẽ căn cứ theo lời ma ma nói mà làm”

Ngụy ma ma lại định dặn dò vài câu, Không Tú pháp sư đã từ từ bước ra khỏi viện, hai tay Ngụy ma ma vội hợp thành chữ thập thực hiện lễ nghi, Không Tú pháp sư mỉm cười hoàn lễ, cúi đầu nhìn Lý Tiểu Noãn, hòa hoãn dặn dò nói:

“Không phải sợ, lão phu nhân là người vô cùng hiền lành từ bi.”

Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu nhìn ông, gật gật đầu.

Trong viện chợt xuất hiện một tiểu nha đầu mặt mày thanh tú đi đến, khụy gối cấp Không Tú pháp sư thực hiện một lễ nghi, quay đầu, mỉm cười nhìn Ngụy ma ma và Lý Tiểu Noãn nói:

”Mau vào đi, lão tổ tông cho gọi các người vào đây.”

Lý Tiểu Noãn có chút hơi khẩn trương, theo bản năng nắm chặt tay Ngụy ma ma, Ngụy ma ma vỗ nhẹ tay nàng, đưa nàng đi theo tiểu nha đầu vào viện, đi đến phòng chính.

Tiểu nha đầu vén rèm cửa phòng lên, Ngụy ma ma liền buông Lý Tiểu Noãn. Lý Tiểu Noãn hơi cúi tầm mắt, chú ý hơi thở, thân trên thẳng tắp, đoan trang tiến vào phòng.

Trên ghế trường kỷ phòng chính là một vị lão thái thái mặt mũi hiền lành, tang phục toàn thân trắng tuyết, ngay ngắn tựa vào đệm híp mắt nghỉ tạm. Một tiểu nha đầu nửa quỳ ở trước trường kỷ, đang dùng búa mỹ nhân gõ nhẹ nhàng vào chân lão thái thái, ngồi đằng trước tay vịn của ghế là một phụ nhân trung niên khuôn mặt trắng nõn dịu dàng, thân quần áo tang, khoảng chừng ba mươi tuổi đang bụng tách trà uống, mắt thấy Lý Tiểu Noãn tiến vào, nhẹ nhàng buông tách, âm thanh mềm mỏng dịu dàng bẩm báo:

”Mẫu thân, vị Lý cô nương phương trượng nói kia tiến vào thỉnh an người.”

Lý lão phu nhân mở to mắt, chậm rãi ngồi dậy, tiểu nha đầu bên cạnh đứng lên cầm lấy cái đệm khá cũ đặt trước trường kỷ, Lý Tiểu Noãn hơi rũ tầm mắt, vẻ mặt trầm tĩnh đi đến trước đệm, có chút không quen quỳ gối lên chiếc đệm, dập đầu, đứng lên, hai tay đan chéo vịn bên trái thắt lưng, có hơi khựng gối vịn áo thi lễ, âm thanh êm dịu nói:

”Lý thị Tiểu Noãn thỉnh an lão tổ tông.”

Phụ nhân trung niên lạnh nhạt cau mày nhìn Lý Tiểu Noãn thô tháo quỳ lạy cúi chào, Lý lão phu nhân ánh mắt hòa hoãn nhìn nàng, nhẹ nhàng khoát tay áo, ôn hòa nói:

”Dù như vậy, cũng đã làm khó đứa nhỏ này rồi, chẳng qua mới sáu tuổi, lại không có người dạy, vẫn xem như là biết lễ.”

Phụ nhân trung niên mỉm cười đón lấy:

”Mẫu thân nói cực kỳ phải, đứa nhỏ này chẳng qua thiếu chút dạy dỗ chỉ dẫn thôi, chỉ nhìn dung mạo phẩm cách của con bé này, phần bình tĩnh nghiêm trang này, cũng thật khó có được.”

Lý lão phu nhân gật đầu, vẫy tay gọi Lý Tiểu Noãn đi qua ngồi trên mép ghế, lời kéo tay cẩn thận nhìn nàng, Lý Tiểu Noãn ánh mắt dựa dẫm nhìn Lý lão phu nhân. Trong mắt Lý lão phu nhân hiện lên tia thương xót không đành lòng, đưa tay vuốt ve sợi dây gai buộc trên búi tóc Lý Tiểu Noãn, chảy nước mắt:

”Cô nương Lý gia chúng ta đều là mệnh khổ, còn nhỏ như vậy, cha mẹ đều đã mất rồi.”

Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu, trong mắt ý lại quẩn quít nhìn Lý lão phu nhân, sau đó trào nước mắt, nghẹn ngào thấp giọng kêu lên:

”Lão tổ tông...”

Lý lão phu nhân đau lòng chìa tay ôm chầm Lý Tiểu Noãn, vỗ nhẹ sau lưng an ủi nàng:

”Bé con đừng khóc, không có việc gì, còn lão tổ tông ở đây, sau này có lão tổ tông thương con mà.”

Tìm Lý Tiểu Noãn hơi thả lỏng, nằm trong lòng Lý lão phu nhân, giọt nước mắt bị nén lẫn xuống.

Khóc một lát, phụ nhân trung niên tiến lên khuyên nhủ Lý lão phu nhân, lời kéo Lý Tiểu Noãn ngồi vào ghế bên cạnh, nàng ta đoan trang cẩn thận, cười nói:

”Nhìn kỹ tướng mạo Tiểu Noãn này, giống lão tổ tông ít nhất đến ba bốn phần, bộ dạng cô nương quả thật là xinh đẹp, khiến người ta đui mù con mắt.”

Lý Tiểu Noãn rụt rè cúi đầu. Lý lão phu nhân nhìn Lý Tiểu Noãn, khe khẽ thở dài, gọi Ngụy ma ma đi vào, tỉ mỉ hỏi chuyện, rồi lại thương cảm:

”Cho dù có năng lực đi thi trạng nguyên thì thế nào? Có bảo vệ được người trong nhà trải qua cuộc sống yên ổn tốt đẹp sao? Nếu không phải muốn đi thi, đâu đến nỗi khiến con bé lớn thế này mất đi cha mẹ? Nếu không phải...”

Phụ nhân trung niên nước mắt chảy dài dùng khăn đề khóe mắt lại, Lý lão phu nhân tạm dừng thở dài thường thuật, quay sang nhìn Ngụy ma ma phân phó nói:

”Người là một người hiếm có, non nửa năm này, ít nhiều người đã hết sức tận tâm chiếu cố cô chủ nhà người, sau này tất có phúc báo! Cô nương nhà người đêm nay cứ đi theo ta trước đã. Ta để cho quản gia và người quay về, dọn dẹp này nọ một chút, đem linh vị quan tài lão gia phụ nhân người thỉnh đặt trên xe, ngày mai, các người theo ta cùng nhau về nhà.”

Chú thích:

1. Lưỡng Chiết lộ (gồm có Lưỡng Chiết Đông lộ và Lưỡng Chiết Tây lộ) là một trong hai mươi ba lộ Bắc Tống, cấp bậc hành chính tương đương với

cấp tỉnh trực thuộc trung ương đời sau, Lưỡng Chiết lộ và Giang Nam tây lộ tương đương với cả diện tích Giang Nam.

2.Nhân văn nhạ hạc: có nghĩa là mây trời con hạc giữa đồng, nói lên con người sống nếp sống Đạo gia, không bị câu thúc ràng buộc gì, ý chỉ những người có cuộc sống nhàn rãi, thoát li việc đời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sáng Sớm

Ngủ ma ma quý trên mặt đất, đập đầu vài cái thật mạnh, liếc mắt nhìn Lý Tiểu Noãn một cái rồi đi theo bà tử ra ngoài.

Lý lão phu nhân vẫy tay gọi Lý Tiểu Noãn qua đây, chỉ vào phụ nhân trung niên giới thiệu:

”Về sau, cháu hãy xưng nàng là mẹ, mẹ của cháu nhà mẹ đẻ họ Chu, còn có hai vị biểu tỷ và một vị biểu ca đều đã nghỉ ngơi rồi, ngày mai hẳn chào hỏi, sau này thời gian gặp nhau còn dài.”

Lý Tiểu Noãn đứng lên, cung kính quỳ gối trên đệm, rồi đập đầu thỉnh an Chu phu nhân, Chu phu nhân đứng dậy vừa đỡ Lý Tiểu Noãn đến bên người Lý lão phu nhân, vừa cười nói:

”Bên cạnh biểu tiểu thư ấy mà không có nha hoàn hầu hạ, ngày mai con gọi quản sự bà tử vào đây, cẩn thận chọn hai đứa nha hoàn cho biểu tiểu thư sai bảo.”

”Không cần.”

Lý lão phu nhân mềm mỏng nói :

”Đề Đông Mạt hầu hạ chăm sóc con bé vài ngày trước đã, nha hoàn bên cạnh ta nhiều, cũng không thiếu người cho con bé. Trước tiên, hôm nay để con bé ở trong buồng Tây sương phòng của ta nghỉ một đêm, con cho truyền Chu quản sự nói ông ấy ngày mai dành ra một chiếc xe thoải mái một chút để cho Tiểu Noãn dùng. Lúc này cũng đã trễ, con đi nhanh rồi trở về nghỉ ngơi, sáng mai còn gấp rút lên đường.”

Chu phu nhân cười đáp ứng, đứng dậy xin phép cáo lui, mang theo nha đầu bà tử đi ra ngoài.

Lý lão phu nhân lôi kéo Lý Tiểu Noãn, kể tiếp tình tế hỏi nàng có biết chữ, có đọc qua sách gì không, Lý Tiểu Noãn nhất nhất đáp , Lý lão phu nhân vừa lòng gật đầu:

”Thế này là được rồi, Lý gia chúng ta, nam tử hiếu học, nữ hài tử cũng phải đọc sách, phải có kiến thức có học vấn mới tốt. Phụ thân của cháu đã sớm như vậy dạy cháu biết chữ đọc sách, cũng là tuân theo phong tục Lý gia chúng ta, aizz, bà cũng đã nghe người khác nhắc đến phụ thân cháu vài lần, cũng là một thiếu niên có tài, đáng tiếc bất tự yếu, cứ như vậy bỏ mạng ở bên ngoài...”

Lý lão phu nhân nói xong lại xúc động, ánh mắt Lý Tiểu Noãn tình vi lóe lên, lấy chiếc khăn bên cạnh gối đưa ra rồi hai tay đưa qua, ngẩng đầu nhìn Lý lão phu nhân, cười nói:

”Lão tổ tông đừng quá đau lòng, thân thể quan trọng hơn, sống chết có số, giàu sang do trời, chúng ta phải tiếp tục sống, luôn cố gắng mà sống mới có thể không phụ sự kỳ vọng của người đã mất.”

Lý lão phu nhân nhận lấy khăn lau nước mắt, thương tiếc vỗ về lên búi tóc Lý Tiểu Noãn, liên tục gật đầu nói:

”Cái con bé này, quả là thông thấu, nói được lời lý lẽ này, lão tổ tông chừng này tuổi còn muốn một tiểu nha đầu như cháu tới khuyên đây.”

Lý Tiểu Noãn nghiêng đầu, hồn nhiên cười nói:

”Lão tổ tông đang chê cười cháu nhỉ.”

Lý lão phu nhân cười ôm lấy Lý Tiểu Noãn:

”Lão tổ tông không chê cười cháu, lão tổ tông đang khen cháu đấy, Tiểu Noãn là một cô bé tốt, là cô bé tốt bụng khó có được, cháu cũng đã mệt mỏi một ngày rồi, để Đông Mạt hầu hạ cháu rửa mặt, đi Tây sương phòng nghỉ ngơi, sáng mai chúng ta phải khởi hành quay về Việt châu.”

Lý Tiểu Noãn ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng. Lý lão phu nhân gọi một bà tử lại đây phân phó, tiếp theo bảo Đông Mạt qua thỉnh an Lý Tiểu Noãn. Lý Tiểu Noãn nhận lễ của Đông Mạt xong đứng dậy cúi chào, hướng Lý lão phu nhân xin phép lui, theo bà tử và Đông Mạt đi Tây sương phòng.

Lý Tiểu Noãn ngồi trên ghế ở Tây sương phòng, nghe theo bà tử và Đông Mạt hầu hạ rửa mặt xong, bà tử ôm nàng thả xuống trên giường. Đông Mạt đi

ra ngoài một hồi, đang cầm vài bộ quần áo trong vài gai mịn trở về, khẽ khụy gối, cười nói:

”Đây là quần áo của nhị tiểu thư, tôi đã tìm Cầm nha hoàn xin hai bộ về đây. Nhị tiểu thư so với cô nương lớn hơn rất nhiều, đêm nay cô nương trước mặc tạm một đêm, bộ còn lại tôi sẽ sửa lại trong đêm, ngày mai có thể sẽ vừa người rồi.”

Lý Tiểu Noãn cẩn thận mím môi, vừa thuận theo nàng đổi quần áo, vừa chú ý đánh giá nàng. Ước chừng mười một mười hai tuổi, khuôn mặt dài, mày liễu mắt hạnh, bộ dáng xinh đẹp, nói chuyện lanh lẹ thanh thúy, tay chân cực kì lưu loát.

Lý Tiểu Noãn cười nhìn Đông Mạt, âm thanh ngọt ngào cảm tạ nói:

”Cám ơn Đông Mạt tỷ tỷ, không cần phiền hà tỷ tỷ đâu, lớn mới tốt, chờ ta trưởng thành còn có thể mặc.”

Đông Mạt nở nụ cười, nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má Lý Tiểu Noãn :

”Cô nương không cần khách khí như vậy, sao có thể để quần áo của cô nương không phù hợp với thân mình, không thoải mái không quan tâm được? Vậy nha hoàn chúng tôi dùng để làm gì? Hơn nữa, lão tổ tông thế mà chú trọng điều này, nếu người nhìn thấy quần áo trên người cô nương có một chỗ không thích hợp, cô nương sẽ bị liên lụy, tôi sẽ bị phê bình. Từ nay về sau cô nương nhớ kỹ, trước khi gặp lão tổ tông, nhất định phải gọn gàng ngay ngắn chỉnh tề mới được nhé.”

Đông Mạt vừa nói, vừa lưu loát trải đệm giường xong rồi hầu hạ Lý Tiểu Noãn nằm xuống, thay nàng vén góc chăn, cười nói:

”Cô nương ngủ đi, tôi sửa quần áo xong thì ngủ ở trước giường cô nương, ban đêm cô nương có chuyện gì cứ gọi tôi.”

Lý Tiểu Noãn mỉm cười nhìn nàng, gật gật đầu. Đông Mạt buông màn, giờ nên chuyển tới ngoài phòng để thêu thùa may vá.

Lý Tiểu Noãn lẳng lặng nằm trên giường, ngón tay ấm áp chậm rãi trượt trong chăn. Đây là loại vải bố được may tinh tế, gia chủ của Cổ gia đã mất, cũng giống như nàng, đang mang trọng tang trăm suy*, ngay cả vài bố tinh tế như vậy, thậm chí có chút quá. Quy củ và vật chất, bao giờ cũng chênh lệch rất nhiều bước.

Cổ đại nhân Cổ Chí Hằng, con trai độc nhất của Lý lão phu nhân, là Trạng Nguyên năm Bính Dần Thiên Hi thứ mười hai, tri châu Lũng Châu, không làm tròn nhiệm vụ treo cổ tự vẫn, để lại hai gái một trai.

Về Cổ gia, Lý Tiểu Noãn chỉ biết chừng này, bất quá cái này không quan trọng, quan trọng là Lý lão phu nhân cùng người mợ kia.

Cha mẹ của Lý Tiểu Noãn hai nhà nhân khẩu đơn bạc, dù vậy thì một hai cái thân thích không xa không gần, theo ý tứ của Ngụy ma ma, tình trạng cũng đều không tốt. Lý Tiểu Noãn lại như một cái xác, nếu rơi vào trong tay những thân thích có ý đồ xấu xa, còn không biết kết cục sẽ như thế nào đâu.

Nếu có thể ở lại Cổ gia, tại nhà người ta lớn lên, thường ngày nàng dụng chút tâm ý khiến cho lão phu nhân và Chu phu nhân vui vẻ, đợi khi nàng lớn lên, sẽ dễ ý tìm một hộ trong sạch thích hợp gả sang. Cổ gia chỉ cần chuẩn bị vài món đồ cưới nho nhỏ cho nàng, cuộc sống này nhất định có thể khác biệt một trời một vực.

Lý Tiểu Noãn chậm rãi tính toán, dần dần mơ màng đi vào giấc ngủ.

Cuối giờ Dần đầu giờ Mão ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, nắng sớm tinh mơ xuyên qua song cửa sổ in trên màn vải thô, Lý Tiểu Noãn tỉnh dậy.

Lý Tiểu Noãn mở to mắt, im lặng nằm ở trên giường, cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài.

Trong viện truyền đến tiếng kết trục rất nhỏ của then chốt cửa, tiếng bước chân nhẹ nhàng dẫm xuống đất, tiếng sột soạt của chổi quét trên mặt đất, tiếng dội nước ào ào. Đủ loại âm thanh hết sức nhỏ nhẹ theo nhịp điệu rõ ràng. Lúc này bên ngoài, các thổ sử bà tử, nha đầu đang vẩy nước quét sân.

Lý Tiểu Noãn nằm ở trên giường, nhìn nắng mai nhảy nhót in trên màn đêm thời gian. Ước chừng chưa được nửa canh giờ, phía trước giường truyền đến âm thanh ma sát sột soạt một hồi. Đông Mạt đã thức dậy, tiếp theo là tiếng cửa bị đẩy ra, có tiếng bước chân hết sức nhẹ nhàng vào phòng.

”Đặt ở nơi này đi.”

Là giọng nói của Đông Mạt dè dặt cực thấp, có âm thanh che giấu nào đó vấp phải phải mặt đất, bước đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, tiếng bước chân của Đông Mạt nhẹ nhàng dời đến bên giường, Lý Tiểu Noãn khẽ nhắm hai mắt lại, Đông Mạt nhấc màn lên, Lý Tiểu Noãn liền tròn mắt nhìn nàng, vẻ mặt tươi cười nở rộ ra, Đông Mạt bật cười theo ngay, một bên treo màn, một bên cười vui vẻ nói:

”Cô nương đã tỉnh, ban đêm ngủ không ngon sao? Tôi nghe cô nương một đêm cũng không có động tĩnh nào, đoán là cô ngủ vô cùng an ổn.”

Lý Tiểu Noãn ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn Đông Mạt, cười trong trẻo gật đầu, nhỏ giọng cặn kẽ nói:

”Ngủ thoải mái cực kỳ, tỷ tỷ ngủ không ngon giấc?”

Đông Mạt treo màn xong, xoay người cầm cái bồ màu đen đặt tới trước giường, cười nói:

” Trong phòng này không có phòng sạch, cô nương tạm thời chấp nhận một chút, liền ở trong này đi.”

Lý Tiểu Noãn nhu thuận gật đầu, không đợi Đông Mạt hầu hạ, tự mình xuống giường, mang giày đi đến bên cạnh cô. Bên trong cô bỏ một tảng vụn gỗ hương thật dày, tỏa ra hương thơm có chút nồng nặc.

Động tác Đông Mạt nhanh nhẹn hầu hạ lau sạch người Lý Tiểu Noãn, đem cô đẩy lại mang giao cho thô sử bà tử xong rồi trở về lấy quần áo, hầu hạ Lý Tiểu Noãn mặc. Tiểu nha hoàn tiến vào đưa nước nóng, ấm nước, khăn bông và muối biển. Lý Tiểu Noãn dùng muối biển đánh răng, rửa mặt sạch sẽ, Đông Mạt thông qua mái tóc của nàng, chỉ vài cái liền búi thành hai búi xinh đẹp.

”Lão tổ tông mỗi ngày đầu giờ mảo đã tỉnh, đúng giờ mảo rời giường, phu nhân cùng tiểu thư, thiếu gia cuối giờ mảo đã đi qua thỉnh an lão tổ tông. Sau này, cô nương cũng ở cuối giờ mảo phải đi qua thỉnh an lão tổ tông.”

Đông Mạt một bên dùng dây gai thắt hai búi tóc, một bên cười nói, thắt hai búi xong, lùi ra phía sau hai bước, tỉ mỉ đánh giá Lý Tiểu Noãn từ trên xuống dưới một lần, mới vừa lòng gật gật đầu,

”Cô nương thường ngày quả thật là xinh đẹp, ngay cả loại vải bố thô thấp cũng có thể ăn mặc đẹp như vậy.”

Lý Tiểu Noãn ánh mắt cong cong cười nhìn nàng, Đông Mạt tiến lên nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má Lý Tiểu Noãn :

”Cô nương thật là dễ khiến người ta yêu thương, đi thôi, chúng ta nên thỉnh an lão tổ tông.”

Nói xong, dẫn Lý Tiểu Noãn đi vào noãn các đằng sau phòng chính.

Chú thích:

*trảm suy : thời cổ đại, đối với lễ tang có một chế độ gọi là ngũ phục, tức là năm loại y phục thể hiện quan hệ thân sơ với người chết, gồm có: trảm suy, tề suy, đại công, tiểu công và ma.

Lý Tiểu Noãn và Cổ gia đều là cùng mặc tang phục “trảm suy” bằng vải bố dệt thô. Quan trọng hơn, y phục biểu hiện “phục kỳ” ba năm, tức là quan hệ thân thiết gần gũi nhất với người đã chết, sẽ để tang ba năm (thường là quan hệ vợ chồng, cha mẹ con cái, anh chị em ruột)

Bạn đang đọc truyện *Hoa Dầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Lần Đầu Gặp Mặt

Lý lão phu nhân đã sửa soạn xong xuôi, đang ngồi ở trên ghế trường kỷ từ từ ăn canh tổ yến. Lý Tiểu Noãn đứng trước ghế, cung kính cúi chào thỉnh an. Lý lão phu nhân cầm chén đưa cho nha hoàn hầu hạ bên cạnh, ý bảo Lý Tiểu Noãn ngồi vào ghế trường kỷ, cười hỏi:

”Ban đêm ngủ có ngon không? Có quen không?”

”Lão tổ tông, phu nhân cùng thiếu gia đã đến.”

Lý Tiểu Noãn cười khanh khách đang định trả lời, ngoài cửa, âm thanh của tiểu nha hoàn bẩm báo truyền vào. Lý Tiểu Noãn vội đứng lên, lặng lẽ lui về sau nửa bước.

Chu phu nhân dẫn một nam hài khoảng chừng bảy, tám tuổi tiến vào phòng. Lý lão phu nhân thẳng đứng người dậy, vẻ mặt hạnh phúc nhìn nam hài lạ dài thỉnh an.

Lý Tiểu Noãn đứng trước ghế, lặng lẽ đánh giá nam hài. Cùng mặc tang phục trảm suy giống như nàng, khuôn mặt tròn tròn có chút béo, đôi mắt long lanh trong suốt, môi hồng răng trắng, vừa nói vừa cười mang theo nồng đậm tính trẻ con.

Lý lão phu nhân kéo nam hài ngồi bên người mình, vuốt ve khắp mặt và má hần, hỏi vài câu linh tinh : “Tối hôm qua cháu ngủ có ngon không?” “Ban đêm tỉnh giấc mấy lần ?” “Buổi sáng giờ nào thì tỉnh ?” ...

Nói trong chốc lát nói, Lý lão phu nhân ôm nam hài, chỉ vào Lý Tiểu Noãn cười nói:

”Đây là muội muội mới tới, là cháu gái của tổ mẫu, họ Lý, gọi là Tiểu Noãn. Tiểu Noãn, đây là Cổ Tiêu ca ca, từ nay về sau các cháu phải hòa thuận với nhau đây.”

Lý Tiểu Noãn cười dịu dàng khẽ khụy gối cúi chào. Cổ Tiêu đứng dậy, vẻ mặt tươi cười chấp tay hoàn lễ, đánh giá toàn thân Lý Tiểu Noãn, rồi lui về bên người Lý lão phu nhân ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Lý lão phu nhân hỏi:

”Sao muội muội lại ăn mặc giống cháu?”

”Phụ mẫu của muội muội cũng đã qua đời , cùng cháu giống nhau mặc tang phục trong người.”

Lý lão phu nhân ôm Cổ Tiêu, thương cảm thấp giọng giải thích. Cổ Tiêu gật gật đầu, đáng vẻ ông cụ non thờ dài nặng nề nói:

”Muội muội thật đáng thương, không có phụ thân, cũng không có mẫu thân, thật sự là đáng thương!”

Lý lão phu nhân bật cười thành tiếng ,vừa xúc động, ôn hòa vỗ về sau lưng Cổ Tiêu:

”Tiểu nhi của chúng ta thật là hiểu chuyện, muội muội là một người đáng thương, sau này cháu không được phép bắt nạt muội muội.”

”Dạ!”

Cổ Tiêu trịnh trọng gật đầu trả lời.

”Lão tổ tông yên tâm, cháu sẽ chiều cổ muội muội thật tốt .”

Lý Tiểu Noãn dịu dàng mỉm cười, khép hai tay ngồi trên ghế trường kỷ, nghe hai bà cháu nói chuyện.

”Lão tổ tông, đại tiểu thư và nhị tiểu thư đã đến.”

Tiểu nha hoàn đứng ở cửa lạnh lạnh bấm báo. Rèm cửa nhấc lên. Bên ngoài, ba, bốn tiểu nha hoàn vây quanh hai tỷ muội tiến vào. Đi ở phía trước là một cô nương ước chừng mười ba, mười bốn tuổi, thân hình mềm mại, mặt mày thanh tú, đôi môi hơi mỏng ần ần lộ ra vài phần khôn khéo. Theo phía sau là một tiểu cô nương mười một, mười hai tuổi. Thanh lệ thoát tục, làn da trắng nõn mịn màng, hai bên má phỉếm hồng đào nhàn nhạt, lông mày lá liễu cong hình bán nguyệt, đôi mắt hạnh ngập nước gọn sóng ướn ắt. Như hoa sen mới nở, vô cùng tuyệt mỹ.

Hai người đi đến trước ghế, khụy gối cúi chào, thỉnh an lão tổ tông xong lại xoay người, khụy gối thỉnh an Chu phu nhân. Lý lão phu nhân chỉ vào Lý Tiểu Noãn giới thiệu nói:

”Mau lại đây làm quen, đây là đại tỷ tỷ, gọi là Vân San. Đây là nhị tỷ tỷ, gọi là Vân Hoan. Còn đây là biểu muội mới đến, họ Lý, gọi là Tiểu Noãn, sau này phải hòa thuận sống cùng nhau .”

Lý Tiểu Noãn vội đứng dậy, gập đầu gối làm lễ. Vân San và Vân Hoan khê khụy gối hoàn lễ xong, tò mò đánh giá Lý Tiểu Noãn. Vân San tiến lên hai bước, nắm lấy tay Lý Tiểu Noãn, cúi đầu, từ trên xuống dưới, tỉ mỉ đánh giá một lát, quay đầu nhìn Chu phu nhân nói:

”Mẫu thân, đáng vẻ Tiểu Noãn muội muội thật sự là đẹp mắt, so với muội muội còn đáng yêu hơn!”

Vân Hoan đi đến trước mặt Lý Tiểu Noãn, hàm chứa tia soi mói, cẩn thận đánh giá nàng. Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu, trong mắt ngưỡng mộ nhìn Vân San, lại quay qua nhìn Vân Hoan, nhìn qua lại vài lần, vẻ mặt sợ hãi than:

”Tỷ tỷ mới thực sự là đẹp mắt, giống tiên nữ y đúc!”

Vân San cười “xi” ra tiếng, Vân Hoan cười mỉm theo, tiến đến nắm tay Lý Tiểu Noãn, âm thanh tinh tế, ngọt ngào nói chuyện:

”Tiểu Noãn muội muội thật là khiến cho người ta yêu thương.”

Lý lão phu nhân mỉm cười, quay đầu, phân phó nha hoàn bà tử bên cạnh :

” Bày cơm đi, ăn sớm một chút còn phải bắt kịp lộ trình, không thể để lỡ giờ lành được.”

Nha hoàn bà tử đáp xong đi ra ngoài, Lý lão phu nhân quay sang nhìn Chu phu nhân, ôn hòa nói:

”Ở bên ngoài, tạm thời tùy cơ ứng biến một vài quy củ, con cứ ở trong này, tại đây ăn một chút là được, thời gian cũng không còn sớm.”

Chu phu nhân đứng lên, cung kính đáp ứng .

Không bao lâu sau, nha hoàn, bà tử đã chuẩn bị xong bữa sáng. Lý lão phu nhân ngồi vào đầu tiên, Cổ Tiêu ngồi ở hàng thứ nhất tay trái của Lý lão phu nhân, Lý Tiểu Noãn thì ngồi ở hàng thứ nhất bên tay phải. Cổ Vân San và Cổ Vân Hoan chia ra ngồi hai bên trái phải hàng thứ hai. Chu phu nhân đang dùng khăn lụa bọc đôi đĩa bạc tinh xảo khéo léo, dâng lên Lý lão phu nhân, đồng thời bố trí bát cháo. Lý lão phu nhân mỉm cười chỉ nàng cứ đến bàn nhỏ bên cạnh dùng bữa.

Im lặng dùng bữa , súc miệng xong. Chu phu nhân xin phép lui xuống theo dõi nhóm nha hoàn, bà tử thu xếp xung quanh, nhìn từng người bố trí xe ngựa để rời đi.

Bốn người cùng Lý lão phu nhân cười đùa chưa đến nửa canh giờ, Chu phu nhân đã tiến vào bấm báo : “Đã thu xếp xong rồi.”Nha hoàn, bà tử vội vàng đi lấy áo choàng mỏng cho từng vị chủ tử. Lý lão phu nhân gọi Vân Hoan đến đây căn dặn:

"Cháu cho nha hoàn cầm áo choàng lại đây, trước để Tiểu Noãn muội muội mặc. Chờ đến mùa thu, khi may quần áo, bà sẽ để mẫu thân cháu may thật nhiều đồ cho cháu."

Vân Hoan vui vẻ gật đầu đáp ứng :

"Muội muội muốn mặc, cứ cầm cho muội ấy, quần áo của cháu đã rất nhiều rồi, không cần may nhiều cho cháu, may nhiều về sau cũng không dùng được."

Lý lão phu nhân gật đầu, ánh mắt hiện lên ý cười, quay đầu nhìn Chu phu nhân cười nói:

"Cô nương nhà chúng ta, con dạy dỗ vô cùng tốt, đây mới là phong cách quý phái."

Chu phu nhân tươi cười nhận lấy áo choàng trong tay nha hoàn, hầu hạ Lý lão phu nhân mặc xong, quay đầu vừa nhìn vừa len lén quan sát toàn thân Lý Tiểu Noãn, cười nói:

"Vú nuôi của con và vú nuôi của Tiêu nhi cùng ngồi trên một xe ở phía trước, mợ đã dàn xếp xong rồi, con tạm thời yên tâm."

Lý Tiểu Noãn vội vàng quỳ gối cảm tạ Chu phu nhân, có phần ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống. Lý lão phu nhân cười nhìn nàng, khẽ gật đầu.

Đông Mạt đỡ Lý Tiểu Noãn lên một cỗ xe ngựa có chút nhỏ, sau đó cũng leo lên xe, buông rèm xe xuống. Một lát sau, cỗ xe từ từ chuyển động. Lý Tiểu Noãn cẩn thận vén màn che, xuyên qua sa cửa sổ, ngắm nhìn thế giới bên ngoài.

Xe ngựa chạy ra khỏi núi, hướng đến đường lớn rộng rãi, không nhanh không chậm tiến lên phía trước.

Lý Tiểu Noãn buông rèm, quay đầu quan sát bên trong xe.

Toa xe không lớn, bốn bề bọc vải màu lam chàm, trông rất mộc mạc thoải mái. Đông Mạt quỳ gối ngồi bên cạnh Lý Tiểu Noãn, động tác nhanh nhẹn thu xếp tay nải, lấy đồ ăn lót dạ tinh tế và cái chén ra. Đem từng cái bỏ vào trong hộc tối trước toa xe, gấp tay nải xong, nhét dưới đệm trong toa xe, vỗ tay, thờ phào nhẹ nhõm rồi xoay người nhìn Lý Tiểu Noãn, cười nói:

"Cô nương nằm xuống nghỉ một chút nhé, đi đường phải đến non nửa tháng đấy."

Nói xong, quay đầu đánh giá toa xe, đưa tay sờ sờ tấm toa xe bọc màu lam chàm, khẽ thở dài một cái :

"Cô nương tạm thời chấp nhận một chút, cũng không phải là cố ý muốn ủy khuất cô nương. Xe của lão tổ tông, phu nhân, thiếu gia cùng mấy vị tiểu thư, đều được chuẩn bị theo yêu cầu từ trước, lúc này đột nhiên lại muốn một chiếc, làm sao có thể có ? Xe ngựa này vốn là xe của Bích Liên và Thúy Liên tỷ tỷ, ngoại trừ nhóm xe của chủ tử, chiếc này là tốt nhất."

Đông Mạt nở nụ cười :

"Cũng là tiện nghi cho tôi."

Lý Tiểu Noãn cũng cười theo, quay đầu đánh giá xe, nghiêm túc nói:

"Đông Mạt tỷ tỷ, đây là xe ngựa tốt nhất Tiểu Noãn từng ngồi qua."

Đông Mạt nhướn đuôi lông mày, mỉm cười nheo hai bên má Lý Tiểu Noãn nói:

"Cô nương cũng thật là thành thực, sau này có nói, cũng không nên nói ra bên ngoài, tránh cho bọn nô tài thấp kém giẫm đạp, coi thường cô nương."

Lý Tiểu Noãn e lệ cười, gật gật đầu, đáy lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu, mở to mắt nhìn Đông Mạt, tò mò hỏi:

"Đông Mạt tỷ tỷ, Bích Liên và Thúy Liên tỷ tỷ là ai vậy? Sao có thể ngồi xe này vậy?"

Đông Mạt xoay người nhắc rèm xe lên, hai mắt nhìn ra bên ngoài, buông rèm, tiến lại gần Lý Tiểu Noãn đang thoải mái tựa vào đệm, cười nói:

"Bích Liên cùng Thúy Liên tỷ tỷ là hai đại nha hoàn bên cạnh đắc lực nhất cũng là yêu thích nhất của lão tổ tông. Bạc tiêu hàng tháng so với nhất đẳng nha hoàn còn nhiều hơn vài lượng, ước chừng nhiều gấp đôi ấy chứ!"

Đông Mạt hăm mộ cảm khái, Lý Tiểu Noãn hí mắt, vẻ mặt tươi cười nhìn nàng hỏi:

"Đông Mạt tỷ tỷ là mấy đẳng?"

"Tam đẳng!"

Đông Mạt nặng nề thở dài, có chút chán chường đáp.

"Vậy tỷ tỷ có mấy lượng bạc một tháng?"

Lý Tiểu Noãn nghiêng đầu nhìn Đông Mạt, xích lại gần nhìn chăm chăm hỏi. Đông Mạt bật cười, đưa tay nựng hai má Lý Tiểu Noãn :

”Mấy lượng? Tỷ tỷ là nha hoàn tam đẳng, một tháng chỉ có năm trăm văn tiền, làm sao nhận được bạc trắng? Sau này đi theo cô nương, cô phát bạc trắng cho tôi đi.”

”Được, chờ sau này Tiểu Noãn có tiền, một tháng phát cho tỷ tỷ mười lượng bạc tiền lương!”

Lý Tiểu Noãn nghiêm túc nói xong, Đông Mạt một phen ôm Lý Tiểu Noãn, cười ngả vào đệm :

”Được được được, tôi sẽ nhớ kỹ, chờ cô nương sau này thăng chức làm phu nhân, cũng không được quên mười lượng tiền tiêu hàng tháng của Đông Mạt !”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đọc Sách

Đoàn xe phía trước, trong xe rộng rãi được làm bằng gỗ lim, nước sơn trong suốt. Về mặt Lý lão phu nhân mang theo tia mặt trời, khoan thai nửa nằm trong toa xe, Tôn ma ma cung kính quý gối ngồi trước toa, đang thấp giọng bẩm báo :

“ . . . . . Đã nghe ngóng không ít người, có xem xét từng người rồi. Từ đầu đến cuối đều nói rằng, mỗi ngày không sớm thì muộn nhất định từ phía sau chùa đi đến Địa Tàng điện tế bái, không ngại mưa gió, một ngày cũng không bỏ qua. Tối hôm qua, tôi đã đi theo xem rồi, bàn thờ kia tuy nói không có khả năng lại còn sơ sài, nhưng cái đáng có đều có, lễ tiết bề trên cũng xem như là chu toàn. Bên trong điện nọ khắp nơi đều là quan tài, ma quỷ dọa người, ban ngày trời trong thì tốt, nếu gặp phải trời mưa thì . . . . . “

Giọng ma ma lộ ra vài phần khâm phục:

” Biểu tiêu thư có năng lực một ngày cũng không quên, cũng thật không dễ dàng, có thể thấy là một người hiểu thuận.”

Lý lão phu nhân cẩn thận nghe xong, chậm rãi gật đầu thờ dài :

” Nha đầu kia chỉ mới 6 tuổi, có khả năng làm được như vậy, đúng là hiếm có, có thể thấy bản tính là người trọng tình trọng nghĩa, như vậy là tốt rồi.”

Tôn ma ma có chút khó hiểu nhìn Lý lão phu nhân. Lý lão phu nhân hơi xuất thần suy nghĩ, cân nhắc một hồi, ánh mắt xúc động nhìn Tôn ma ma, thấp giọng nói:

”Duy tâm đại sư thân phận cao quý, làm người... phiền chán hồng trần thế tục, nhưng lại giữ con bé để niệm tâm kinh một ngày, nha đầu kia tất có chỗ không tầm thường, sau này có tạo hóa gì cũng nói không chừng, lại là người trọng tình trọng nghĩa như vậy , Cổ gia... sự tình có lẽ có một đường hy vọng...”

Giọng Lý lão phu nhân nhỏ dần, vài phần không nghe thấy được, Tôn ma ma chảy nước mắt, vội dùng khăn dề lại, cười theo nói:

”Xem lão tổ tông nói kia, đại thiếu gia thông minh thế kia, qua ít năm, nói không chừng Cổ gia chúng ta lại xuất hiện một trạng nguyên, đó mới thật sự là nở mày nở mặt!”

Lý lão phu nhân ánh mắt bi thương phiền muộn nhìn ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới thờ dài, quay đầu nhìn Tôn ma ma, há miệng thờ dốc, lời nói ra đến miệng lại nuốt trở vào, cười khổ mà nói:

”Tiêu nhi tuy rằng không ngu ngốc, nhưng so với phụ thân nó... Cũng không được gọi là thông minh, aizz, như vậy cũng tốt, cũng tốt. Tiêu nhi trời sanh tính tình lương thiện, là cái có thể gìn giữ, như vậy là tốt nhất! Thông minh dễ dàng bị hại, ngu ngốc thì tốt hơn...”

Lý lão phu nhân thương cảm than thở.

Giữa trưa, đoàn người dừng lại trong một quán trà nhỏ nửa canh giờ, ăn chút lương khô, nghỉ tạm trong chốc lát rồi nhanh chóng lên đường để sớm một chút gấp rút đặt khách sạn tốt để nghỉ ngơi.

Giờ Thân, mặt trời vẫn còn nhô cao trên đầu. Đoàn người Cổ gia tiến vào khách sạn. Khách sạn không lớn, Chu quản gia dứt khoát bao toàn bộ phòng. Chường quây và tiểu nhị bận trước bận sau, dần xếp ổn thỏa xe ngựa, đun thùng lớn nước nóng đưa vào.

Nhóm nha hoàn bà tử đang bận rộn hầu hạ mấy vị chủ tử rửa mặt thay quần áo.

Đông Mạt cùng Ngụy ma ma hầu hạ Lý Tiểu Noãn tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ xong. Ngụy ma ma ôm Lý Tiểu Noãn đến trên giường, dùng khăn

bông quần lấy đầu tóc nàng. Đông Mạt gọi thô sử bà từ tiến vào thay nước, cũng đi theo tắm rửa, thay quần đi ra, Ngụy ma ma đã vấn xong cho Lý Tiểu Noãn hai búi tóc trào kế(1).

Đông Mạt nhanh như chớp đã lau khô tóc , giờ tay vấn búi tóc xong, cười nói:

”Ma ma cứ nghỉ ngơi, đợi một lát, tôi hầu hạ cô nương đi xuống ăn cơm là được.”

Ngụy ma ma tràn đầy cảm kích nhìn Đông Mạt, cười nói:

”Vất vả cho Đông Mạt cô nương rồi, hai ngày này, cô nương của chúng tôi may mắn đã được cô hết lòng chiều chuộng.”

Đông Mạt nhìn Ngụy ma ma, cười cười mở miệng nói :

”Nhìn ma ma nói kìa, lão tổ tông đã chỉ tôi hầu hạ cô nương, Đông Mạt chính là nha hoàn của cô nương, nếu không tận tâm mới là đáng đánh đấy!”

Ngụy ma ma ngây ngốc, chần chờ muốn nói chuyện, Lý tiểu Noãn đã kéo ống tay áo của bà, nhắc tay, cười nói:

”Ma ma xem, y phục này là Đông Mạt tỷ tỷ tối hôm qua suốt đêm tranh thủ làm ra , ma ma nhìn đường khâu một chút này, con thấy của ma ma và tỷ tỷ làm đều đẹp giống nhau!”

Ngụy ma ma kéo lấy vạt áo và ống tay áo của Lý Tiểu Noãn tỉ mỉ quan sát, cười gật đầu:

”Đường khâu* này cũng được xem là tinh tế, chăm tuyền của Đông Mạt cô nương, cũng học đạt đến năm sáu phần.”

(* cái này nghĩa hán việt là châm giác, gốc là 針角, mình cũng không rõ nghĩa nó lắm nhưng theo suy đoán của mình là ý chỉ đường may:))

Về mặt Đông Mạt vô cùng không phục nhìn Ngụy ma ma, Lý tiểu Noãn cười khanh khách nhìn Đông Mạt, đem tay dò tiến vào trong tay áo của Ngụy ma ma , sờ soạng lấy ra cái hà bao cũ vô cùng nhỏ đặt ở trong lòng bàn tay đưa qua:

”Đây là của ma ma làm, Đông Mạt tỷ tỷ xem thử có đẹp hay không.”

Đông Mạt tiến lên nửa bước, nhận lấy hà bao, lật qua lật lại, tỉ mỉ xem một hồi xong đem hà bao trả về, khiêm nhường hướng Ngụy ma ma khẽ khụy gối, cười nói:

Đông Mạt đã thất lễ, châm tuyền này của ma ma, e rằng tú nương tốt nhất trong phủ cũng không bì kịp, xin ma ma sau này chỉ bảo nhiều cho Đông Mạt.”

Ngụy ma ma nhận lấy hà bao, cười nói:

”Đông Mạt cô nương nhìn trúng một châm pháp nào, cứ nói, phạm là biết đến, ma ma đều sẽ dạy!”

Lý tiểu Noãn cười tí mắt nhìn hai người, đang lúc trò chuyện, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến, giọng nói thanh thúy của một tiểu nha hoàn bẩm báo:

”Biểu tiểu thư, lão tổ tông truyền cơm chiều .”

Đông Mạt nửa ngồi vội vàng mang giấy cho Lý tiểu Noãn, vừa đỡ vừa ôm nàng xuống giường, cười nói:

”Ma ma hãy ra sau viện dùng cơm, chỗ này đã có tôi hầu hạ cô nương rồi.”

Ngụy ma ma khẽ chần chừ , Lý tiểu Noãn ngẩng đầu nhìn bà, mỉm cười nói:

”Mọi thứ đã có Đông Mạt tỷ tỷ nhắc nhở, ma ma cứ yên tâm”

Ngụy ma ma cười gật đầu đáp ứng. Đông Mạt dắt Lý Tiểu Noãn bước nhanh ra khỏi cửa, đi đến phòng lớn dưới lầu.

Trong phòng lớn, Chu phu nhân đang theo dõi nha hoàn bày cơm, mắt thấy Lý Tiểu Noãn đi xuống, liền vẫy tay gọi nàng qua. Lý Tiểu Noãn cười tươi đi đến bên cạnh Chu phu nhân, khom gối cúi chào thỉnh an. Chu phu nhân đưa tay kéo Lý Tiểu Noãn đến, nhẹ nhàng cười nhìn nàng, đang muốn nói chuyện, cầu thang lầu trên vang lên một hồi tiếng bước chân nhanh nhẹn, Chu phu nhân vội vàng rời khỏi Lý Tiểu Noãn, xoay người nhìn lên cầu thang.

Một nhóm bốn, năm cái nha hoàn vây quanh trước sau tỉ mỉ hộ vệ Cô Vân San và Cô Vân Hoan đang đi xuống dưới. Cô Tiểu quần lấy Lý lão phu nhân theo phía sau cũng đang xuống.

Lý tiểu Noãn vội đi theo phía sau Chu phu nhân, đi tới đầu cầu thang, khụy gối hành lễ chào đón Lý lão phu nhân.

Lý lão phu nhân vẫy gọi Lý Tiểu Noãn lại đây, cười dịu dàng đánh giá trên dưới một lần, hài lòng gật gật đầu, quay sang nhìn nha hoàn đáng vẻ xinh đẹp rực rỡ bên cạnh nói :

”Y phục và búi tóc này của Tiểu Noãn đều hoàn hảo, có thể thấy Đông Mạt làm không tệ, ta thế nhưng lại chọn đúng người.”

Nha hoàn kia cười tươi oán trách nói:

”Xem lão tổ tông nói kia , lão tổ tông đã khi nào nhìn lầm người đâu?!”

Lý lão phu nhân mỉm cười, tay dắt Lý Tiểu Noãn, vừa hướng giữa phòng lớn đi tới, vừa ôn hòa hỏi nàng”Đọc đường đi có mệt mỏi không?””Đã ngủ một chút nào chưa?“.

Đang lúc nói vài câu đã đi đến trước bàn giữa phòng. Lý lão phu nhân ngồi ở trung tâm, quay đầu nhìn Chu phu nhân, chỉ vào tay trái bên cạnh mình, cười phân phó:

”Ra bên ngoài, đừng để ý nhiều như vậy, con cứ ngồi ở chỗ này cùng nhau ăn cơm đi, Tiểu nhi ngồi bên này, Tiểu Noãn ngồi kế Tiểu nhi.”

Cổ Vân san cùng Cổ Vân Hoan lần lượt ngồi bên Chu phu nhân. Nha hoàn bà tử xới cơm dâng lên, mọi người an tĩnh ăn xong, nha hoàn bà tử liền lui xuống thu dọn hầu hạ mọi người súc miệng, dâng trà lên.

Lý lão phu nhân uống xong hai hớp trà, để tách trà xuống, đưa tay vuốt ve đầu và mặt Cổ tiêu, cười nói:

”Chờ lát nữa theo phu tử đọc sách, cháu phải dụng tâm nhiều vào, đem đạo lý trong sách đọc cho thạo, đọc cho thấu đáo thì mới tốt.”

Cổ Tiêu mặt mũi trịnh trọng gật đầu:

”Lão tổ tông yên tâm, Tiểu nhi nhất định sẽ cố gắng đọc sách.”

Lý tiểu Noãn về mặt hâm mộ nhìn Cổ tiêu, sách! Đây là thứ mà nàng nằm mơ luôn muốn có trong sáu tháng qua ! Thế giới này, rốt cuộc là những tình hình gì, nàng một chút cũng không biết. Trong hành lý của nàng và Ngụy ma ma, chỉ có hai quyển sách: là Thiên tự văn(2) và bách gia tính(3),chữ phía trên nàng nhận ra, nhưng hai quyển kia hơi mỏng, gần như không có thông tin hữu dụng nào!

Nơi này, sách vở cực kì quý giá, nàng cùng Ngụy ma ma một quyển sách cũng không mua nổi. Bên trong chùa Giáo lý Phúc Âm, ngoại trừ vài quyển kinh thư được viết bằng chữ Phạn đề trong phòng phụng thờ nàng xem không hiểu ra, nàng không thấy qua bất kỳ quyển sách nào khác.

Lý lão phu nhân thấy vẻ mặt đầy ước ao của Lý Tiểu Noãn, mỉm cười hỏi:

”Tiểu Noãn cũng muốn theo phu tử đọc sách sao?”

Lý tiểu Noãn giật mình, vội vàng gật đầu, do dự nhìn nhìn Cổ Tiêu, lại lắc lắc đầu, suy nghĩ một chút, lại gật đầu, Cổ Vân San cười tủm tỉm hỏi:

”Tiểu Noãn muội muội, cuối cùng là muội muốn đọc hay là không muốn đọc đây?”

Chu phu nhân và Cổ Vân Hoan nhìn Lý tiểu Noãn cũng cười rộ theo. Cổ Tiêu quay đầu nhìn Lý tiểu Noãn, nghiêm túc nói:

”Tiểu Noãn muội muội, phu tử dạy sách cũng đã khó rồi, muội còn nhỏ, chắc chắn nghe không hiểu đâu!”

Lý Tiểu Noãn rũ rứt không đáp lời, chỉ ngẩng đầu, tràn ngập khát vọng nhìn Lý lão phu nhân. Lý lão phu nhân cẩn thận nhìn Lý Tiểu Noãn, cười trong suốt nói:

”Cô nương gia đọc chút sách, hiểu được chút đạo lý thánh hiền, cũng là điều nên có. Tiểu Noãn hãy cùng Cổ Tiêu ca ca nghe phu tử giảng dạy đi, có thể nghe hiểu bao nhiêu thì được bấy nhiêu.”

Mắt Lý Tiểu Noãn sáng rực lên, mặt tràn đầy vui mừng lo lắng vội vã gật đầu. Cổ Tiêu có chút hoa mắt nhìn Lý Tiểu Noãn như thể đang tỏa sáng.

Chú thích:

(1) Trao kè: búi tóc để tang tết bằng sợi gai của phụ nữ thời xưa. Đây chính là kiểu tóc mà Lý Tiểu Noãn dùng từ đầu truyện đến giờ đó mọi người ^^

(2) Thiên tự văn: là cuốn sách vỡ lòng dành cho thiếu nhi có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc. Sách có một nghìn từ , nhưng hầu như không hề lặp lại, về đối tình tế, mạch lạc rõ ràng, có chất thi ca.

(3) Bách gia tính: Bách gia tính (Hán tự: 百家姓, nghĩa là họ của trăm nhà) là một văn bản ghi lại các họ phổ biến của người Trung Quốc. Văn bản này được soạn vào đầu thời Bắc Tống. Ban đầu danh sách có 411 họ, sau đó tăng lên 504 họ, gồm 444 họ đơn (chỉ gồm một chữ, ví dụ Triệu, Hồ,...) và 60 họ kép (gồm hai chữ, ví dụ Tư Mã, Gia Cát,...). Hiện nay có khoảng 800 họ phát sinh từ văn bản gốc này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đồng Môn

“Mẫu thân, để Chu quản gia đi một chuyến bàn giao một tiếng cho Vương phu tử chứ?”

Chu phu nhân cười hỏi. Lý lão phu nhân gật gật đầu, nhìn Chu phu nhân ôn hòa phân phó nói:

“Cầm canh thiếp của ta nói vớt và cho phu tử, bẩm báo một tiếng, cũng là hai cái đệ tử, từ hôm nay trở đi gấp đôi tiền lương.”

Chu phu nhân mỉm cười đáp ứng rồi dặn dò nha hoàn đi xuống gọi Ngụy ma ma, bà vú của Cỏ Tiêu là Ngô ma ma và hai gã sai vặt Sơn Thủy, Vân Yên cùng nhau hầu hạ Cỏ Tiêu và Lý Tiểu Noãn đi Tây sương phòng chỗ Vương phu tử đọc sách.

Ma ma và gã sai vặt vây quanh Cỏ Tiêu cùng Lý Tiểu Noãn đi đến cửa cầu thang Tây sương phòng. Cỏ Tiêu dừng lại, cúi đầu nhìn Lý Tiểu Noãn rồi cầm lấy tay nàng, vẻ mặt nghiêm trang nói:

“Tiểu Noãn muội muội, muội còn nhỏ, vẫn là ta dẫn muội đi cầu thang thôi.”

Lý Tiểu Noãn hít một hơi, nghẹn họng quay đầu nhìn Ngô ma ma, Ngô ma ma cười khích lệ nói:

“Thiếu gia thật là hiểu chuyện, nhỏ tuổi như vậy cũng đã biết kính già yêu trẻ cơ.”

Đáy Lòng Lý Tiểu Noãn khẽ buông lỏng, e lệ cười, mặc cho Cỏ Tiêu nắm tay chạy lên lầu.

Vị Cỏ Tiêu thiếu gia này chính là con chim Phượng hoàng của Cỏ gia. Là người duy nhất không nên đụng vào. Ở thế giới này, lễ giáo khác nghiệt đến mức độ nào, nàng hoàn toàn không biết gì cả. Suy nghĩ và tính cách của Lý lão phu nhân và Chu phu nhân, nàng còn chưa rõ ràng, lúc này, đương nhiên là cách vị Phượng Hoàng này càng xa càng tốt. Vì vậy trăm ngàn lần không thể trêu chọc vào điều tối kỵ của Chu phu nhân cùng Lý lão phu nhân mà trở thành kẻ gây họa được, dĩ nhiên là không đáng.

Lý Tiểu Noãn đang suy nghĩ vòng vo trong lòng, Cỏ Tiêu đã nắm tay nàng đi đến cửa phòng Vương phu tử rồi.

Trong phòng nhỏ rộng rãi sáng sủa đã sắp đặt xong xuôi hai cái bàn lớn. Cỏ Tiêu nắm tay Lý Tiểu Noãn vào phòng, bước hai bước mới buông Lý Tiểu Noãn ra. Cả hai đứng ở giữa phòng hành lễ thỉnh an xong Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu quan sát Vương phu tử. Ước chừng bốn mươi tuổi, cao và gầy, vẻ mặt cau có giống như một tảng đá núi lở chồm, đang vô cùng đoan chính ngồi trên ghế, ánh mắt tỏ vẻ không vui và khinh thường liếc Lý Tiểu Noãn, phát tay một cái ra hiệu cả hai tiến lên ngồi vào chỗ.

Lý Tiểu Noãn đi đến ghế dựa, đoan đoan chính chính ngồi vào, có chút hưng phấn rũ mắt đánh giá giấy và bút mực đặt ngay ngắn trên bàn.

“Ngươi cũng biết chữ?”

Trong giọng nói của Vương phu tử lộ ra sự cứng nhắc và sắc sảo. Cỏ Tiêu có chút khần trương nhìn Lý Tiểu Noãn, Lý Tiểu Noãn tràn đầy ý cười nhìn vương phu tử, âm thanh chậm rãi thông thả trả lời:

“Đã đọc qua Thiên chữ Văn và Bách gia tính.”

“Hừm, cũng xem như nhận biết được vài chữ. Bé gái đọc chút nữ huấn, nữ giới, liệt nữ truyện, hiểu rõ bổn phận của nữ tử, như vậy đã đủ rồi! Những sách khác không cần phải đọc!”

Vương phu tử nhũn mày nói xong. Lý Tiểu Noãn rũ mắt, trong mắt tràn đầy buồn bực cùng thất vọng. Lễ giáo này nhất định khác nghiệt đến mức như vậy? !

“Phu tử, tở mẫu đã nói qua, cô nương gia cũng phải đọc sách để hiểu sắp xếp việc nhà, thông hiểu thánh hiền chi đạo, như thế về sau chường gia xử lý công việc, nuôi dạy con cái mới có thể làm hiển thế lương mẫu được.”

Cỏ Tiêu khần trương âm thanh hơi run run giải thích. Vương phu tử sắc mặt âm trầm, nặng nề “Hừ” một tiếng, nhìn chằm chằm Cỏ Tiêu, lạnh lùng hỏi:

“Sách ngày hôm qua đều học thuộc xong rồi? Đọc thuộc lòng!”

Cỏ Tiêu vội vàng gật đầu đứng lên, chấp tay sau lưng, có phần ấp a ấp úng bắt đầu đọc. Lý Tiểu Noãn thả lỏng tâm tình hơn một chút, tươi cười quay sang nhìn Cỏ Tiêu, tỉnh tể nghe hần đọc sách:

“Hoàng đế họa dã, mới phân Đô Ấp; hạ vũ trị thủy, sơ điện sơn xuyên. Vũ trụ chi giang sơn không thay đổi, cỏ kim danh xưng vị các thù...” (thật sự mình không biết dịch đoạn này thế nào nữa >, còn có những ba quyển nữa? Ai, có lẽ là thanh luật, long văn, thiên gia thi các loại, nếu theo tiến độ như vậy đi theo hần đọc kinh sử, mất bao nhiêu năm? !

Chuyện này, phải suy nghĩ biện pháp thật kĩ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Dầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Mượn Sách

Cũng giống như ngày hôm qua, giữa trưa đoàn người gần như không nghỉ ngơi, chỉ dừng chân ăn chút lương khô điểm tâm, đi sớm để tìm một khách sạn tốt nghỉ tạm.

Điểm dừng chân hôm nay là một thị trấn khá lớn, khách sạn cũng khá to. Chu quản sự bao hai tòa lầu và một cái sân viện, vừa đủ cho mọi người ở.

Đông Mạt và Ngụy ma ma hầu hạ Lý Tiểu Noãn tắm rửa rửa mặt xong, một lần nữa chải đầu, thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ rồi Đông Mạt hầu hạ Lý Tiểu Noãn đi đến phòng chính nơi Lý lão phu nhân ở.

Bên ngoài phòng chính, vừa vặn Chu phu nhân đang xem nha hoàn chuẩn bị cơm chiều trà bánh, gặp Lý Tiểu Noãn tiến vào, mỉm cười ý bảo nàng đi vào đông sương phòng. Lý Tiểu Noãn cười nhẹ nhàng hướng Chu phu nhân thỉnh an, lui ra phía sau hai bước, mới xoay người vào đông sương phòng.

Bên trong Đông sương phòng, Cổ Tiêu đang ngồi sát kế bên Lý lão phu nhân trên ghế trường kỷ. Lý lão phu nhân ôm hân, vẻ mặt rạng rỡ nghe hân nói chuyện. Cổ Vân San đoan trang ngồi phía trước tay vịn ghế, cười dịu dàng uống trà.

Lý Tiểu Noãn tiến vào, mỉm cười khuy gối thỉnh an Lý lão phu nhân. Lý lão phu nhân cười vẫy vẫy tay nói:

”Trên đường đi có mệt mỏi không? Đến, ngồi kế bên đây nghe Tiểu nhi kể chuyện, ngày hôm qua bách gia tính và thiên tự văn cháu đọc rất tốt, có thể thấy được bình thường cũng dụng tâm.”

Cổ Vân San nhẹ nhàng buông tách trà trong tay, cười uyển chuyển nhìn Lý Tiểu Noãn. Lý Tiểu Noãn khẽ khuy gối cấp Cổ Vân San lễ chào, rồi mới đi đến ghế trường kỷ, nghiêng mình ngồi xuống mép ghế.

Cổ Tiêu tràn đầy ý cười nhìn Lý Tiểu Noãn, thân thiết nói:

”Tiểu Noãn muội muội, ta cùng lão tổ tông đang nói chuyện ngày hôm qua chúng ta đi học đấy. Ngày hôm qua phu tử cho muội học thuộc mười câu tam tự kinh, muội học có được không?”

Lý Tiểu Noãn mỉm cười gật gật đầu, Cổ Tiêu ánh mắt cong cong nở nụ cười,

”Tiểu Noãn muội muội, mấy câu ta học thuộc xong, vừa rồi ta đọc qua một lần, lão tổ tông khen ta đấy, phu tử hôm nay khẳng định cũng sẽ khen ta.”

Lý Tiểu Noãn vẻ mặt tươi cười nhìn Cổ Tiêu, còn thật sự nghe hân luyện thuyết. Đang lúc Cổ Tiêu nói chuyện, ngoài cửa một tiểu nha hoàn vén rèm cửa lên, Cổ Vân Hoan mỉm cười vào phòng, Chu phu nhân cũng theo ở phía sau tiến vào, cười nói:

”Mẫu thân, đồ ăn đã dọn xong.”

Lý lão phu nhân đứng thẳng người dậy, vỗ về bả vai Cổ Tiêu, cười nói:

”Vậy bây giờ chúng ta liền ăn cơm, ăn xong hai cháu phải đi tìm phu tử đọc sách nữa, Tiểu nhi của chúng ta còn phải chờ phu tử khích lệ chứ!”

Mọi người nở nụ cười theo. Chu phu nhân tiến lên giúp đỡ Lý lão phu nhân, đoàn người đến gian ngoài, phân chia ngồi hai bên, lẳng lặng dùng cơm, vừa uống xong tách trà, Ngụy ma ma đã đến đây, cùng Ngô ma ma hầu hạ Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn đi đến phía trước viện tây sương.

Cổ Tiêu bước qua cửa, dừng chân, chìa tay nắm lấy tay Lý Tiểu Noãn, lôi kéo nàng đi đến phía trước viện.

Vương phu tử nghe Cổ Tiêu cùng Lý Tiểu Noãn đọc sách xong, tiếp theo phân phó Lý Tiểu Noãn xem mười câu sau, lại viết vài chữ đưa cho nàng phòng theo, tiếp tục không ngớt ngừng đến nàng nữa.

Vương phu tử tỉ mỉ giảng dạy cho Cổ Tiêu, sau đó để cho Cổ Tiêu đọc vài lần, xem hân luyện hơn nửa canh giờ, liền phái hai người đi trở về.

Cổ Tiêu ra cửa, nắm lấy tay Lý Tiểu Noãn, cúi đầu nhìn nàng, còn nghiêm túc nói:

”Tiểu Noãn muội muội, bên ngoài tối, muội không phải sợ, ta sẽ bảo vệ muội.”

Lý Tiểu Noãn rũ hai vai, lòng tràn đầy bất đắc dĩ mặc cho Cổ Tiêu nắm chặt tay nàng, dẫn nàng đi vào trong viện.

”Cổ Tiêu...”

Lý Tiểu Noãn âm ờ thấp giọng kêu lên, Cổ Tiêu dừng chân, quay đầu nhìn nàng,

”Sao vậy Tiểu Noãn muội muội?”

”Ừm, người đã đọc qua rất nhiều sách ư?”

Lý Tiểu Noãn ngửa đầu nhìn Cổ Tiêu hỏi, Cổ Tiêu thu liễm đắc ý, cố gắng ra vẻ bình thản nói

”Cũng không đọc quá mấy quyển, tuy nhiên cũng chỉ đọc đến quyển thứ bảy.”

”Vậy người đọc đến sách gì a?”

Lý Tiểu Noãn khẩn trương nhìn chăm chú hỏi. Cổ Tiêu buông Lý Tiểu Noãn ra, đếm trên đầu ngón tay:

”Bách gia tính, thiên tự văn, tam tự kinh, long văn tiên ảnh, đệ tử quy, thiên gia thi, hiện tại đọc là ấu học quỳnh lâm!”

Cổ Tiêu đếm xong rồi lại nhanh chóng cầm chặt tay Lý Tiểu Noãn, giống như ông cụ non thờ dài, nói tiếp:

”Nếu không phải hoãn lại vì phụ thân mất, hiện tại ta đáng ra học đến quyển thứ 8 !” Lý Tiểu Noãn cười tươi nhìn Cổ Tiêu, nhẹ nhàng cảm thán nói:

”Cổ... Tiêu, người đọc sách thật nhiều! Ta đều chưa thấy qua long văn tiên ảnh a, đệ tử quy a, thiên gia thi là hình dáng gì nữa đây! Cổ... Tiêu, những sách đó, người đều có sao? Bây giờ còn xem mỗi ngày sao?”

Cổ Tiêu xị mặt, cố gắng lờ đi nói:

”Đương nhiên là có, chỗ sách đó ta đã học qua, không cần mỗi ngày xem, Tiểu Noãn muội muội, muội đừng nhụt chí, về sau, muội chỉ cần cố gắng hơn nữa, đảm chắc cũng có thể đọc tốt được như ta vậy!”

Lý Tiểu Noãn ghen hờn, oán hận cắn cắn môi, lôi kéo Cổ Tiêu, thấp giọng nói:

”Ta muốn xem một chút sách của người!”

Cổ Tiêu dừng lại cước bộ, cúi đầu nhìn Lý Tiểu Noãn, thành khẩn nói:

”Tiểu Noãn muội muội, sách này rất khó ! Muội mới niệm đến tam tự kinh, chắc chắn xem không hiểu sách này !”

”Ta muốn nhìn một chút!”

Lý Tiểu Noãn cúi đầu, thanh âm cúi đầu kiên trì nói, Cổ Tiêu ánh mắt đầy bao dung nhìn Lý Tiểu Noãn, lôi kéo tay nàng, hướng phía trong viện đi, gạt đầu nói:

”Được, ta sẽ cho người đem qua cho muội, nếu muội xem không hiểu, cứ tới đây hỏi ta, ta sẽ dạy cho muội.”

Lý Tiểu Noãn trở lại trong phòng, không bao lâu sau, từ cửa truyền đến tiếng đập cửa chậm chạp nhẹ nhàng, một giọng nữ rõ ràng nhẹ giọng kêu lên:

”Đông Mạt.”

Đông Mạt vội vàng đứng lên, nhìn Lý Tiểu Noãn, thấp giọng nói:

”Là Cúc Ảnh tỷ tỷ.”

Nói xong, bước hai bước tới cửa mở cửa ra. Cúc Ảnh một thân áo trắng, xinh đẹp mỉm cười đứng ở cửa, đưa bó bao trong tay cho Đông Mạt, cười nói:

”Đây là thiếu gia tặng cho biểu tiểu thư, giao cho người, ta sẽ không đi vào quấy rầy biểu tiểu thư .”

Đông Mạt tiếp nhận bó bao, Cúc Ảnh cước bộ nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Đông Mạt đem bó bao đưa cho Lý Tiểu Noãn. Cách một tầng thật dày vải bông, Lý Tiểu Noãn vuốt sách vở nặng trĩu bên trong bên trong, tràn ngập ý cười quay đầu nhìn Đông Mạt hỏi:

”Cúc ảnh tỷ tỷ là nha hoàn của ai vậy?”

”Là đại nha hoàn trong phòng thiếu gia, ban đầu là nha hoàn nhị đẳng trong phòng lão phu nhân, năm kia đại nha hoàn Thu Vận trong phòng thiếu gia gả đi, lão tổ tông liền đem nàng qua hầu hạ thiếu gia, Cúc Ảnh tỷ tỷ năm nay cũng đã mười ba tuổi rồi .”

Đông Mạt hỏi một đáp mười, Lý Tiểu Noãn cầm bó bao đưa cho Ngụy ma ma, cười trong suốt hỏi tiếp:

”Đông Mạt tỷ tỷ năm nay bao nhiêu tuổi?”

Đông Mạt cúi hai vai, thật dài thật lâu, có chút phiền muộn nói:

”Aizz! Tròn mười hai !”

” Bích Liên cùng Thúy Liên tỷ tỷ kia thì sao?”

”Bích Liên tỷ tỷ năm nay mười bốn, Thúy Liên tỷ tỷ và Cúc Ảnh giống nhau, cũng là mười ba tuổi. Aizz!”

Đông Mạt lại thờ dài, Ngụy ma ma có chút không hiểu nhìn Đông Mạt hỏi:

”Tốt mà, Đông Mạt cô nương thờ dài chuyện gì?”

”Đông Mạt tỷ tỷ thờ dài, là vì Bích Liên tỷ tỷ a, Thúy Liên tỷ tỷ a và Cúc Ảnh tỷ tỷ các nàng, chỉ so với Đông Mạt tỷ tỷ lớn hơn một hai tuổi aizz!”

Lý Tiểu Noãn híp mắt nhìn Đông Mạt, ngữ điệu nhẹ nhàng phiêu phiêu nói xong lời cuối cùng, lại học Đông Mạt, thờ dài thật mạnh. Đông Mạt xoay người, chớp mắt, kinh ngạc nhìn Lý Tiểu Noãn, chần chờ một lát, mới hỏi dò:

”Lời này của cô nương, Đông Mạt không rõ lắm...”

”Chao ôi!”

Lý Tiểu Noãn lại nặng nề thờ dài, ngẩng đầu, tràn đầy tiếc hận nhìn Đông Mạt nói:

”Đông Mạt tỷ tỷ vừa thông minh vừa có năng lực lại xinh đẹp, tiếp nữa lại sau vài năm, chờ mấy vị tỷ tỷ gả đi, Đông Mạt tỷ tỷ khẳng định có thể thăng làm nhất đẳng nha hoàn, nói không chừng, còn có thể lấy đến hai lượng tiền tiêu hàng tháng ấy! Aizz!”

Lý Tiểu Noãn lại thờ dài, Đông Mạt mở to hai mắt, hơi hơi há miệng, ngờ ngác nhìn Lý Tiểu Noãn, sau một lúc lâu mới bừng tỉnh lại, vội vàng quay đầu thấy Ngụy ma ma cùng nàng giống nhau đang kinh ngạc nhìn Lý Tiểu Noãn, rồi quay sang lần nữa nhìn tiếp một tiếng thờ dài của Lý Tiểu Noãn, ngay người nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tết Đêm

Ngày hôm sau, xe ngựa không nhanh không chậm tiến về phía trước. Trên xe, Lý Tiểu Noãn tựa vào đệm đang chuyên chú lật sách trong tay. Đông Mạt có chút câu nệ nửa ngồi dựa vào trong xe, không có bộ dáng như hai ngày trước, làm càn nằm chiếm hơn phân nửa toa xe nữa.

Đi khoảng bảy tám ngày, tiến vào khu vực huyện Quảng Đức. Đông Mạt khá hưng phấn miêu tả huyện Quảng Đức náo nhiệt phồn hoa, thế nhưng đoàn người không có dừng lại huyện Quảng Đức mà lập tức xuyên qua huyện Quảng Đức phồn hoa vào đúng giờ đậu ở lại trấn Thái Bình cách huyện Quảng Đức mười dặm đường.

Thời điểm tiến vào khách sạn so với bình thường trễ hơn một chút, Lý lão phu nhân liền cho người truyền đạt nói việc học của Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn nghỉ một ngày.

Chuẩn bị cơm, Chu phu nhân mang theo nha hoàn bà tử ở trong sân xem xét đủ thứ nguyên liệu do Chu quản sự mua về ở huyện Quảng Đức. Cổ Tiêu, Lý Tiểu Noãn, Cổ Vân San và Cổ Vân Hoan thì đang vây quanh Lý lão phu nhân kể chuyện cười đùa .

Ngoài cửa sổ, màn đêm đã hoàn toàn bao phủ khắp nơi. Tôn ma ma cước bộ vội vàng tiến vào, cười khụy gối hành lễ xong, tiến lại gần bên tai Lý lão phu nhân cúi đầu nói vài câu.

Lý lão phu nhân dần dần tắt nụ cười, sắc mặt trở nên ngưng trọng quay đầu, ánh mắt ôn hòa lướt qua mọi người, thanh âm nhẹ nhàng phân phó:

”Cũng đã muộn rồi, ngày mai còn phải lên đường, mọi người đều trở về nghỉ ngơi đi.”

Lý Tiểu Noãn ánh mắt nhìn theo Cổ Vân San cùng đứng lên, khụy gối cáo lui.

”Tiêu nhi khoan đã.”

Lý lão phu nhân gọi Cổ Tiêu lại, Lý Tiểu Noãn cúi tầm mắt theo tỷ muội Cổ gia yên lặng nhẹ nhàng rời khỏi đi theo Đông Mạt trở về phòng .

Lý lão phu nhân nhìn đám người Lý Tiểu Noãn ra khỏi phòng, vịn vào Bích Liên đứng dậy nắm lấy tay Cổ Tiêu quay sang nhìn Tôn ma ma phân phó nói:

”Bà và Bích Liên hầu hạ là đủ rồi.”

Tôn ma ma khụy gối đáp ứng liền đi tới cửa lấy ra đèn lồng ở phía trước dẫn đường. Bích Liên nhẹ nhàng nâng đỡ Lý lão phu nhân, một hàng bốn người bước nhanh đi đến phía trước viện.

Đang trước cửa viện, Chu quân sự đang cầm chiếc đèn lồng nhỏ, vẻ mặt đang lo lắng nhìn xung quanh bên trong, gặp Lý lão phu nhân nắm Cổ Tiêu đi ra, bước lên phía trước cúi thấp lưng hành lễ, một bên bước nhanh ở phía trước dẫn đường, một bên thấp giọng bẩm báo nói:

”Một khắc trước đã đến, tổng cộng có hai người đều che mặt, chỉ nói muốn bái tế lão gia, một câu nói cũng không chịu nói, tiểu nhân cũng không dám hỏi nhiều, hiện đang ở bên trong.”

Lý lão phu nhân vẻ mặt ngưng trọng “Ừm” một tiếng, đoàn người rất nhanh tiến đến vào phòng xe ngựa ở hướng đông.

Xe ngựa phòng tối phía đông, đằng trước là quan tài của Cổ Chí Hằng Cổ đại nhân. Ba đốm sáng hồng loe loe thoang thoang mùi đàn hương, một tên hắc y nhân lặng lẽ đứng bất động trang nghiêm nhìn một hắc y nhân khác nửa quỳ ở phía trước quan tài đang trầm mặc đốt văn tế.

Ánh lửa yếu ớt chiếu lên bộ quần áo đen tuyền cùng ngón tay thon dài chậm rãi ăn khớp chuyển động, từ trong bóng đêm truyền đến từng luồng ấm áp nhuộm màu buồn bã thê lương.

Cổ Tiêu chỉ cảm thấy sống mũi chua xót, giọt nước mắt tuôn rơi.

Lý lão phu nhân nắm tay Cổ Tiêu dừng bước chân, nhẹ nhàng phát tay cho đám người Chu quân sự lui xuống, vừa cảnh giác mà vừa thương cảm nhìn hai người.

Hai người nghe thấy động tĩnh, hắc y nhân đang đứng liền ngẩng đầu nhìn thấy Lý lão phu nhân cùng Cổ Tiêu đi tới. Gã hắc y nhân nửa quỳ trước quan tài đang bận rộn cầm văn tế chuẩn bị đốt thì run rẩy ném xuống đất, chậm rãi đứng dậy, sau đó chân chờ đi đến trước mặt Lý lão phu nhân và Cổ Tiêu, cuối cùng cúi mình làm lễ.

Lý lão phu nhân nhẹ nhàng ra hiệu cho Cổ Tiêu, Cổ Tiêu liền quỳ trên mặt đất lạy hai cái. Hắc y nhân bước lên phía trước vài bước, kéo Cổ Tiêu ngồi xổm xuống, trong mắt tràn đầy thương tiếc cẩn thận nhìn Cổ Tiêu, đưa tay vỗ về lên tóc mai của hắn, trầm trọng thở dài rồi dắt hắn về bên người Lý lão phu nhân, chấp tay, thanh âm trầm thấp nói:

”Lão phu nhân hậu sinh khả úy, mong lão phu nhân hãy nén bi thương, Cổ huynh...”

Hắc y nhân bỗng nhiên nghẹn ngào, dừng một chút thở dài thật lâu mới thấp giọng nói:

”Thanh giả tự thanh, công lý chính là nằm ở lòng người! Mong lão phu nhân nén bi thương!”

Lý lão phu nhân nắm chặt tay Cổ Tiêu, cả người khẽ run rẩy, trong mắt tràn ngập nước mắt, ánh mắt thể nhưng bất chợt lóe lên, gật gật đầu thật mạnh,

”Tốt, tốt! Công lý nằm ở lòng người! Vị đại nhân này, bà già đây xin đa tạ!”

Tay Cổ Tiêu hiện tại bị Lý lão phu nhân siết chặt đau không chịu được, giữa đầu toát ra sự run rẩy nhìn tổ mẫu há miệng thở dốc, nhưng không dám nói ra, đành phải cắn răng cố nén.

Gã hắc y nhân kính trọng nhìn Lý lão phu nhân, cung kính cúi chào, lui ra phía sau hai bước, kéo mũ trùm đầu cùng tên hắc y nhân phía sau xoay người rời đi.

Lý lão phu nhân đứng thẳng thắt lưng nhìn hai người lẫn vào bóng đêm trong một lúc lâu rồi dẫn Cổ Tiêu từ từ đi đến phía trước quan tài đen như mực, tay nhẹ nhàng vuốt ve quan tài Cổ Chí Hằng, cúi đầu vừa khóc vừa cười nói:

”Hằng nhi, con có nghe thấy không? Công lý nằm ở lòng người, công lý...”

Lý lão phu nhân tuôn trào lệ nghẹn ngào nói:

”Nằm ở lòng người!”

Cổ Tiêu khiếp đảm nhìn quan tài đen như mực, lại ngẩng đầu nhìn Lý lão phu nhân, gât gao cắn môi, không dám nói lời nào.

Lý lão phu nhân rút ra khăn tay khẽ lau nước mắt, dẫn Cổ Tiêu xoay người rời khỏi phòng xe ngựa. Tôn ma ma cùng Bích Liên vội vàng nghênh đón, Lý lão phu nhân dừng chân, thanh âm bình thản phân phó Chu quân sự:

”Vắt vớ cho người, ban đêm canh chừng cẩn thận, phái người theo dõi kĩ lưỡng mọi nơi.”

Chu quân sự vội vàng khom người đáp ứng xong, Lý lão phu nhân nắm tay Cổ Tiêu bước đi vững vàng trở về nội viện.

Hành trình tiếp theo so với lần trước nhanh hơn rất nhiều. Mỗi buổi sáng, đoàn người khởi hành trước nửa canh giờ, đi đến khi trời đen kịt thì mới dừng chân nghỉ lại khách sạn.

Bởi vì đi đường vội vã nên việc học của Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn trước hết dừng lại.

Mỗi ngày, thời gian mọi người lác lác trong xe thậm chí còn dài hơn thời gian nghỉ ngơi. Càng ngày càng gần đến Việt Châu, Lý Tiểu Noãn đã thông thả đọc xong mấy quyển sách Cổ Tiêu đưa tới.

Ngày hôm sau đã đi vào địa phận Việt Châu, buổi tối ở khách sạn nghỉ ngơi dùng cơm xong, Lý lão phu nhân liền cho mấy đứa nhỏ Cổ Tiêu đi nghỉ, chỉ để lại Chu phu nhân bàn bạc nói chuyện:

”Ngày mai là đã đến Việt Châu, nhưng mà quan tài cha mẹ của Tiểu Noãn vẫn đi theo chúng ta tiến vào Việt Châu thì không thích hợp, ta nghĩ ngày mai dứt khoát cho người dẫn nạng cùng quan tài trực tiếp trở về Tử Châu an táng, con thấy thế nào?”

”Con đều nghe mẫu thân an bài.”

Chu phu nhân mỉm cười dịu dàng nói, Lý lão phu nhân gật gật đầu, khe khẽ thở dài, thấp giọng nói:

”Đọc đường đi này, ta nhận thấy đứa nhỏ này ngược lại là một đứa cực kì thông minh, suy nghĩ cẩn trọng, lời nói cứ chỉ ngay thẳng, quả thực không giống với một đứa trẻ sáu tuổi.”

Chu phu nhân mỉm cười đáp:

”Mẫu thân nói cực kỳ phải, con cũng để ý dõi theo con bé, chỉ mất công sức trong vài ngày lễ nghi điệu bộ của con bé liền khác biệt so với ban đầu, thực sự là vô cùng dụng tâm.”

Lý lão phu nhân cười gật đầu,

”Con cũng thấy điều này sao, ta nghĩ tốt nhất hay là ngày mai để cho Tôn ma ma đi một chuyến đưa con bé trở về an táng cha mẹ. Con tiếp chọn một quân sự ổn trọng đi theo, nếu thúc bá thân thích là người tốt chắc chắn sẽ thu nhận con bé ngay thôi, còn nếu không tốt, không bằng chúng ta thu nhận nuôi dưỡng, tương lai chẳng qua cũng bỏ ra một chút đồ cưới mà thôi.”

Chu phu nhân gật đầu đáp ứng,

”Mẫu thân nói đúng nhất, đứa nhỏ kia, tuy yếu ớt mỏng manh, nhưng thật ra là người có phúc khí.”

Chu phu nhân nhẹ giọng nở nụ cười, nói tiếp:

”Đứa nhỏ kia có thể được mẫu thân yêu thương như vậy, cũng được xem là có phúc khí ? !”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đâu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hồi Hương

Lý lão phu nhân mỉm cười :

”Nếu điều này là vận may thì đó là phúc phận của con bé, con cũng trở về nghỉ ngơi đi, ngày mốt là đã tới nơi rồi, con còn phải sửa soạn sắp xếp, an táng và rất nhiều việc nữa. Con phải biết chăm sóc cho bản thân mình, tranh thủ được lúc nào thì hay lúc ấy, mau trở về nghỉ sớm một chút.”

Chu phu nhân dịu dàng cười đứng dậy cáo lui, sau đó quay về phòng nghỉ.

Lý lão phu nhân ngả mình lên giường, nhắm mắt lại cân nhắc một hồi lâu rồi gọi Tôn ma ma đi vào, cho mọi người lui ra ngoài, ra hiệu bảo Tôn ma ma ngồi vào mép giường, thấp giọng giao phó:

”Ngày mai bà đưa nha đầu kia quay về thị trấn, gọi Đông Mạt đi theo cùng. Tiếp đến, ta sẽ phái một quân sự ổn trọng biết lễ nghĩa cùng với hai cái gã sai vặt đi qua, bà cẩn thận một chút, chú ý xem cách họ hàng của con bé ăn nói hành xử, bên ngoài thì cho quân sự và hai gã sai vặt lặng lẽ hỏi thăm. Nếu họ hàng thật tâm đối xử tốt với Tiểu Noãn, liền giao nó cho Lý gia nuôi dưỡng, cũng đành vậy, còn nếu có một phần không thích hợp bà lập tức đưa con bé quay trở về.”

Lý lão phu nhân dừng một chút, cân nhắc một lát, sau đó phân phó:

”Nếu tất cả đều ổn thỏa thì tốt, trái lại nếu có chút không ổn, không cần gạt Tiểu Noãn, bà cứ nói sự thật cho nó nghe, nghe theo ý của nó. Nếu con bé kiên trì ở lại Lý gia thì mặc kệ có bao nhiêu không thích hợp, bà cũng đừng quản cứ trở về, còn nếu nó có thể hiểu được phần tâm ý này của chúng ta, bà liền mang con bé quay về, sau này sẽ để con bé lớn lên bên cạnh ta.”

Tôn ma ma giật mình, cười nói:

”Lão tổ tông, biểu tiểu thư còn nhỏ như thế, chẳng qua chỉ mới là đứa bé sáu tuổi, hơn nữa lại chưa trải qua chuyện đời, việc này nàng làm sao có thể hiểu được?”

Lý lão phu nhân khe khẽ thở dài, nhìn Tôn ma ma cảm khái:

”Bà có còn nhớ hay không Cầm ca nhi chi Phong Canh?”

”Sao lại không nhớ chứ? ! Đứa nhỏ kia đã gặp qua nó một lần, thế nào lại quên được? ! Cái tướng mạo đó, trí tuệ đó! Tôi đã đi theo lão tổ tông gặp qua nhiều đứa trẻ như vậy, thậm chí bằng một nửa của hần đều không có! Nếu nói thẳng ra thì ngay cả lão gia Trạng Nguyên xuất chúng, lúc còn nhỏ phần thông minh kia cũng không thể bằng Cầm nhi một nửa đi!”

Tôn ma ma nhú chân mày xúc động :

”Đáng tiếc, tám tuổi đầu đã bị thương, aizz!”

”Đúng vậy, tuệ cực tất thương...”

Lý lão phu nhân thương cảm thở dài, Tôn ma ma ngẩng đầu nhìn về mặt đau xót của Lý lão phu nhân liền vội chuyển đề tài:

”Lão tổ tông như thế nào lại bất chợt nhớ đến Cầm ca nhi? Đầu đã là chuyện của vài thập niên trước.”

”Liên Ngọc à, trí tuệ của Tiểu Noãn nha đầu kia e rằng so với Cầm nhi không hề kém!”

Tôn ma ma giật mình,

”Lão tổ tông...”

Lý lão phu nhân giơ tay ngăn Tôn ma ma lại, nói tiếp:

”Đọc đường đi Đông Mạt đối với con bé thế nhưng càng ngày càng cung kính, bà thấy nàng (Đông Mạt) có gây lỗi nào không? Nha hoàn Đông Mạt này là người tâm khí cao ngạo đồng thời tính tình lại quật cường”

Tôn ma ma cẩn thận nhớ lại gật gật đầu :

”Lão tổ tông vừa nói xong thì tôi đã nhớ ra rồi. Mấy ngày qua rồi kinh thành, Đông Mạt vui thích nheo má của biểu tiểu thư, vì điều này, tôi còn nói qua với nàng, mấy ngày nay, nàng đi theo biểu tiểu thư ra ra vào vào, thật sự là thấy nàng lại tiếp tục nheo mặt biểu tiểu thư thật là bất cung bất kính!”

”Ừm, con bé quán quít lấy Tiểu nhi mượn vài quyển sách đọc, ta đã hỏi qua Đông Mạt, mấy ngày nay ở trên xe đều đã đem sách đọc hết một lượt, aizz...”

Lý lão phu nhân giương mắt nhìn ánh nến lay lắt nơi góc phòng, nói chậm chậm :

”Đáng tiếc là một cô nương gia lại không cha không mẹ...”

Tôn ma ma cau mày, cân nhắc một lát, xê dịch đến bên người Lý lão phu nhân, thấp giọng nói:

”Lão tổ tông cũng đã nói , nếu biểu tiểu thư thật sự là thông minh như vậy, kia...”

”Không còn cách nào, Tiểu Noãn không có cha mẹ, mệnh đã đủ khổ, nói sau.”

Lý lão phu nhân nở nụ cười trên mặt,

”Người đừng quên, Duy Tâm đại sư từng ở bên cạnh đứa nhỏ này niệm kinh một ngày! Nha đầu kia là người thủ ngụ ẩn giấu, ngày sau tất có đại phúc phận.”

Tôn ma ma mặt giãn ra, cười nói:

”Tôi đã biết, lão tổ tông yên tâm”

Rạng sáng ngày hôm sau, Lý Tiểu Noãn từ biệt Lý lão phu nhân rồi đổi sang thuyền ô bông tiến vào thành Tú Châu.

Lưu quân sự mang theo hai gã sai vặt ngồi phía đầu thuyền, ở giữa thuyền là đặt quan tài. Tôn ma ma, Ngụy ma ma và Đông Mạt hầu hạ Lý Tiểu Noãn ngồi ở khoang thuyền lớn nhất ở phía cuối.

Lý Tiểu Noãn vén rèm nhìn ra bên ngoài.

Phía đầu thuyền có hai người chèo lái ,một chèo một chống. Trên thuyền này có ba thuyền nương, hai thuyền nương khoảng ba mươi tuổi một trái một phải mà lái, phía sau cùng là một thuyền nương có chút lớn tuổi đang uyển chuyển mình chèo, một nhóm ba người trước sau cùng cả con thuyền lướt qua nước sông trong vắt tiến về phía trước .

Đối mặt với dòng sông là một hành lang chợ ngoằn ngoèo nghiêng mình dưới nước, đang ngái ngủ thì bị đánh thức trên bậc thềm phủ đầy rêu xanh. Những nàng dâu, bà tử và nha đầu đã dậy từ sáng sớm đang giặt áo quần vừa hỏi thăm nói cười. Những tiếng gọi mời mua hàng từ phía sau hành lang réo rất kéo dài vắng vắng trong buổi sớm mai.

Lý Tiểu Noãn không chớp mắt say mê nhìn đỉnh đầu hành lang, trụ gỗ hình tròn màu đỏ và những bức tường đầu ngựa* màu trắng hướng về phía trước, nều vào ngày trời mưa tầm tã, nước mưa sẽ theo những khe rãnh mái nhà tích tụ thành một rèm mưa rơi vào nước sông, quả là tình thơ ý họa!

Thuyền ô bông băng băng xuyên qua một cây cầu hình vòng cung, nhanh chóng ra khỏi thị trấn nhỏ, giữa hai bên bờ hoa màu cùng cây cối xanh tươi hiện màu ánh vàng suy tàn, đã là cuối tháng tám, thu ý nồng đượm.

Giữa trưa không có ngừng thuyền, thuyền nương thay phiên nhau dùng com rồi chèo thuyền tiến nhanh về phía trước. Vào lúc chạng vạng, Ngụy ma ma vén rèm xe lên nhìn, cười nói:

”Đã đến.”

Lý Tiểu Noãn vội vàng ngồi dậy, vén rèm nhìn ra phía ngoài, đồng ruộng xanh tươi bao quanh một thôn nhỏ, bên trong thôn vang tiếng gà chó, khói bếp lượn lờ bốc nghi ngút.

Ba chiếc thuyền cập vào bến tàu đá nhỏ đơn sơ, buộc dây xong, Ngụy ma ma và Lưu quản sự đã bước lên bờ, cùng nhau đi vào thôn.

Không bao lâu sau, từ trong thôn chạy ra mười mấy thanh niên trai tráng vác đòn gánh, cầm dây thừng, một ông lão khoảng chừng hơn năm mươi tuổi dẫn đầu cước bộ có chút loạng choạng hướng bờ sông chạy tới.

Lý Tiểu Noãn thẳng người dậy, định đứng lên, Tôn ma ma đã nắm bả vai nàng, thấp giọng nói:

”Bên ngoài loạn, cô nương không nên xuất đầu lộ diện, về nhà rồi bái kiến thỉnh an cũng không muộn.”

Lý Tiểu Noãn nhu thuận lần nữa ngồi xuống, cách tấm màn mỏng, nhìn ông lão kia chạy vội đến giữa thuyền, rồi lệ đầy mắt nhẹ nhàng vuốt ve hai cổ quan tài, môi run run, sau một lúc lâu, mới dùng tay áo lau nước mắt, sau đó chỉ huy mấy thanh niên trai tráng theo sau dùng dây thừng buộc quan tài nâng xuống.

Ngụy ma ma lên thuyền không ngừng lau nước mắt, nói không ra lời. Tôn ma ma cẩn thận nhìn quần áo Lý Tiểu Noãn, Đồng Mạt lấy mũ sa cho Lý Tiểu Noãn đội, chính mình cũng đội xong mới giúp đỡ Lý Tiểu Noãn, sau đó đi theo Ngụy ma ma xuống thuyền vào thôn.

Ông lão đứng ở bên bờ, có chút đắm chiêu hip mắt nhìn Lí Tiểu Noãn đội mũ sa được ba người vây quanh đứng bên trong.

chú thích:

tường đầu ngựa: Phần lớn nhà tại Huy Châu được thiết kế sát nhau, giữa các nhà được ngăn cách bởi tường chống cháy, chủ yếu dùng để ngăn cách ngọn lửa, tránh lửa lan từ nhà nọ sang nhà kia. Sau đó do những bức tường ngăn cách này có phần chân tường giống như đầu ngựa nên được gọi là tường đầu ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đâu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Trừu Mẩn

Lý Tiểu Noãn đi theo sau Ngụy ma ma, đi qua một gian phòng đất nhỏ bé, tiến vào một cái viện thật lớn đầu phía đông của thôn được bao quanh tường đất cao hơn đầu người, cửa viện nhỏ bằng trúc bị lệch qua một bên. Trong viện, mặt trước là nhà chính gồm có năm gian lớn, phía dưới được lát bằng đá tảng xếp thành hàng, mái nhà được lót thành hình ngói bướm, hai bên trái phải có ba gian phòng, trong viện một đám gà kêu xì xào đang bước đi thông thả trong sân.

Một bà lão khoảng hơn năm mươi dẫn theo hai cô con dâu trẻ tuổi, xoa xoa tay, có chút khấn trương đi ra đón. Nhìn thấy Lý Tiểu Noãn, bà lão rơi lệ đẩy mặt đưa tay kéo nàng lại ôm vào trong lòng.

”Tiểu Noãn, tiểu Ninh sơ khổ!”

Bà lão ôm Lý Tiểu Noãn khóc thành một đoàn, hai cô con dâu đi theo cũng lau nước mắt tiến lên khuyên bà, Trịnh ma ma cẩn thận đánh giá bà lão và con dâu đang khóc không thành tiếng thì thấy mấy đứa nhỏ từ nhà trước và nhà sau chạy ra.

Đông Mạt nhìn tay bà tử đen đui thô tháp mon trón lên hai gò má non mềm của Lý Tiểu Noãn, nhẹ nhàng nhíu mày.

Ngụy ma ma khóc đến đỏ mắt, nghẹn ngào tiến lên khuyên.

Bà lão miễn cưỡng dừng khóc, đứng dậy nắm Tiểu Noãn, xoay người phân phó hai cô con dâu,

”Bắt hai con gà đem đi giết, trước làm vài cái trứng ốp lếp cho Tiểu Noãn bùng ra đây, tiểu Ninh lúc trước mập bao nhiêu giờ lại gầy thành như vậy!”

”Giết cái gì mà giết!”

Từ cửa viên truyền đến một tiếng hét to :

”Cái đồ phá gia nhà bà ! Trứng gà kia dùng để bán lấy tiền, còn phải mua sách vở cho hai đứa nhỏ đây! Cái đồ phá gia nhà bà!”

Bà tử trợn mắt há hốc mồm nhìn ông lão đứng ở cửa, ngạc nhiên một lúc lâu, mới chỉ vào ông lão mà mắng:

”Cái đồ lão già, ông phát điên à ? ! Tiểu Noãn! Đây là Tiểu Noãn nhà a Mạt!”

”Câm miệng! Cút đi! Đều cút đi!”

Trên trán và cổ ông lão nổi gân xanh, hai tay đập mạnh múa loạn xạ, bà tử trừng mắt, ngây ngốc kinh ngạc nhìn ông lão nói không ra lời.

Ngụy ma ma tiến lên một phen ôm lấy Tiểu Noãn, vội vàng an ủi nàng:

”Tiểu Noãn đừng sợ, đừng sợ, có ma ma ở đây, Tiểu Noãn đừng sợ!”

Lý Tiểu Noãn dựa vào lòng Ngụy ma ma, hít mắt cẩn thận nhìn ông lão nổi trận lôi đình. Tôn ma ma tức giận đến mức lông mày dựng thẳng, khinh thường liếc nhìn ông lão và bà con xóm giềng đang tụ tập ở cửa viện, xoay người phân phó Đông Mạt,

”Hầu hạ biểu tiểu thư trở về trên thuyền nghỉ ngơi, nơi này còn không sạch sẽ bằng trên thuyền! Ta còn sợ ỳ khuất biểu tiểu thư đây!”

Đông Mạt thần trí hoảng loạn hướng về phía ông lão oán hận giậm chân, xoay người đi đến bên người Ngụy ma ma, nhìn Lý Tiểu Noãn nói:

”Cô nương, chúng ta trở về trên thuyền nghỉ ngơi, ngày mai đưa lão gia phu nhân an nghỉ dưới đất xong, chúng ta liền lập tức quay trở về! Không cần để ý tới bọn họ!”

Ngụy ma ma ôm chặt Lý Tiểu Noãn roi lệ hung hăng nhìn ông lão, lại quay đầu, về mặt cầu xin nhìn bà lão, bà lão lau nước mắt tiến lên hai bước, chỉnh đốn y phục của Lý Tiểu Noãn, thấp giọng nói:

”Người trước dẫn Tiểu Noãn tránh một chút, lão già ấy hôm nay đị điên rồi.”

Ngụy ma ma miễn cưỡng gạt đầu ôm Lý Tiểu Noãn cùng Đông Mạt, Tôn ma ma cùng nhau quay lại trên thuyền.

Lưu quán sự dàn xếp quan tài ổn thỏa, mang theo hai cái gã sai vật trở về. Tôn ma ma cầm chút tiền phân phó thuyền nương lên bờ tìm người mua chút đồ ăn tạm, rồi làm mấy phần cơm, vài người trên thuyền ở phòng kho được phép tùy tiện nằm ngủ.

Bên trong viện phía đông đầu thôn là một bầu không khí xám xịt. Tại cửa chính đông sương phòng, ngọn lửa lay lắt lúc sáng lúc tối chớp động, ông lão đang ngồi xôm ở cửa phòng rầu rĩ lấy ra thuốc lá rồi, bà lão thì ngồi tựa trên ghế trúc đang không ngừng lau nước mắt.

”Ông nó, ông hôm nay nhất định phải nói cho rõ ràng, Tiểu Noãn, rốt cuộc sự tình của Tiểu Noãn phải làm sao đây!”

Ông lão nhíu mày trầm mặc, qua hơn nửa ngày, mới thương tâm thở dài một hơi, quay đầu nhìn bà tử, thấp giọng nói:

”Cái bà già nhà bà, tính toán dùng đầu óc cho tốt vào!”

Bà lão vỗ thật mạnh vào vai ông lão :

”Còn muốn dùng đầu óc thế nào? ! Đó là Tiểu Noãn, Tiểu Noãn! Tiểu Ninh là đứa con duy nhất của a Mạt, còn muốn nghĩ gì? !”

Ông lão bị bà lão đẩy mình chớp mắt trở tay đẩy tay bà ra, thanh âm nặng nề nói:

”Cái bà già nhà bà, một chút kiến thức cũng không có! Bà mở to mắt ra mà nhìn, Tiểu Noãn thường ngày tốt lành như vậy, tướng mạo lại có phúc khí thế kia, có giống người đi theo chúng ta làm ruộng ở nông thôn hay không? Bà yêu thương nó thì phải thay nó mà suy tính .”

Bà lão có chút sợ run nhìn ông lão đang gỡ tẩu thuốc thở dài một hơi :

”Chúng ta đã ngoài năm mươi, sự tình còn không xoay xở được thì sao có thể nuôi dưỡng Tiểu Noãn đây? Đưa cho hai nhi tử dưỡng? Nhi tử hoàn hảo

còn liếc mắt một cái, nhưng con dâu thì sao? Vậy mà bà còn nói yêu thương Tiểu Noãn ? Bà nói bà có nông cạn hay không?”

Ông lão lại tiếp tục than thở, bà lão lun sợt một lúc lâu rồi vỗ đùi thật mạnh :

”Cũng không thể mặc kệ Tiểu Noãn, cứ cho là đuổi nó ra khỏi cửa đi! Ông nói Tiểu Noãn làm sao sống?”

Ông lão lại nhét lá thuốc xong, lấy dao đánh lửa châm thuốc, hít sâu hai ngậm, mới buông tẩu thuốc, thấp giọng nói:

”Tôi đã cẩn thận hỏi qua người quản sự kia, lần này mang Tiểu Noãn và vợ chồng a Mạt trở về là vị cô nãi nãi kia thuộc chi Khánh Phong trấn trên gả đến Cô gia trấn trên.”

Bà lão trở nên kinh ngạc :

”Chính là vị cô nãi nãi chi Khánh phong một mình mang đi toàn bộ gia sản, của hồi môn ? Nhi tử của bà ta có phải hay không ở kinh thành trướng Trạng Nguyên ?”

”Chính là bà ấy, thời điểm nhi tử bà ấy mất cùng với a Mạt cũng không sai biệt lắm, bà ấy gặp được Tiểu Noãn liền mang con bé cùng nhau quay về.”

Ông lão thở dài thương cảm thấp giọng nói:

”Vị cô nãi nãi này có tiếng là người khôn khéo, năng lực, vừa có lòng thương xót người nghèo đáng thương, Cô gia lại là phủ giàu có nhất Việt Châu.”

” Không hẳn vậy! Năm đó phụ thân của bà ấy chính là nhà giàu có nhất Việt Châu chúng ta, toàn bộ gia sản một phần không thiếu đều làm của hồi môn cho đứa con gái duy nhất, Cô gia kia có thể không giàu có sao? !”

Bà lão bĩu môi nói, ông lão quay đầu trừng mắt nhìn bà liếc mắt một cái, thấp giọng khiển trách:

”Nói mấy cái vô nghĩa này làm gì? !”

Bà lão lập tức rụt lui không dám nói nữa chữ, ông lão chậm rãi hút mấy điếu thuốc, mới nói tiếp:

”Mấy năm nay, vị cô nãi nãi kia vẫn luôn giúp đỡ các thư sinh Lý gia chúng ta đọc sách đi thi, bây giờ như vậy thì có khả năng sẽ thu lưu Tiểu Noãn , gia chủ bà a, để Tiểu Noãn đi theo bà ấy đi. Tướng mạo, phẩm cách của Tiểu Noãn so với phu nhân tiểu thư nhà giàu không khác là bao, tương lai, vị cô nãi nãi kia bỏ ra chút công sức tìm cho Tiểu Noãn một hộ trong sạch, chẳng qua phụ chút đồ cưới đối với bọn họ cũng không là gì. Bây giờ Tiểu Noãn so với việc đi theo hộ nông dân chúng ta thì đi theo người ta còn tốt hơn gấp trăm lần đúng không? !”

Bà lão kinh ngạc nghe ông lão nói , sau một lúc lâu mới gật đầu :

”Vẫn là ông nghĩ chu đáo, aizz, hôm nay ông cũng không nên làm loạn như vậy dọa đến Tiểu Noãn, lại nói, ông khiến tôi không còn lòng dạ nào làm đồ ăn ngon Tiểu Noãn ha ha!”

”Aizz, cái bà già khờ khạo! Bà yêu thương Tiểu Noãn thì tôi cũng yêu thương Tiểu Noãn, lúc ấy nhà người ta còn chưa thu lưu Tiểu Noãn đúng không? Tôi làm người xấu, làm con bé sợ hãi thì mới khiến người ta đau lòng nó, không thể không thu lưu nó.”

Ông lão thương tâm thở dài nói, bà lão rơi lệ chùi nước mắt, lại cúi đầu khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đâu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Sáng Tổ

Sáng sớm ngày hôm sau, Tôn ma ma và Đông Mạt đã hầu hạ Lý Tiểu Noãn thu thập xong xuôi đâu vào đấy. Ngự ma ma đã vào thôn từ sớm, giúp đỡ lo liệu chuyện hạ táng.

Vào đúng giờ Mão, Tôn ma ma cùng Đông Mạt và Lý Tiểu Noãn đi vào thôn, Lý Tiểu Noãn dưới sự chỉ dẫn của ông lão khóc lóc xong thì cử hành làm lễ, vài thanh niên trai tráng vừng vàng nâng quan tài lên chậm rãi hướng mộ địa đi đến.

Ngự ma ma nắm tay Lý Tiểu Noãn, Tôn ma ma cùng Đông Mạt đi sát theo sau, tiếp đến là quan tài đằng sau, đi được chừng hai, ba giờ công phu thì đến mộ Lý gia. Tôn ma ma và Đông Mạt dừng chân, đứng ở phía sau từ xa nhìn Ngự ma ma dắt Lý Tiểu Noãn đến trước huyệt.

Huyệt đã được đào rất tốt, vài thanh niên đứng trước huyệt nâng quan tài tiến đến gần, vung giáo múa hai bên sau đó ở bốn góc huyệt đâm xuống, lui ra phía sau vài bước, đỡ quan tài vững vàng đặt vào giữa huyệt.

Ông lão tiến lên, theo bên cạnh là một thanh niên đang từ trong rương lấy ra hai tấm bài vị còn trống, thấp giọng cầu nguyện vài câu. Một người trung niên mặc áo dài tiến đến cẩn thận viết bài vị, ông lão đặt bài vị cùng lựa hồn xong, Ngự ma ma dẫn Lý Tiểu Noãn đến trước linh vị dập đầu vài cái. Sau đó mấy thanh niên bắt đầu từ từ đem cát lấp quan tài lại.

Ông lão trầm mặc đem bài vị cùng lựa hồn cẩn thận thu vào trong rương, rồi xoay người nhìn Lý Tiểu Noãn thấp giọng nói:

”Noãn à, đây là bài vị của cha mẹ cháu đặt ở từ đường, đại bá sẽ thay cháu tới ngày chiếu cố, cháu yên tâm, phần của cha mẹ cháu, đại bá sẽ cẩn thận mà chiếu cố, cháu đừng lo!”

Ông lão khẽ ngẩng đầu, nuốt nước mắt trở về, dừng một chút, mới cúi đầu vui vẻ nói:

”Tiểu Noãn, đừng trách đại bá, cháu đi theo lão cô nãi nãi đến Cổ gia, so với ở nông thôn chúng ta lớn lên tốt hơn nhiều, đại bá là vì mong cháu sống tốt.”

Ông lão cúi mình kể bên tai Lý Tiểu Noãn cúi đầu nói:

”Đến Cổ gia, cháu dụng tâm nhiều vào làm cho lão cô nãi nãi vui vẻ, đừng tìm người ta hơn thua tranh đấu, phải chăm sóc chính mình thật tốt, sau này để ý chọn một hộ trong sạch mà gả, đừng cầu đại phúc đại quý, nhà nào tốt là được.”

Lý Tiểu Noãn gặt gao cắn môi, ánh mắt lấp lánh ngửa đầu nhìn ông lão sau đó sửa sang lại vạt áo quỳ trên mặt đất, trình trọng hướng ông lão dập đầu vài cái. Ông lão kinh ngạc nhìn Lý Tiểu Noãn, vội vàng đưa tay nâng nâng đứng lên, Lý Tiểu Noãn liền nhón mũi chân, tiến đến bên tai ông lão thấp giọng nói:

”Trong lòng đại bá yêu thương Tiểu Noãn, đại bá đều là vì muốn tốt cho Tiểu Noãn, trong lòng Tiểu Noãn biết.”

Ông lão vô cùng ngạc nhiên nhìn Lý Tiểu Noãn, Lý Tiểu Noãn ánh mắt tỏa sáng hướng ông cười nháy mắt.

Ngự ma ma dắt Lý Tiểu Noãn ra khỏi mồ, Tôn ma ma và Đông Mạt tiến lên tiếp đón, cũng không chào từ biệt ông lão, cùng Lưu quản sự cùng nhau lập tức trở lại trên thuyền. Cởi bỏ dây thừng, ba chiếc thuyền lướt nhanh hướng vào trấn trên Việt châu.

Lý Tiểu Noãn rũ hai vai, cúi đầu, tâm tình giảm sút ngồi ở trong khoang thuyền. Ngự ma ma thờ dãi thờ ngắn lau nước mắt cảm thán thân thích bạc tình, thương cảm cô nương mệnh khổ.

Tôn ma ma thương tiếc nhìn Lý Tiểu Noãn, cười khuyên :

”Cô nương cũng đừng quá mức thương tâm, người ta thường nói phúc họa tương liên. Đây là phúc hay là họa còn chưa biết chừng, nhân phẩm cô nương như vậy thực ra ở lại đây ma ma còn luyến tiếc ấy chứ, lão tổ tông nếu mà biết nhất định cũng sẽ không đáp ứng ! Cô nương sau này cứ an tâm đi theo lão tổ tông, cô nương chính là ruột thịt của lão cô nãi nãi, trong mắt đều là yêu thương cô nương không hết ấy.”

Lý Tiểu Noãn khẽ hơi lộ ra chút tươi cười, ánh mắt ý lại ngẩng đầu nhìn Tôn ma ma rồi gật đầu thật mạnh, Đông Mạt cảm chi trông vào điểm điểm ở Lý Tiểu Noãn sau lưng, giúp đỡ nàng sau này dựa vào nói:

”Thân thích như vậy, cô nương còn đau lòng làm gì? ! Đừng ý tới bọn họ, sau này chúng ta đi theo lão tổ tông tốt bao nhiêu! Cô nương ban ngày đã mệt mỏi rồi nằm nghỉ một lát thôi.”

Ngự ma ma định mở miệng, thấy Lý Tiểu Noãn mệt mỏi không chịu nổi, lời ra đến miệng lại nuốt trở vào, cúi đầu thờ dãi an ủi nói:

”Cô nương cũng đừng thương tâm quá mức, đi theo cô nãi nãi thì liền đi theo cô nãi nãi.”

”Cô nương cũng mệt nhọc rồi nằm ngủ một chút nhé, giữa trưa ngày mai chúng ta mới có thể đến nơi cơ.”

Tôn ma ma cười đề nghị, Lý Tiểu Noãn gật gật đầu, sau đó thả lỏng tâm trạng nhích lại gần, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Thuyền dừng ở trấn Vân Phổ một đêm, Lưu quản sự ở khách sạn Vân Gian bao một cái tiểu viện, đoàn người tắm rửa, rửa mặt sạch sẽ, ăn cơm xong Đông Mạt đang trải đệm giường, cười nói:

”Đây là chốn đệm của tôi, cô nương tạm thời chịu đựng một chút, ủy khuất một đêm, ngày mai trở lại trong phủ thì tốt rồi.”

Lý Tiểu Noãn cười gật đầu :

”Cảm ơn Đông Mạt tỷ tỷ, mấy ngày nay vất vả cho Đông Mạt tỷ tỷ.”

”Nghe cô nương nói xog lúc trước cũng không biết cô nương có ở lại Cổ gia chúng ta hay không.”

Đông Mạt dừng một chút, nở nụ cười :

”Bây giờ xem ra sau này cô nương sẽ ở lại Cổ gia, Đông Mạt nếu có thể đi theo hầu hạ bên người cô nương thì đó là việc vô cùng may mắn.”

Lý Tiểu Noãn cười nhìn Đông Mạt, thanh âm tinh tế thấp giọng hỏi:

”Trần Châu và Thị Cầm là mấy đẳng? Một thạng tiền tiêu hàng thạng là bao nhiêu?”

”Trần Châu và Thị Cầm là nhị đẳng, tiền tiêu vật hàng thạng là một xâu tiền. Quy củ Cổ gia chúng ta là trong phòng của cô nương cùng thiếu gia, mỗi người có một vú nuôi, bốn giáo dưỡng ma ma, hai cái đại nha hoàn nhị đẳng, bốn cái nha hoàn tam đẳng và bốn năm cái thô sử nha đầu, thô sử bà tử được phân bổ trong viện không được xuất đầu lộ diện.”

Đông Mạt cẩn thận giải thích :

”Bên người thiếu gia là Cúc Ảnh tỷ tỷ, được điều từ phòng của lão tổ tông cũng không tính là sai quy củ, bốn cái nha đầu nhị đẳng, có hai người tiền tiêu hàng thạng là từ phòng phu nhân chỉ.”

Lý Tiểu Noãn lắng tai nghe, gật gật đầu, lộ ý cười nhìn Đông Mạt, khe khẽ thở dài, thấp giọng nói:

”Ai, lão tổ tông nếu thực sự chỉ định Đông Mạt tỷ tỷ cho tôi, chỉ sợ sẽ ủy khuất Đông Mạt tỷ tỷ .”

Đông Mạt sửa soạn chăn đệm hầu hạ Lý Tiểu Noãn nằm xuống giường ổn thỏa mới nghiêng mình ngồi trên mép giường nhìn kỹ Lý Tiểu Noãn, nghiêm chỉnh nói:

”Ta biết ý tứ của cô nương, cô nương yên tâm”

Đông Mạt nhẹ nhàng nở nụ cười, hơi hơi có chút cảm khái nói:

”Cũng không biết vì sao ta đi theo cô nương liền cảm thấy đặc biệt an tâm chắc chắn, cô nương làm chuyện gì, đều dự định từ trước, dường mọi sự việc cô nương đều nắm trong lòng bàn tay, dường như... Không có việc gì có thể giấu diếm được cô nương, làm khó được cô nương vậy.”

Đông Mạt nhẹ nhàng cười, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Lý Tiểu Noãn :

”Cô nương mới chỉ có sáu tuổi thôi! Ngược lại so với phu nhân còn...”

Lý Tiểu Noãn trừng mắt nhìn Đông Mạt, Đông Mạt khụ hai tiếng nuốt trở về câu nói kế tiếp, vén chăn cho Lý Tiểu Noãn xong đứng lên cười nói:

”Ngày mai còn phải dậy sớm khởi hành, cô nương nghỉ ngơi sớm một chút nhé.”

Đông Mạt buông màn, tắt đèn, nằm trên giường sàn phía trước ngủ, không bao lâu sau, hô hấp liền trở nên đều đặn.

Lý Tiểu Noãn lặng lẽ nằm ở trên giường, mở to mắt nhìn lên vải thô màn trên đỉnh đầu tinh tế suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tùng Phong Viện

Đầu giờ Ngọ ngày hôm sau, thuyền đã cập bến thị trấn liền di chuyển vào nhánh sông thuộc đình viện Cổ gia sau đó dừng tại bến tàu Cổ Phủ.

Tôn ma ma nắm tay Lý Tiểu Noãn xuống thuyền, Đông Mạt và Ngụy ma ma mang tay nải theo cửa nách vào phủ, lại băng qua một tòa nhà, dọc theo đường mòn hoa viên đi đến Thụy Huyền đường nơi Lý lão phu nhân đang ở.

Đến cửa viện Thụy Huyền đường, Bích Liên liền tươi cười đi ra đón, khụy gối làm lễ trước Lý Tiểu Noãn và Tôn ma ma:

”Sáng sớm hôm nay lão tổ tông còn nhắc tới biểu tiểu thư, nói đến đây thì lập tức phái tôi đi ra tiếp đón, vất vả cho ma ma, mau vào đi thôi .”

Vải tiểu nha hoàn tiếp nhận tay nải trong tay của Đông Mạt và Ngụy ma ma, trước sau vây quanh Lý Tiểu Noãn đi đến nhà chính.

Tiểu nha hoàn vén rèm cửa lên, Tôn ma ma buông Lý Tiểu Noãn ra, đi theo phía sau Lý Tiểu Noãn vào nhà tiến đến phòng hướng đông, Lý lão phu nhân đang ngồi một bên ghế trường kỉ phía dưới cửa sổ phía nam cùng Chu phu nhân nói chuyện.

Tiểu nha hoàn thả tấm đệm trên mặt đất, Lý Tiểu Noãn quỳ gối trên đệm hướng Lý lão phu nhân dập đầu, đứng lên vén áo thi lễ, tiếp tục dập đầu làm lễ Chu phu nhân. Lý lão phu nhân ra hiệu bảo nàng ngồi vào trên ghế, xoa đầu cẩn thận đánh giá nàng.

Tôn ma ma tiến lên thỉnh an, đơn giản bẩm báo những chuyện trải qua, hàm hồ nói đến thái độ của Lý gia xong, Lý Tiểu Noãn rũ vai cúi thấp đầu, Lý lão phu nhân thương tiếc ôm nàng vào trong ngực thở dài thật lâu, ôn hòa nói:

”Tiểu Noãn đừng quá đau lòng, hết thầy đều đã qua rồi, sau này đây chính là nhà của cháu, đi theo lão tổ tông nhé, còn có lão tổ tông cùng mẹ thương cháu.”

Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa, về mặt ý lại nhìn Lý lão phu nhân, gật đầu thật mạnh.

Chu phu nhân thương tiếc nhìn Lý Tiểu Noãn nhẹ nhàng cảm thán, Lý lão phu nhân quay đầu nhìn Chu phu nhân cười nói:

”Ta xem nào, sắp xếp cho Tiểu Noãn đến Tùng Phong viện là được, viện kia tinh xảo khéo léo lại gần Thụy Huyền đường hơn nữa đã thu dọn rất tốt, cấp cho Tiểu Noãn ở là vô cùng thích hợp.”

Chu phu nhân việc cười gật đầu đáp ứng, Lý lão phu nhân tiếp đến phân phó:

”Cho người đi gọi Văn San, Văn Hoan đến đây đi.”

Lý lão phu nhân vỗ về Lý Tiểu Noãn, dịu dàng cười nói:

”Đồng Mạt liền cho cháu sai sử, thăng làm nhị đẳng. Nha hoàn, bà tử quản sự còn lại chút nữa sẽ lại đây do cháu tự mình tuyển chọn.”

Lý Tiểu Noãn chần chờ nhìn Chu phu nhân, Chu phu nhân nở nụ cười, ôn hòa nhìn nàng nói:

”Văn San các nàng cũng là tự mình chọn nha hoàn sai sử, nếu con không biết chọn thế nào thì đến tìm lão tổ tông tham khảo, còn nếu không thì tìm ta cũng được.”

Lý Tiểu Noãn cười nhỏ nhẹ, gật gật đầu.

Đang lúc nói chuyện, tiểu nha hoàn ở cửa bấm báo, Cổ Tiêu nhanh nhẹn vào phòng, thận trọng lạy dài thỉnh an xong, ánh mắt tỏa sáng nhìn Lý Tiểu Noãn, gấp gấp ngồi sát bên Lý Tiểu Noãn, cười nói:

”Nghe nha hoàn bấm báo muội đã trở lại, ta liền vội vàng qua đây gặp muội, sáng sớm hôm nay còn lo lắng cho muội cơ, ngày mai phu tử sẽ bắt đầu dạy, nếu hôm nay còn không kịp trở lại sẽ chậm trễ việc học!”

Lý Tiểu Noãn cười trong trẻo nhìn hấn không có trả lời, Chu phu nhân nở nụ cười:

”Con lo lắng muội muội làm gì? Nàng đâu cần phải khảo tú tài Trạng Nguyên, con đấy, mấy ngày nay chỉ mãi lo dạo chơi, nếu như học kém, phu tử sẽ không khách khí với con đâu!”

Cổ Tiêu đắc ý ngẩng cao đầu nói:

”Mẫu thân yên tâm, sách này ta đã đọc tốt lắm, buổi sáng còn học lại một lần nữa, phu tử chắc chắn sẽ khen con!”

Lý lão phu nhân mỉm cười tay vuốt ve mặt Cổ Tiêu, khích lệ nói:

”Tiêu nhi của chúng ta mới còn nhỏ mà đã hiểu thuận rồi!”

Cổ Tiêu mặt long lanh cười tươi quay đầu nhìn Lý Tiểu Noãn, thân thiết hỏi:

”Lão tổ tông, Tiểu Noãn muội muội sẽ không đi nữa chứ? Về sau muội ấy có phải ở luôn với chúng ta hay không?”

”Đừng vậy! Sau này Tiêu nhi của chúng ta còn có một muội muội, phải nhớ chăm sóc muội muội thật tốt, cũng không được khi dễ muội muội nhé!”

Lý lão phu nhân cười nói, Cổ Tiêu trịnh trọng gật đầu:

”Lão tổ tông yên tâm, cháu yêu thương muội muội còn không kịp nữa là, sao có thể khi dễ muội ấy đây?!”

Lý lão phu nhân cùng Chu phu nhân đều nở nụ cười, đang lúc nói chuyện, Cổ Văn San và Cổ Văn Hoan cùng nhau vào phòng thỉnh an, nói chuyện được vài câu thì nha hoàn liền tiến vào thỉnh cơm, Lý lão phu nhân liền dắt tay Cổ Tiêu cùng Lý Tiểu Noãn ra gian bên ngoài dùng cơm.

Im lặng dùng cơm, súc miệng xong, mọi người trở lại phòng uống trà, tiếp tục ngồi nói chuyện một hồi, Chu phu nhân cười nói:

”Mẫu thân nghỉ ngơi một chút, để con đưa Tiểu Noãn qua Tùng Phong viện nhìn xem cần bố trí thêm gì, có chỗ nào không thích hợp hay không.”

Lý lão phu nhân cười gật đầu, Cổ Tiêu vội vàng đứng lên đi theo:

”Con cũng đi, tiểu Tiểu Noãn muội muội, huynh giúp muội nhìn xem một chút!”

Cổ Văn San cười “Xì” một tiếng, chỉ vào Cổ Tiêu nói:

”Bộ dáng của đệ bất chúc rất giống.”

Cổ Tiêu trợn mắt liếc nàng một cái liền không thèm để ý nàng, chỉ cầm tay Lý Tiểu Noãn lôi kéo nàng hướng Lý lão phu nhân cáo lui rồi đi theo sau Chu phu nhân, nha hoàn, bà tử hầu hạ đi ở cuối từ phía sau Thụy Huyền đường đến Tùng Phong viện.

Băng qua một tiểu hoa viên, đi một lát thì đến cổng Tùng Phong viện. Sân không lớn, tường trắng ngói xanh, hai cánh cửa viện nhỏ nhỏ được sơn màu đỏ.

Bước vào trong viện, hai bên là hành lang viện bắt đầu từ cổng viện nối liền với Đông sương phòng, nhà chính và tây sương phòng, dạo qua một vòng quanh viện, chính diện là nhà chính mái cong ba gian, rường cột chạm trổ, trái phải hai gian sương phòng.

Sân vô cùng rộng, mép phía bên tay trái là một khóm trúc tương phi xanh tươi hài hòa, bên phải là một gốc cây kim quế vô cùng cao lớn tỏa mùi thơm ngào ngạt thơm ngát, trong viện trồng đủ loại hoa cúc muôn màu muôn vẻ, dưới hành lang thì treo mấy con chim tước đang uyển chuyển cất tiếng hót.

Cổ Tiêu chỉ vào cây kim quế, nói với Lý Tiểu Noãn:

”Huynh thích nhất là cây kim quế này, trong viện huynh cũng có một cây, nhưng lại là cây ngân quế, hoa của nó so với này cây này thì không đẹp bằng, về sau mỗi ngày huynh sẽ đến viện của muội xem hoa quế.”

Lý Tiểu Noãn cười gật đầu, Cổ Tiêu dẫn Lý Tiểu Noãn theo sau Chu phu nhân, dọc theo hành lang tiến vào nhà chính.

Cổ Tiêu lôi kéo Lý Tiểu Noãn, kiểm tra xung quanh rồi hướng dẫn:

”Tiểu Noãn muội muội, phòng phía đông mùa đông thì ấm áp mùa hạ thì mát mẻ, muội ở đây đi, phòng phía tây bên ngoài có khóm trúc dùng để làm thư phòng thì còn gì bằng, cho người làm cái bàn ngay dưới cửa sổ, lúc đọc sách một môi là có thể ngắm nhìn cây trúc...”

”Chỗ này, rèm cửa sổ có chút bẩn cho người thay cái mới là được, còn có chỗ này màn che cũng cũ phải thay đổi...”

Cổ Tiêu ở xung quanh chỉ điểm, Chu phu nhân mỉm cười một phen kéo hán qua ghế án ngồi xuống, cười nói:

”Con ngồi nghỉ ở đây là được rồi, rèm cửa sổ, màn, màn che, ngay cả đệm chăn, đệm, tất cả mọi thứ đều phải được thay mới toàn bộ. Muội muội con tới có chút gấp, mấy thứ này trước đó không có chuẩn bị tới bây giờ mới làm. Con đừng vội, tổng yếu phải chờ phòng châm tuyền làm xong mới dùng được a.”

Cổ Tiêu gật gật đầu quay sang nhìn về mặt tươi cười bà tử bên cạnh, trịnh trọng phân phó:

”Nói cho phòng châm tuyền là đồ đạc của muội muội phải dụng tâm mà làm mới được.”

Bà tử việc về mặt tươi cười khụy gối đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Dầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Khởi Đầu Hạnh Phúc

Nha hoàn bà tử lục tục đưa đồ dùng hằng ngày đến, Đông Mạt và Ngụy ma ma liền vội vàng chạy đến kiểm tra chỉ dẫn sắp xếp mọi nơi.

Chu ma ma dẫn một đám tiểu nha hoàn tiến vào, chỉ huy bọn nha hoàn thận trọng lần lượt đứng ở cuối hành lang sau đó bà ta chỉnh đốn lại y phục vén rèm đi vào phòng khụy gối lành lẽ, mỉm cười bẩm báo:

”Phu nhân, thiếu gia, biểu tiểu thư, đã đem người tới rồi.”

”Cho các nàng vào đi.”

Chu phu nhân phân phó xong Chu ma ma liền đáp ứng ra ngoài dẫn người vào, Chu phu nhân quay đầu nhìn Lý Tiểu Noãn, mềm mỏng nói:

”Tuy nói quy củ là để tiểu thư và thiếu gia tự mình chọn người hầu hạ, nhưng tuổi của con còn quá nhỏ, người tốt kẻ xấu vẫn còn mơ hồ thì sao có thể nhìn người cho chuẩn được? ! Người trong phòng Tiểu nhi cũng đều do mẹ chọn ra, sau đó mới để cho hán nhìn lướt qua một chút, nha hoàn trong phòng của con mẹ cũng sẽ chọn ra trước vài người, trước tiên con dùng thử xem sao nếu cảm thấy không ổn, về sau đổi lại là được có phải không nào?”

Lý Tiểu Noãn thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng người bỏ tay Cổ Tiêu ra, về mặt rạng rỡ đến bên người Chu phu nhân gật đầu thật mạnh nói:

”Vẫn là mẹ chu đáo, con đang sợ hãi việc này đây.”

Chu phu nhân cười rộ lên, ngón tay chỉ điểm lên trán Lý Tiểu Noãn:

”Cái con bé này, thế mà lại là đứa nặng lòng, mợ nói con ấy cứ đau buồn suốt dọc đường thế nào lo lắng không đâu!”

Lý Tiểu Noãn cười cúi đầu, Cổ Tiêu liền vội vàng chạy đến nắm chặt lấy tay Lý Tiểu Noãn thật sự an ủi nàng:

”Tiểu Noãn muội muội, về sau nếu có chuyện gì muội cứ nói với huynh, đừng giấu ở trong lòng còn có huynh đây.”

Chu phu nhân nở nụ cười, tay vỗ về hai má Cổ Tiêu :

”Con mới bao lớn mà quản nhiều việc như vậy ?”

Trong lúc ba người đang nói chuyện, Chu ma ma đã dẫn ba mươi tiểu nha hoàn vào phòng, quy củ đứng thành ba hàng. Chu phu nhân đánh giá một lượt, trước tiên chọn ra bốn nha hoàn thô sử, sau đó nhìn thêm hai lượt rồi chọn ra năm đại nha hoàn. Chu ma ma nhẹ nhàng phát tay cho những nha hoàn còn lại lui xuống rồi khoanh tay đứng ở bên cạnh chờ phân phó, Chu phu nhân vừa cẩn thận một lần nữa đánh giá năm nha hoàn rồi quay sang nhìn Chu ma ma hỏi:

”Mấy người này trước kia hầu hạ ở đâu ?”

”Thưa phu nhân, năm nha hoàn này vốn hầu hạ tại viện của đại tiểu thư, nhị tiểu thư và tiểu thiếu gia, toàn bộ là nha hoàn tam đẳng.”

Chu phu nhân nhẹ nhàng gật đầu phân phó:

”Từ hôm nay trở đi, các người hãy hầu hạ biểu tiểu thư, vẫn là tam đẳng, làm việc dụng tâm vào!”

Năm người khụy gối tạ thừa rồi lại quỳ rạp xuống đất, dập đầu hành lễ Lý Tiểu Noãn xong mới khoanh tay lui xuống. Chu phu nhân dẫn Cổ Tiêu cùng Lý Tiểu Noãn sang nhà chính, xem xét sân trước sân sau một lần, phân phó Chu ma ma bố trí thay đổi một vài chỗ cần thiết mới vừa lòng gật gật đầu, vậy gọi Cổ Tiêu gần mình, cười nói:

”Tiểu nhi theo mẫu thân trở về được không, Tiểu Noãn muội muội đã một nhọc hai ba ngày trời rồi, để cho bọn nha hoàn hầu hạ muội muội sửa soạn nghỉ ngơi lấy lại sức thôi.”

Cổ Tiêu chân chờ, lưu luyến buông Lý Tiểu Noãn ra, thấp giọng nói:

”Lát nữa huynh sẽ lại đến, mấy ngày nay chắc chắn muội không có học bài, để huynh giúp muội xem bài.”

Lý Tiểu Noãn cười lắc lắc đầu:

”Muội mệt rồi, hôm nay không muốn học bài, ngày mai sẽ lại nghe Cổ Tiêu ca ca giảng nhé.”

Cổ Tiêu thất vọng nhìn Lý Tiểu Noãn, Chu phu nhân chỉ biết cười, tiến lên hai bước lôi kéo Cổ Tiêu:

”Muội muội tuổi còn nhỏ lại một nhọc hai ngày này, sao còn có tinh thần học bài ? Con cũng nên trở về nghỉ trưa , chúng ta đi thôi nào.”

Lý Tiểu Noãn đưa Chu phu nhân và Cổ Tiêu ra sân, mắt thấy không còn bóng dáng hai người mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm thoải mái quay lại nhà chính.

Đông Mạt đón Lý Tiểu Noãn đi vào, cười nói:

”Cô nương trước tắm rửa rửa mặt rồi thay đổi quần áo ngủ một giấc, nghỉ ngơi xong lại gọi mấy nha hoàn kia tiến vào gấp một lần được không?”

Lý Tiểu Noãn mỉm cười đáp ứng, đi theo Đông Mạt vào phía sau tịnh phòng. Bên trong phòng có một thùng gỗ lớn đã được đổ đầy nước ấm, Đông Mạt hầu hạ Lý Tiểu Noãn cởi bỏ y phục tiếp đến để nàng ngâm mình trong nước. Lý Tiểu Noãn thoải mái thở dài ,Đông Mạt giúp nàng gội đầu, ngâm mình thêm chốc lát mới lưu luyến từ trong nước bước ra lau khô thân mình, mặc y phục ngắn tay bằng vải bố màu trắng tinh tề tiến vào phòng phía đông.

Trên chiếc giường rộng lớn được chạm trổ hoa là bộ chăn đệm màu trắng tinh tề bằng vải bố sạch sẽ, mềm mại. Lý Tiểu Noãn khoanh chân ngồi ở trên giường để cho Đông Mạt giúp nàng lau khô tóc và chải đầu, sau khi khô người liền chui vào chăn thoải mái thở dài, cả người một hồi nhắm mắt lại lập tức chìm vào giấc ngủ.

Lý Tiểu Noãn ngủ thẳng một giấc thì tỉnh lại, cứ như vậy nằm ở trên giường thoải mái duỗi tay chân, chậm rãi suy nghĩ.

Ở tại thế giới này đã hơn một tháng, cuộc sống của nàng đã xảy ra nhiều thay đổi lớn cho đến nay mọi việc diễn ra vẫn như nàng mong đợi.

Theo lời nói và hành động của Tôn ma ma hai ngày này thì rõ ràng trước đó bà đã được giáo phó vì vậy mới không chút do dự đưa nàng trở về. Nhìn thái độ của Tôn ma ma, Lý lão phu nhân nhất định đã sớm tính toán thu dưỡng của nàng, tuy còn không biết nguyên nhân và ý định của lão phu nhân là gì nhưng ít nhất cho đến bây giờ chưa có ý đồ nào xấu.

Cổ gia vừa không có người đương gia, một nhà vừa là cô nhi quả phụ vì thế sự kỳ vọng đặt lên một mình Cổ Tiêu. Cổ đại nhân lại có tội nên khả năng hưởng quyền lợi không lớn lắm, theo ý của Lý lão phu nhân và Chu phu nhân là muốn Cổ Tiêu đi con đường khoa cử.

Cổ Tiêu tư chất cũng coi là bình thường, năm tuổi học vỡ lòng đến bây giờ cũng chỉ mới học được bảy quyển sách cho dù có người nhà hỗ trợ thì nguyên nhân chính là bản thân không khác khổ học hành nên cũng không có tư chất hơn người. Cứ đà này dựa vào khả năng của hắn e rằng nhanh nhất cũng phải đến năm mười bốn mười lăm tuổi.

Xem cách nói chuyện và làm việc của Lý lão phu nhân thì đây là một người cực kì sáng suốt, nhìn xa trông rộng, cộng thêm có con trai là trạng nguyên nên sẽ không có chuyện bỏ bạc ra mua cái danh tú tài, càng không để Cổ Tiêu đi thi nếu như không nắm chắc phần thắng, nếu vậy thì đợi đến khi Cổ Tiêu đậu tú tài thì ít nhất còn đến sáu bảy năm.

Cổ Tiêu trúng tú tài xong là cũng vừa đến tuổi thành thân, Lý lão phu nhân và Chu phu nhân đều chiếu theo Cổ Tiêu mà an bài cho nên Cổ gia có lẽ sẽ trở lại kinh thành. Thứ nhất là để cho Cổ Tiêu dễ dàng chuẩn bị thi cử, thứ hai cũng vì hắn tìm kiếm một nhà thích hợp nghị hôn.

Trong vòng sáu đến bảy năm đó nếu không có chuyện gì xảy ra thì đại sự của Cổ gia chính là Cổ Vân San và Cổ Vân Hoan xuất giá. Các nàng xuất giá cùng nàng không quan hệ, như vậy cuộc sống của nàng ở Cổ gia nhất định sẽ an nhàn thoải mái.

Lý Tiểu Noãn vẻ mặt tươi cười, đầu tiên hưởng thụ sáu bảy năm rồi tính sau, trước khi Cổ Tiêu thành thân tìm cách đem chính mình gả ra ngoài là được, nếu có thể gả đến nơi có phong cảnh tuyệt đẹp ở trên trời thì không còn gì bằng.

Chuyện này còn rất xa, trước hết bây giờ nàng muốn sống như một con sâu gạo làm ổ trong đồng sách này đã!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đám Nha Hoàn

Lý Tiểu Noãn thoải mái thờ dài đuổi thân mình. Đông Mạt nghe được động tĩnh đi đến trước giường nhắc màn lên, Lý Tiểu Noãn hướng nàng cười rạng rỡ, Đông Mạt bị nụ cười của nàng cuốn hút, tâm tình cũng trở nên tươi sáng theo cười nói:

”Có vẻ như cô nương thật sự nghỉ ngơi!”

Lý Tiểu Noãn gạt đầu xoay người ngồi dậy, Đông Mạt hầu hạ Lý Tiểu Noãn mặc quần áo, rửa mặt chải vuốt chỉnh tề xong Lý Tiểu Noãn ở trong phòng đi một vòng nhìn kỹ mọi nơi rồi ngồi xuống chiếc giường nhỏ được đặt dưới cửa sổ hướng nam ở gian ngoài phòng, Đông Mạt pha trà bưng lại đây, cười nói:

”Đây là trà Bích Loa Xuân do lão tổ tông sai người đem đến, còn có phu nhân tặng nửa cân trà búp Minh Tiên, nói là để cô nương thưởng thức trước, thiếu gia cũng phái người đưa nửa cân hoa nhài dùng để ướp trà vào mùa xuân đặc biệt tặng cô nương nhâm nhi, tôi đều đã tiếp nhận.”

Lý Tiểu Noãn tiếp nhận ly trà chậm rãi uống một ngụm, cười nói:

”Hơi nhạt.”

Đông Mạt mỉm cười:

”Tôi cố ý cho ít lá trà, cô nương còn nhỏ, pha loãng uống là được rồi, quá nồng sẽ có hại cho thân thể.”

Lý Tiểu Noãn gạt đầu, cười trong trẻo tựa vào đệm trên giường, khoan thai phẩm trà.

Đông Mạt xoay người từ trên giá đồ đựng đủ loại đồ quý giá lấy xuống một cái tráp mở ra đưa tới Lý Tiểu Noãn mặt mày hớn hở nói:

”Vào lúc cô nương ngủ, bà tử của Trùng Tâm viện đã đưa bạc tiêu hàng tháng sang đây cho cô nương, tổng cộng có bốn lượng tôi đã đặt vào đây.”

Lý Tiểu Noãn buông ly trà nhìn trong tráp, nàng còn chưa thấy qua bạc có bộ dáng gì.

Bên trong tráp là hai dây bạc trắng sáng đặt san sát nhau, Lý Tiểu Noãn cầm lên một khối kỉ lưỡng đánh giá rồi cẩn thận thả trở về, thỏa mãn thờ dài ngẩng đầu nhìn Đông Mạt hỏi:

”Trùng Tâm viện là nơi ở của phu nhân? Bạc này sao lại nhiều như vậy?”

”Dạ, phu nhân ở Trùng Tâm viện, thiếu gia ở Ngô Đồng viện, đại tiểu thư là Sắc Vi viện và nhị tiểu thư là Hàm Đan viện. Bạc hàng tháng của cô nương và thiếu gia, đại tiểu thư, nhị tiểu thư đều giống nhau, một tháng hai lượng, bà tử còn nói đây là bạc tiêu của hai tháng, tháng tám và tháng chín của cô nương.”

Lý Tiểu Noãn cúi đầu nhìn bạc bên trong tráp, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp. Chu phu nhân lo lắng cho nàng vì vậy mới một lần cho nàng hai tháng bạc tiêu.

”Aizz, nếu hàng tháng đều có bốn lượng bạc thì tốt hơn nhiều.”

Đông Mạt cảm thán, Lý Tiểu Noãn giật mình khó hiểu nhìn nàng, Đông Mạt đóng tráp lại nhìn Lý Tiểu Noãn thấp giọng giải thích:

”Nha hoàn, bà tử trong phủ lúc nào cũng chờ cơ hội để hạ thấp cô nương, thân phận của cô nương thế kia tuy nói có lão tử tông cùng phu nhân thương yêu nhưng bọn hạ nhân cũng không thể nào không đưa chút bạc dứt lốt, thường ngày mới có thể trôi qua để chịu một chút, một tháng hai lượng bạc làm sao mà đủ dùng ? !”

Lý Tiểu Noãn giật mình, sắc mặt hơi hơi tối cụp mắt cân nhắc mãi mới quay đầu cười nhìn Đông Mạt hỏi:

”Ta đem số bạc này đều dứt lốt ra ngoài, mấy người đó có thể đối với ta giống như đối với Vân San và Vân Hoan không?”

Đông Mạt cười rộ lên có chút dở khóc dở cười nhìn Lý Tiểu Noãn nói:

”Làm sao có thể ? ! Dù cho cô nương có gấp mười lần số bạc này thì cũng không thể nào!”

”Thì là vậy, cho dù chúng ta có dứt lốt tất cả bạc ra ngoài cũng vô dụng phải không! Nếu đã như vậy, còn lãng phí bạc để làm gì ? ! Người nhớ kỹ, sau này cứ tuân theo quy củ trong phủ, khi nào nên thưởng liền thưởng, nên thưởng bao nhiêu liền thưởng bấy nhiêu, nhiều hơn một phần càng không ! Đã không thưởng, một phần cũng không có!”

Đông Mạt ngăn người nhìn Lý Tiểu Noãn, sau một lúc mới trở lại bình thường:

”Cô nương thật là...”

Đông Mạt nhất thời không biết nên nói thế nào là tốt, một lát sau mới thốt lên:

”Vẫn là cô nương thông minh, sáng suốt!”

Lý Tiểu Noãn cười tủm tỉm nhìn nàng, nâng ly trà từ tốn thưởng thức.

Đông Mạt thu xếp lại tráp, xoay người thấy Lý Tiểu Noãn ung dung thoải mái uống trà, bất đắc dĩ thở dài:

”Cô nương rõ ràng là... Aizz!”

Đông Mạt vừa nặng nề thở dài vừa nói tiếp:

”Năm nha hoàn tam đẳng kia bây giờ cô nương có muốn gặp một chút không? Cô nương xem qua xong, tôi sẽ nhanh chóng phân công sắp xếp việc làm cho các nàng, chỉnh đốn quy củ trong viện.”

Lý Tiểu Noãn liền gật đầu đáp ứng, Đông Mạt đi ra ngoài phòng dẫn theo năm nha hoàn tiến vào, cung kính đứng trước giường, Lý Tiểu Noãn đoan chính ngồi mỉm cười cẩn thận đánh giá năm nha hoàn, trầm ổn hỏi:

”Các người tên gọi là gì? Bao nhiêu tuổi? Nguyên là ở chỗ nào hầu hạ?”

Nha hoàn đứng đầu bên trái có phần sợ hãi ngẩng đầu nhìn Đông Mạt, Đông Mạt hướng nàng ra hiệu, nha hoàn kia liền tiến lên nửa bước, vén vạt áo khụy gối trả lời:

”Thưa cô nương, nô tỳ gọi là Tiểu Ngọc, năm nay mười ba tuổi, nguyên là ở Ngô Đồng viện đương sai.”

Nói xong ngẩng đầu e dè nhìn Lý Tiểu Noãn, Lý Tiểu Noãn cẩn thận đánh giá nàng, mặt mày dài nhỏ, làn da hơi ngăm đen, môi dày, có vẻ là người vô cùng thành thực. Lý Tiểu Noãn hướng nàng ôn hòa cười, Tiểu Ngọc thở phào nhẹ nhõm lui trở về, tiếp đến nha hoàn bên cạnh tiến lên nửa bước, thanh âm thanh thúy trả lời:

”Thưa cô nương, nô tỳ gọi là Thu Diệp, năm nay mười hai tuổi, vốn là ở Ngô Đồng viện đương sai.”

Thu Diệp mày thẳng, mắt hạnh, làn da trắng nõn, cái mũi có hơi tẹt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lý Tiểu Noãn lộ ra vài phần ngờ ngác cùng bướng bỉnh, Lý Tiểu Noãn nở nụ cười giờ tay ý bảo nàng lui trở về. Ở chính giữa, một nha hoàn ổn trọng tiến lên nửa bước, khụy gối trả lời:

”Thưa cô nương, nô tỳ kêu Lan Sơ, năm nay mười một tuổi, nguyên ở Sắc Vi viện đương sai.”

Lý Tiểu Noãn cẩn thận đánh giá Lan Sơ. Làn da màu lúa mạch, mày nhỏ mắt nhỏ, đầu mũi tròn tròn trông rất khả ái, miệng vĩnh không nói không cười, có vẻ ôn hậu chân chất, lúc cười lộ ra hai cái răng măng theo vài phần hoạt bát. Đang lúc cẩn thận đánh giá, Lý Tiểu Noãn bất gặp ánh mắt trong trẻo của nàng liền cong mắt cười, một viên ngọc đẹp thế mà lại bị bỏ sót.

Lan Sơ lui trở về, phía sau một cái nha hoàn tiến lên khụy gối trả lời:

”Thưa cô nương, nô tỳ gọi là tiểu Tú, năm nay mười ba tuổi, nguyên ở Hàm Đan viện đương sai.”

Lý Tiểu Noãn cẩn thận nhìn tiểu Tú, thân thể trắng kiện, mày rậm mắt to, ánh mắt có chút ngơ ngác nhìn Lý Tiểu Noãn, rõ ràng so với trí não tứ chi có vẻ vượt trội hơn, Lý Tiểu Noãn nở nụ cười, ôn hòa nói:

”Tiểu tú hơi khó đọc, về sau gọi là Tú Văn đi.”

Tú Văn dập đầu cảm tạ Lý Tiểu Noãn, lui trở về, đầu bên phải một cái nha hoàn tiến lên nửa bước nói:

”Thưa cô nương, nô tỳ kêu là Nghênh Xuân, năm nay mười bốn tuổi, nguyên ở Trùng Tâm viện đương sai.”

Nghe được cái tên Nghênh Xuân này, Lý Tiểu Noãn hí hí mắt, ý cười hiện lên trên mặt cẩn thận đánh giá Nghênh Xuân trước mắt này, eo vai nhỏ nhắn, khuôn mặt dài trẻ con, mày liễu mắt phượng, làn da trắng bạch, so với Đông Mạt còn xuất sắc hơn, Lý Tiểu Noãn mỉm cười:

”Nghênh Xuân... Không bằng Xuân Tiểu dễ nghe, gọi là Xuân Tiểu đi.”

Xuân Tiểu cúi mặt dập đầu cảm tạ, lui trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Dầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chỉnh đốn

Lý Tiểu Noãn quay đầu nhìn Đông Mạt, cười phân phó:

“Sắp xếp ca làm, ca trực thế nào người cứ tuân theo quy củ tuân theo phủ bố trí là được.”

Đông Mạt nhướng lông mày, vội vã cười khụy gối đáp ứng rồi xoay người nhìn năm nha hoàn, lưu loát phân công:

“Tiểu Ngọc và Tú Văn một nhóm, Thu Diệp và Xuân Tiểu một nhóm, ban ngày luân phiên đến phòng này sai sử, Lan Sơ thì đi theo ta. Ban đêm, ta ở bên trong Noãn các ngay tại cửa ngăn phía ngoài hầu hạ, gian ngoài, năm người các người thay phiên nhau trực.”

Đông Mạt bố trí ổn thỏa xong quay đầu nhìn Lý Tiểu Noãn, khụy gối cười hỏi:

“Cô nương xem như vậy đã ổn chưa?”

Lý Tiểu Noãn mỉm cười gật đầu, Đông Mạt rộ ra vẻ mặt tươi cười xoay người, trầm giọng phân phó nói:

“Buổi chiều hôm nay Tiểu Ngọc cùng với Tú Văn trực trước, tối nay tiếp đến là Thu Diệp bắt đầu thay phiên trực đêm.”

Mấy nha hoàn đáp lại, Tiểu Ngọc và Tú Văn lui về tại cửa Đông sương phòng, nghiêm túc đứng chờ đợi sai sử, đám người Thu Diệp lui xuống.

Lý Tiểu Noãn quay đầu nhìn ngoài cửa sổ quan sát đám người Thu Diệp tiến vào phía Đông sương phòng. Đông Mạt lấy ra cái chén cẩn thận giao cho Lan Sơ chỉ thị nàng bưng ra ngoài.

Lan Sơ dùng khay nâng ly trà đi ra, Đông Mạt theo tầm mắt Lý Tiểu Noãn nhìn về phía đông sương phòng, cười bảo :

“Lúc cô nương ngủ, tôi và Ngụy ma ma đã thương lượng đem bốn tiểu nha hoàn dàn xếp ở Tây sương phòng, gian phía Bắc ở đó là lớn nhất. Năm người Xuân Tiểu các nàng dàn xếp ở Đông sương phòng, gian lớn phía Bắc để cho ba người Lan Sơ, Tiểu Ngọc cùng với Thu Diệp ở. Gian bé phía Nam là để cho Tú Văn và Xuân Tiểu ở, gian phía Nam của Tây sương phòng còn trống thì dùng làm kho phòng. Hai phòng Đông sương phòng của chúng ta quá nhỏ rồi, quả thực chẳng thu lấy được đồ gì.”

Lý Tiểu Noãn mỉm cười:

“Về sau chúng ta còn có thể có thu được cái gì? Hai phòng chính này đều là trống rỗng, chẳng thừa...”

Lý Tiểu Noãn dừng lại nuốt câu nói kế tiếp xuống. Trên đường đi, nàng đã nhìn ra được nội bộ hạ nhân Cổ gia, chi phí, ăn mặc của mỗi cấp bậc khác biệt hoàn toàn, nàng mới đến đây vẫn nên cứ chiều theo quy củ trong phủ là được.

“Cô nương có phải hay không cảm thấy chỗ nào không ổn?”

Đông Mạt cẩn thận nhìn Lý Tiểu Noãn hỏi, Lý Tiểu Noãn cười nhìn nàng lắc đầu, thấp giọng nói:

“Quy củ trong phủ tỷ tỷ hiểu rõ nhất, chẳng qua về sau mọi việc trong viện còn phải nhờ tỷ tỷ lo lắng rồi, nếu Tiểu Noãn có chỗ nào không phải, tỷ tỷ còn phải nhắc nhở Tiểu Noãn mới được.”

Đông Mạt ánh mắt rạng rỡ nhìn Lý Tiểu Noãn, khuy gối trịnh trọng nói:

“Cô nương yên tâm, Đông Mạt nhất định sẽ tận tâm hết sức hầu hạ cô nương, cô nương bình an thì Đông Mạt mới có thể sống tốt được chứ!”

Không lâu sau, Ngụy ma ma tiến vào cùng Đông Mạt chỉ huy tiểu nha hoàn lau chùi, trang trí các nơi. Lý Tiểu Noãn ngồi vào bàn học phía trước cửa sổ ở Tây sương phòng im lặng nhất bút nhất họa phông theo bảng chữ mẫu của phu tử.

Vào giờ Thân, Lý Tiểu Noãn đứng ở trước gương đồng, cẩn thận để ý quần áo búi tóc xong xuôi rồi mang theo Đông Mạt cùng Tiểu Ngọc đi đến Thụy Huyền đường.

Ăn xong cơm chiều, Lý Tiểu Noãn cùng Cổ Tiêu, Cổ Vân San tỷ muội nói chuyện một hồi lâu với Lý lão phu nhân, mắt thấy sắc trời chạng vạng mới cáo từ đi ra.

Ra khỏi viện, Cổ Vân San dừng chân lại, vẻ mặt tươi cười nắm tay Lý Tiểu Noãn thấp giọng nói:

“Đáng lẽ buổi chiều hôm nay đã muốn đi qua thăm muội, lo lắng muội mấy ngày nay trên đường mệt nhọc, đành phải để muội nghỉ trưa thật tốt, ta cùng Vân Hoan mới nhân dịp không dám đi qua làm phiền muội.”

Lý Tiểu Noãn cười đang muốn nói chuyện, Cổ Vân Hoan đã kéo tay kia của nàng nói:

“Trên đường đi tới ta và tỷ tỷ đã thương lượng, sáng mai muội cùng với Cổ Tiêu đi học nên không thể tới, vậy buổi chiều đi, ta và tỷ tỷ cùng đi qua Tùng Phong viện thăm muội!”

Lý Tiểu Noãn cười gật đầu, Cổ Tiêu vội vàng chen tới nói:

“Còn có ta, ta cũng đi.”

“Không phải chiều hôm nay đệ đã qua rồi sao?”

Cổ Vân San vỗ vỗ bả vai Cổ Tiêu nói:

“Cái kia không tính! Đó là giúp muội muội xem phòng ở, không thể tính là đi thăm muội muội!”

Cổ Tiêu ngẩng đầu tranh cãi cùng Cổ Vân San, Cổ Vân Hoan phụ họa giúp Cổ Tiêu:

“Được rồi đệ muốn đi thì đi, cũng không phải không cho đệ đi!”

Bốn người cười nói xuyên phía sau hoa viên, chào tạm biệt xong mỗi người đều tự trở về viện của mình.

Đông Mạt và Tiểu Ngọc theo Lý Tiểu Noãn đi qua một ngọn núi giả, giữa lúc trời xẩm tối, bên kia tường của Tùng Phong viện chợt hiện ra một bóng người vút qua lách mình đi vào trong cửa Tùng Phong viện.

Lông mày Đông Mạt lập tức dựng thẳng lên quay sang nhìn Lý Tiểu Noãn. Lý Tiểu Noãn nhìn chằm chằm cửa viện, sắc mặt trầm xuống quay đầu liếc nhìn Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc nhìn cửa viện về mặt không hoàng nhìn Lý Tiểu Noãn run run nói:

“Nô... Nô tỳ, dường như thấy có bóng dáng người... Đi vào.”

Lý Tiểu Noãn cười rộ lên, giọng điệu thoải mái tùy tiện nói:

“Có lẽ là nha đầu nào đó được sai đi lĩnh đồ, muộn rồi, mau trở về thôi.”

Về mặt của Tiểu Ngọc trầm tĩnh lại, vội vàng cười gật đầu:

“Cô nương nói nói phải, cũng không biết là người nào, ngược lại khiến tôi giật cả mình.”

Lý Tiểu Noãn cười khanh khách quay qua nhìn Đông Mạt lông mày đang dựng thẳng, nhẹ nhàng yên ổn lôi kéo nàng đi vào sân.

Ngụy ma ma đi ra đón, Lý Tiểu Noãn cười cho bà trở về nghỉ tạm.

Đông Mạt đi theo Lý Tiểu Noãn vào Đông sương phòng, Lý Tiểu Noãn ngồi trên giường nhìn Đông Mạt hỏi:

“Là Xuân Tiếu?”

“Dạ, tôi cũng thấy giống nha hoàn kia!”

Đông Mạt nhướn lông mày về mặt tức giận xoay người muốn đi ra ngoài.

“Tôi đi tra hỏi nàng!”

“Quay lại!”

Lý Tiểu Noãn gọi nàng lại, ra hiệu bảo nàng ngồi vào bên giường, thấp giọng nói:

“Nếu lúc này ngươi đi hỏi nàng chẳng những nàng ta không chịu nói mà còn không chịu thừa nhận. Trời đã tối gọi nàng đến chẳng phải sẽ làm nháo lên? Toàn bộ nha hoàn trong viện này, tính tình bản tính, quan hệ phía sau ra sao, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, coi như không có gì xảy ra. Phải bảo đảm ngày mai không một ai được phép đem chuyện này truyền ra ngoài, chúng ta vừa mới chuyển đến nơi này bất quá chỉ mới một ngày liền đã gây ra chuyện, ngươi nghĩ sẽ đẹp mặt lắm sao?”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Lẽ nào cứ như vậy quên đi? Vạn nhất sau này có chuyện gì xảy ra...”

Đông Mạt trở nên nôn nóng, Lý Tiểu Noãn giơ tay bảo nàng dừng lại, nhúu mày cân nhắc một lát, ngẩng đầu nhìn Đông Mạt phân phó nói:

“Ngươi đi gọi tất cả các nha hoàn trong viện lại đây, ta cảnh cáo trước một lần, về sau nếu lại làm trái với quy củ, cũng không thể coi là chưa giáo huấn mà mà đã trừng phạt.”

Đông Mạt gật đầu, không bao lâu sau, kêu chúng nha hoàn tiến vào, quy quy củ củ đứng thành hàng, cung kính đứng hầu. Lý Tiểu Noãn ngồi ngay ngắn ở trên giường, bình tĩnh lần lượt đánh giá một vài nha hoàn, thanh âm nhẹ nhàng nói:

“Chỗ này của ta quy củ nghiêm chỉnh, nếu nói là nơi về vang danh giá thì nửa phần cũng không có! Trong số các ngươi nếu có ai khó xử thì cũng đừng gượng ép cứ nói ra, ngày mai ta trả các ngươi cho phu nhân và lão tổ tông lui về chỗ cũ đương sai là được.”

Vài cái nha hoàn lưỡng lự không ngừng nhìn xung quanh, vội vàng lại cúi đầu, Đông Mạt quan sát mọi người :

“Lời cô nương nói đều đã nghe được? Nếu có chút khó xử, đừng để ý cứ nói ra.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đâu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Đi Học Buổi Sớm

Nghỉ một lát, Lý Tiểu Noãn nở nụ cười nói tiếp:

“Nếu đều là cam tâm tình nguyện ở lại chỗ của ta hầu hạ, thì đây chính là duyên phận của chủ tớ chúng ta, trong viện ...”

Lý Tiểu Noãn ngừng một chút, viện này có thể xem là nơi kém nhất của Cổ gia, nàng không có gì để hứa hẹn cả, chỉ có thể tặng chút đồ gì đó thôi. Lòng Lý Tiểu Noãn đột nhiên dâng lên nồng đậm sự thê lương, rũ rượi mắt trầm mặc trong chốc lát mới nhìn mọi người, chậm rãi nói tiếp:

“Ở nơi này hầu hạ, khắp nơi đều phải cẩn thận, không cần cùng người khác tranh cường đấu thắng, quy củ trong phủ một bước cũng không thể sai lầm, nếu... Kết oán, phạm sai lầm, không ai có thể thay các ngươi đỡ đến nửa phần.”

Giọng nói của Lý Tiểu Noãn hạ thấp đến mức không thể nghe thấy, ánh mắt từ từ đảo qua mọi người rồi dừng lại trên người Xuân Tiểu đang cúi thấp đầu, chúng nha hoàn đồng loạt quỳ xuống, cao thấp không đồng đều dập đầu đáp ứng :

“Vâng!”

Lý Tiểu Noãn phất tay cho đám nha hoàn lui xuống. Lan Sơ vào phòng sửa soạn giường chiếu, Tiểu Ngọc và Tú Văn lui về phía sau tịnh phòng chuẩn bị nước ấm và khăn bông các loại dùng để tắm rửa. Lý Tiểu Noãn rũ mắt cân nhắc một lát gọi Đông Mạt đến, thấp giọng phân phó:

“Từ hôm nay trở đi, trong viện này, ngươi và Ngụy ma ma không thể cùng đi ra ngoài, cần phải lưu một người trông coi. Mấy nha hoàn kia, ngươi phải lưu tâm nhiều hơn một chút, tính cách thế nào phải sớm nắm rõ mới tốt, còn có.. “

Lý Tiểu Noãn dừng một chút, khuôn mặt bình tĩnh nhìn Đông Mạt :

“Gia đình ngươi là người ở tại nhà cũ này, trước hết để họ nghĩ biện pháp thăm dò chi tiết rõ ràng mấy nha hoàn trong viện chúng ta, gia đình như thế nào, ai đối với ai tốt, ai cùng ai từng có xích mích, ừm...”

Con mắt Lý Tiểu Noãn hơi đổi, tiếp tục phân phó:

”Không chỉ riêng người trong phủ chúng ta, mấy câu chuyện nhân thoại, truyền thuyết trong phủ đều phải nghe một chút, cẩn thận thăm dò và trăm ngàn lần đừng lộ ra bộ dạng như con khi nóng nảy sốt ruột khiến cho người ta cảm giác như người đang hỏi thăm sự tình, vậy cũng không tốt.”

Đông Mạt đáp lại kinh ngạc nhìn Lý Tiểu Noãn ngồi trên giường, thân thể còn nhỏ yếu ớt được bao bọc bởi bộ tang phục bằng vải bố. Chẳng qua chỉ mới là đứa bé sáu tuổi mà đã có thể nói ra những lời như vậy, phảng phất tựa như một lão nhân sáu mươi tuổi, khuôn mặt non nớt, ánh mắt đen nhánh sâu thẳm trong suốt. Đông Mạt đột nhiên cảm thấy Lý Tiểu Noãn trước mặt kì lạ dị thường, nhìn không được nhẹ nhàng rung mình một cái, thấp giọng nói:

”Cô nương ở bên ngoài tuyệt đối đừng lộ ra dáng vẻ như vậy nói chuyện...”

Lý Tiểu Noãn bình tĩnh, ngừng đầu chút suy nghĩ nhìn Đông Mạt, gật đầu:

”Ừm, cảm ơn người.”

Đông Mạt mang theo Tiểu Ngọc và Tú Văn hầu hạ Lý Tiểu Noãn tắm rửa rửa mặt sạch sẽ, thay một bộ áo quần đuôi ngắn xong Lý Tiểu Noãn ách xì 1 cái nằm vào trong ổ chăn, Đông Mạt cười nói:

”Cô nương cứ yên tâm ngủ, cuối giờ Dần ngày mai tôi sẽ đến đây gọi cô nương rời giường.”

Lý Tiểu Noãn gấp dài gập đầu, lui vào trong chăn.

Ngày hôm sau, giờ dần chính khắc vừa qua khỏi, Ngự ma ma đã cho mở cửa viện. Tiếp theo đó thấp đèn ở đông sương phòng. Thu Diệp và Xuân Tiếu rón rén thức dậy, thu thập chính mình xong liền đi ra cửa, bắt đầu ngồi xuống đun nước, vừa đánh thức nhóm tiểu nha hoàn, bên trong viện trở nên bận rộn hẳn lên.

Qua giờ Dần, Đông Mạt dẫn theo Lan Sơ thấp sáng đèn ở chính phòng. Ngự ma ma từ trong chăn kéo Lý Tiểu Noãn không chịu dậy ra, động tác nhanh nhẹn hầu hạ nàng mặc quần áo.

”Cô nương! Thiếu gia đến đây!”

Giọng Thu Diệp ở cửa vang dội bất báo. Lý Tiểu Noãn lập tức giật mình tỉnh lại, gấp gấp vội vàng xoay người trong sự kinh ngạc mang theo vài tia bất mãn nhìn Cổ Tiêu mặc bộ y phục màu chàm, tinh thần sáng khoái đi vào phía trong đông sương phòng.

Đông Mạt vội vàng khụy gối, cười nói:

”Cô nương vẫn còn chưa rửa mặt ạ, thiếu gia trước tiên ở gian ngoài ngồi để tiểu nha hoàn pha ly trà cho người uống, cô nương chúng tôi sẽ xong ngay!”

”Không cần uống trà, ta ở chỗ này chờ Tiểu Noãn muối muối.”

Cổ Tiêu đem cặp vải thả xuống bàn, xoay người ngồi xuống bên cạnh ghế tay vịn. Lý Tiểu Noãn quay sang nhìn hắn, mỉm cười nhỏ giọng nói:

”Cổ Tiêu, huynh vẫn là đến bên ngoài chờ muối đi, muối còn chưa mặc quần áo đâu!”

Cổ Tiêu giật mình, nhìn Lý Tiểu Noãn từ trên xuống dưới, chỉ vào Lý Tiểu Noãn nở nụ cười:

”Tiểu Noãn muối muối, y phục của muối đã mặc xong! Muối xem xem!”

Lý Tiểu Noãn cau mày, mặt tràn đầy khổ não nhìn Cổ Tiêu, Đông Mạt che miệng “Ha ha” cười, cô nương so với thiếu gia còn có chút ngốc nghếch.

Ngự ma ma, Đông Mạt nhanh chóng hầu hạ Lý Tiểu Noãn rửa mặt sạch sẽ, thắt hai búi xong. Ngự ma ma đặt quyền tam tự kinh và bản chữ nhỏ vào cặp vải màu chàm đưa cho Lý Tiểu Noãn, Cổ Tiêu chỉ vào Lan Sơ phân phó:

”Người đi xem cháo tổ yến của Tiểu Noãn muối muối đã xong chưa nhanh bưng lên.”

Lan Sơ vội vàng nhìn Đông Mạt, Đông Mạt giật mình, Lý Tiểu Noãn xách cặp của chính mình rồi đẩy cặp của Cổ Tiêu một cái nói:

”Muối không bao giờ ăn món kia, chúng ta nhanh đi thôi nếu đến trễ phu tử sẽ nổi giận.”

Nói xong, Lý Tiểu Noãn cước bộ gấp rút ra ngoài cửa, Cổ Tiêu giật mình, mặc kệ chuyện kia liền vội vàng xách cặp của mình liếc nhìn đồng hồ cát ở góc phòng rồi đi theo Lý Tiểu Noãn ra khỏi cửa.

Bên ngoài trời đã bắt đầu sáng, sương sớm ban mai mang theo cảm giác mát mẻ cùng hương vị ngọt nhẹ của hoa quế. Lý Tiểu Noãn nhắm mắt hít một hơi thật sâu, Cổ Tiêu bước nhanh đuổi theo Lý Tiểu Noãn, một tay xách cặp, một tay nắm lấy Lý Tiểu Noãn:

”Tiểu Noãn muối muối, ta nắm tay muối đi, trời còn chưa sáng đâu.”

Lý Tiểu Noãn không nói tiếng nào bỏ qua Cổ Tiêu, khoanh tay bước nhanh dọc theo hành lang, hướng ngoài viện chạy đi, Cổ Tiêu mang theo cặp đuổi theo:

”Tiểu Noãn muội muội, Tiểu Noãn muội muội...”

Nguy ma ma chạy theo ở phía sau, lo lắng kêu:

”Cô nương, thiếu gia, chậm một chút! Chậm một chút!”

Lý Tiểu Noãn vọt tới cửa viện, chờ Ngô ma ma và hai gã sai vặt Sơn Thủy, Yên Vân ở cửa. Hai gã sai vặt hoảng sợ, Lý Tiểu Noãn vẻ mặt tươi cười vẫy vẫy tay Ngô ma ma nói:

”Nhanh nào nhanh nào, chậm trễ phu tử sẽ nổi giận !”

Ngô ma ma nở nụ cười, ngồi xổm xuống ôm lấy Lý Tiểu Noãn, cười nói:

”Biểu tiểu thư không cần vội vã như vậy, chúng ta từ cửa hông vườn phía sau đi qua chỉ tốn một khắc là tới nơi thì trễ thế nào được? !”

Cổ Tiêu gấp gấp đuổi kịp, một phen giữ chặt tay Lý Tiểu Noãn thở hổn hển:

”Tiểu Noãn muội muội, Tiểu Noãn muội muội, muội chạy nhanh quá .”

Nguy ma ma cũng đã đuổi tới, cười nói:

”Cô nương cũng không thể chạy nhanh như vậy, lỡ vấp té thì làm sao? !”

Lý Tiểu Noãn cười tươi tấn gập đầu, len lén bỏ tay của Cổ Tiêu ra, Cổ Tiêu chặt chẽ cầm tay Lý Tiểu Noãn vững vàng đi đến vườn phía sau.

Lý Tiểu Noãn xoay người nhìn Cổ Tiêu, thấp giọng nói:

”Huynh buông muội ra, cặp xách nặng, ta muốn đổi tay.”

Cổ Tiêu chần chờ buông Lý Tiểu Noãn ra, nhìn cặp xách trong tay nàng, bất chước Lý Tiểu Noãn thấp giọng nói:

”Quy củ trong phủ chúng ta, cặp đựng sách này chỉ có thể chính mình mang, nếu không ta đã giúp muội mang rồi .”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đâu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đối Xử Bình Đẳng

Lý Tiểu Noãn nhìn Cổ Tiêu cười rạng rỡ:

”Ta muốn tự mình đeo cặp !”

Cổ Tiêu bất chước cười tít cả mắt, đem cặp đổi sang tay kia rồi nắm lấy tay còn lại của Lý Tiểu Noãn. Lý Tiểu Noãn thò tay giữ ống tay áo của hắn cười nhẹ nhàng thấp giọng nói:

”Cổ Tiêu, về sau khi không có người bên cạnh, ngươi không cần gọi ta là Tiểu Noãn muội muội có được không?”

Cổ Tiêu giật mình :

”Vậy huynh gọi muội là gì? Vì sao không cho huynh gọi muội là Tiểu Noãn muội muội?”

Lý Tiểu Noãn khẽ ho một tiếng, vẻ mặt tươi cười thấp giọng nói:

”Ngươi nhỏ giọng một chút! Cổ Tiêu, ngươi nghĩ thử đi, tiểu, Noãn, muội, muội, gọi đến tận bốn chữ đấy thật là phiền toái! Ngươi gọi ta là Tiểu Noãn là được rồi!”

Cổ Tiêu nghiêm túc suy nghĩ một hồi, gập gập đầu, quay sang nhìn Lý Tiểu Noãn thấp giọng nói:

”Tiểu Noãn... Vậy ta gọi muội muội là được, dù sao ta chỉ có một mình muội là muội muội!”

Lý Tiểu Noãn nhất thời nghẹn họng nhìn Cổ Tiêu, Cổ Tiêu cong mắt cười khúc khích nhìn nàng, Lý Tiểu Noãn cắn cắn môi, nén giọng nói:

”Không được gọi ta là muội muội! Gọi Tiểu Noãn!”

Cổ Tiêu giật mình, vội hướng về bên Lý Tiểu Noãn đỡ nàng :

”Tiểu Noãn, muội đừng nóng giận, Tiểu Noãn thì Tiểu Noãn. Vậy huynh sẽ gọi muội là Noãn Noãn nhé, Noãn Noãn so với Tiểu Noãn dễ nghe hơn.”

Lý Tiểu Noãn bất đắc dĩ đáp ứng bước chân càng nhanh :

”Chúng ta vẫn nên đi nhanh một chút, đừng để phu tử sốt ruột chờ .”

”Ừ!”

Cổ Tiêu đáp ứng đồng dạc, đeo cặp đũa theo Lý Tiểu Noãn đi đến cửa hông vườn phía sau.

Ngoại viện thư phòng, Vương phu tử đang thẳng người ngồi trên ghế chờ. Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn cung kính thỉnh an, nộp vở ghi cho phu tử. Vẫn như mọi khi, Vương phu tử nói mấy câu liền không thèm để ý đến Lý Tiểu Noãn, bắt đầu nhìn chăm chú Cổ Tiêu đọc bài, giảng bài cho hắn.

Học đến giờ thìn hai khắc, Vương phu tử thu vở ghi chép xong Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn thì lễ cáo lui, đi theo đám người Ngô ma ma băng qua vườn, lập tức hướng đến Thụy Huyền đường.

Bên trong Thụy Huyền đường, Chu phu nhân, Cổ Vân San tỷ muội đã đến đây từ sớm, thấy hai người tiến vào, Lý lão phu nhân liên tục cất tiếng phân phó :

”Bích Liên đâu, nhanh đi gọi người bưng điểm tâm vào đây. Sáng sớm đã đi học chắc hai đứa đói bụng lắm!”

Cổ Tiêu cúi lạy thỉnh an xong liền bị Lý lão phu nhân kéo qua ôm vào trong ngực, vuốt ve mặt, đầu và cổ hắn, Cổ Tiêu ngẩng đầu, cười nói:

”Cháu không đói bụng, buổi sáng Cúc Ảnh tỷ tỷ đã cho cháu ăn qua cháo tổ yến và điểm tâm rồi.”

Cổ Tiêu phảng phất nhớ ra điều gì, quay sang nhìn Lý Tiểu Noãn nói:

”Noãn Noãn buổi sáng không ăn gì, chắc chắn đói bụng lắm!”

Lý Tiểu Noãn ngồi trên ghế trường kỷ, cười khanh khách nhìn Lý lão phu nhân nói:

”Tại do cháu không chịu dậy sớm, và lại cũng không cảm thấy đói.”

Lý lão phu nhân nở nụ cười nhìn Chu phu nhân cảm khái:

”Khi còn bé, ta cũng cực kì ghét dậy sớm đi học. Vừa sáng sớm mùa đông đã phải nhanh chóng đi học rồi, bên ngoài thì giá lạnh, trong chăn thì lại ấm áp như vậy, quả thật không muốn rời giường!”Chu phu nhân dịu dàng cười theo, đang muốn nói, Cổ Tiêu đã cướp lời:

”Lão tổ tông, cháu có thể dậy nổi! Vào mùa đông cũng vậy!”

Lý lão phu nhân và Chu phu nhân cùng phì cười lên, Lý lão phu nhân vỗ về Cổ Tiêu, sùng nịch khích lệ nói:

”Tiêu nhi của chúng ta là chăm chỉ nhất, sau này khẳng định đọc sách rất giỏi!”

Bích Liên chỉ huy nha hoàn bà tử tiến vào nhanh chóng bày điểm tâm. Mọi người ngồi vào, Chu phu nhân gấp thức ăn. Lý Tiểu Noãn chịu đựng con đói, từ tốn ăn một chén cháo nhỏ, rồi ăn ba cái bánh bao có nhân, sau đó là một đĩa bánh điểm tâm xốp giòn mới cảm thấy no.

Lý lão phu nhân có chút đăm chiêu nhìn Lý Tiểu Noãn.

Ăn cơm xong, Cổ Tiêu nắm tay Lý Tiểu Noãn vội vàng cáo lui, giờ Tý một khắc còn phải đi học.

Tỷ muội Cổ Vân San, Cổ Vân Hoan cùng Lý lão phu nhân nói chuyện trong chốc lát cũng cáo lui về .

Nhìn hai tỷ muội rời khỏi viện xong, Lý lão phu nhân ra hiệu cho Chu phu nhân ngồi vào ghế trường kỷ, ôn hòa nói:

”Bắt đầu từ ngày mai, Tùng Phong Viện cũng chiếu theo qui củ của tỷ đệ bọn nó, mỗi ngày cho người đưa một, hai chén tổ yến, năm miếng đường phèn đi qua để Đông Mạt rang cho Tiểu Noãn ăn.”

Chu phu nhân giật mình, hơi chần chờ nhìn Lý lão phu nhân, thấp giọng nói:

”Tiểu Noãn là đứa trẻ hiểu chuyện, đáng yêu, mẫu thân yêu thương con bé thì con cũng thương yêu nó. Tổ yến trong nhà chúng ta tuy nói không đáng giá gì, nhưng ở bên ngoài dù sao cũng được coi là đồ quý hiếm. Nếu ăn quen, tương lai con bé rồi đi chẳng phải là làm khổ nàng ?”

Lý lão phu nhân ý cười đầy mặt nhìn Chu phu nhân, vỗ vỗ tay nàng, khe khẽ thở dài nói:

”Khuê nữ tuy nói không thể dựa vào việc đọc sách thi khoa cử, làm quan làm tể nhưng tương lai được gả đến nhà nào, có thể hỗ trợ trợ giúp phu làm được chuyện gì, tương lai dưỡng dục đứa nhỏ ra sao ai có thể nói trước được gì? ! Đứa nhỏ Tiểu Noãn kia, nếu chúng ta đã lưu nó lại thì không được ủy khuất con bé, hơn nữa, nhà chúng ta cũng không phải là thiếu tiền bạc.”

Chu phu nhân cười dịu dàng, gật đầu nói:

”Mẫu thân nói phải cực kỳ, con sẽ cho người đưa đồ qua.”

Lý Tiểu Noãn và Cô Tiêu đến giữa trưa mới học xong, đến Thụy Huyền đường ăn cơm trưa, uống ly trà, bởi Lý lão phu nhân nói nói mấy câu xong Cô Vân San liền dẫn ba người cáo lui, ra khỏi Thụy Huyền đường thẳng đến Tùng Phong viện.

Cô Vân San cùng Cô Vân Hoan ở trong sân ngắm nhìn cây kim quế một hồi, mỗi người đều tự phân phó nha hoàn thu nửa bao hoa quế để trở về làm túi hương. Thu hoa quế xong lại ngắm hoa cỏ một lát, hai người mới vào nhà chính, ở bên trong đông sương phòng và tây sương phòng quan sát, Cô Vân San lấy tay sờ màn che, nhú mày :

”Màn che này cũng không biết là bao lâu rồi , phòng châm tuyền không có làm lại sao?”

”Đã cho người đi làm, ngay cả chần, đệm ngồi, vãn vãn ở trong phòng, mẫu thân đều đã cho người đi làm!”

Cô Tiêu ở phía sau giải thích, Cô Vân Hoan mỉm cười nhẹ nhàng đây Lý Tiểu Noãn nói:

”Tiểu Noãn muội muội, muội nên mau mau xin đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ chỉ cần mở miệng nói một câu, màn che này nói không chừng ngày mai đã làm xong rồi!”

Lý Tiểu Noãn khó hiểu nhìn Cô Vân Hoan, Cô Vân San nở nụ cười buông màn che ra, vô thức dùng khăn lau tay xong nhìn Lý Tiểu Noãn cười nói:

”Mẫu thân muốn tỷ học sắp xếp việc nhà, đầu tiên đem phòng châm tuyền giao cho tỷ quản, việc này Tiểu Noãn muội muội không phải cầu xin, đợi lát nữa tỷ sẽ đi thúc giục làm màn che cho Tiểu Noãn muội muội. Bây giờ chúng ta còn đang chịu tang, phòng châm tuyền cũng không có việc gì để làm, theo lý, hôm nay nên đưa một ít qua rồi! Viện này thế nhưng thật ra tốt vô cùng chỉ cần trang trí màn che xong là được!”

Lý Tiểu Noãn vẻ mặt khâm phục nhìn Cô Vân San, khụy gối đáp lễ khanh khách nói:

”Tiểu Noãn trước cảm ơn đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ thật là lợi hại, có thể quản được cả nhóm ma ma, Tiểu Noãn nghĩ mà sợ!”

Cô Vân San nhéo nhéo hai gò má Lý Tiểu Noãn, cười giòn dã nói:

”Muội còn nhỏ đương nhiên là cảm thấy sợ, chờ muội lớn lên giống tỷ khi học quản sự sẽ không còn sợ nữa .”

Lý Tiểu Noãn cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Dầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Phải Biết Chừng Mực

Ba tỷ đệ ngồi uống ly trà trò chuyện một hồi, không ở lại lâu liền từ biệt quay trở về.

Lý Tiểu Noãn tiễn ba người ra đến cửa viện, nhìn họ đi khuất mới chậm chạp quay vào nhà chính, lười biếng ngả người trên ghế trường kỷ ở đông sương phòng suy nghĩ boăn khoăn.

Đông Mạt mỉm cười rót trà bùng vào, tâm tình vui sướng nhìn Lý Tiểu Noãn bẩm báo:

”Cô nương, lúc sáng phu nhân đã phái người tặng một bao tổ yến và một bao đường phèn qua đây, dặn là mỗi buổi sáng cho cô nương ăn sáng đi học!”

Lý Tiểu Noãn ngạc nhiên, khẽ nhú mày hỏi:

”Trong phủ ngoại trừ lão tổ tông, phu nhân và thiếu gia dùng tổ yến ra còn hai vị tiểu thư thì sao?”

”Có, hai vị tiểu thư và thiếu gia như nhau, đều là mỗi ngày dùng tổ yến, năm phần đường phèn, hiện tại cô nương cũng có phần theo qui định.”

Đông Mạt cười trả lời, Lý Tiểu Noãn thả lỏng người cười mỉm nhìn Đông Mạt, thấp giọng dặn dò:

”Người đem đồ lại đây ta xem một chút.”

Đông Mạt khẽ rũ mi cười khẩy gối đáp ứng, xoay người đi ra ngoài. Chỉ một lát sau, dùng khăn cầm tổ yến và mấy khối đường phèn đến, Lý Tiểu Noãn tiến tới nhìn kỹ rồi cầm tổ yến hướng đến chỗ sáng tí mi quan sát một hồi mới trả lại cho Đông Mạt, cười lắc đầu:

”Lần đầu ta thấy thấy vật này, hình thù thật sự là kỳ quái.”

Đông Mạt dường như thờ phào nhẹ nhõm, cầm tổ yến lật qua lật lại xem xét rồi tươi cười bẩm báo:

”Tôi đã đem tổ yến đi ngâm rồi lát nữa để tiểu Ngọc cẩn thận làm sạch sẽ, sáng mai sẽ hầm. Ngày mai cô nương cần phải dậy sớm một khắc ăn cháo tổ yến rồi đi học.”

Lý Tiểu Noãn gật đầu, Đông Mạt cười tủm tỉm cầm tổ yến cùng đường phèn đi xuống.

Lý Tiểu Noãn nâng ly trà thông thả uống nhìn bóng dáng của Đông Mạt, trong lòng khẽ ảm áp. Thật ra Đông Mạt đối với nàng rất tốt, tổ yến được đưa đến đây so với nơi khác kém hơn rất nhiều, nhìn vẻ mặt của Đông Mạt thì không muốn cho nàng biết việc này, chuyện đã vậy, dù có biết cũng chỉ tăng thêm phiền não, cũng chẳng có ích gì!

Ở đời lòng người khó đoán, chẳng phải ám chỉ điều này hay sao? Lý Tiểu Noãn nhắm mắt cảm khái, ví như nàng, lúc nương tựa ở chùa giáo lý Phúc Âm cơm đều ăn không đủ no, Cô gia cùng nàng, chẳng qua chỉ là chút dây mơ rễ má nhưng họ lại hết lòng chiều cố đưa nàng và quan tài cha mẹ của nàng trở về quê hương, giúp nàng an táng cha mẹ, đối đãi với nàng cùng với con cháu trong nhà không khác là bao rồi cho phép nàng được đi học. Bố trí viện, nha đầu, bà tử giống như các viện khác trong phủ, và bây giờ mỗi ngày đưa thêm tổ yến.

Nếu như nàng còn than phiền hạ nhân nịnh bợ, ghét bỏ tổ yến không đủ ngon, đường phèn không đủ ngọt, há lại thành trò cười!

Có hạ nhân nào mà không biết nịnh bợ? Chẳng qua là ít hay nhiều thôi. Hoàn cảnh hiện tại của nàng dựa cái gì phải yêu cầu bọn họ không được phép nịnh bợ đây?!

Đông Mạt trước giờ luôn hầu hạ bên người lão tổ tông, tính tình lại cố chấp, sau này phải tìm cơ hội giảng dạy nàng mới được.

Lý Tiểu Noãn tựa vào ghế, uống xong rồi cái ly trà liền ngủ trưa.

Ngủ hơn nửa canh giờ, Lý Tiểu Noãn ngồi dậy rửa mặt chải đầu sạch sẽ, ngồi vào trước bàn học ở Tây sương, đem giấy Tuyên Thành cực mỏng dè lên bảng chữ mẫu bình tĩnh tập trung bắt đầu phóng theo.

Buổi sáng và buổi chiều học tam tự kinh, còn có sách của Cổ Tiêu cho nàng mượn đã sớm đọc xong rồi. Lúc phu tử dạy cho Cổ Tiêu, nàng đã chậm chạp viết xong hai trang chữ nhỏ, lúc này đang là buổi trưa, cũng đã là giờ thìn.

Lý Tiểu Noãn viết gần nửa canh giờ thì đứng lên đi đến sân viện bước loanh quanh trong chốc lát, gọi hai cái tiểu nha hoàn lại, chỉ huy các nàng lần nữa mang hoa cúc bày ra trong sân, đứng ở dưới hành lang thích ý thưởng thức một hồi mới vào nhà tiếp tục luyện viết.

Người của phòng châm tuyền đưa mấy tấm rèm lại đây, Đông Mạt nhận lấy cùng tiểu nha hoàn thay rèm cũ xuống. Lý Tiểu Noãn bước thoáng qua mỉm cười vuốt rèm che bằng vải bông tinh tế màu xám tro nhạt vừa treo lên, Đông Mạt cười giải thích:

”Cô nương đang mặc đồ tang đành phải phối hợp với rèm này.”

Lý Tiểu Noãn quay sang nhìn Đông Mạt, nghiêm túc nói:

”Ta thích loại vải bông tinh mịn thế này, vừa mềm lại vừa dày sờ lên quả thật rất ảm.”

Đông Mạt nở nụ cười, Lý Tiểu Noãn buông rèm cười trong suốt trở lại tây sương tiếp tục luyện chữ.

Đông Mạt dường như nhớ ra gì đó liền đi theo Lý Tiểu Noãn vào tây sương, thấp giọng nói:

”Cô nương, sinh nhật của thiếu gia chính là vào ngày sáu đầu tháng sau, cũng không còn vài ngày, chúng ta nên sớm cân nhắc kĩ càng đưa lễ vật gì tốt mới được, đừng để sau này quên mất lại khiến cho người ta chê cười.”

Lý Tiểu Noãn cầm bút trong tay ngừng giữa chừng cúi mi mắt nghĩ ngợi rồi nhìn sang Đông Mạt, cười nói:

”Cũng không có gì để nghĩ, Ngụy ma ma châm tuyền tuyệt hảo, chút nữa để bà dụng tâm làm vài cái hà bao, túi bọc quạt gì đó đến lúc đó tặng có lòng là được rồi.”

Đông Mạt nhếch lông mày nhìn Lý Tiểu Noãn đang nói chuyện, Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu nhìn nàng, trịnh trọng nói:

”Đông Mạt tỷ tỷ, chúng ta không ai có bạc, ta lại còn nhỏ, mặc kệ đưa cái gì chỉ cần là tâm ý thì lão tổ tông, phu nhân cùng Cổ Tiêu cũng sẽ không soi mói.”

Đông Mạt giật mình, Lý Tiểu Noãn ánh mắt trầm tĩnh nhìn nàng, nói tiếp:

”Đông Mạt tỷ tỷ, ta biết tâm ý của tỷ, tỷ hãy nghĩ đi, trong phủ này ta cao hơn ai chứ? Vạn sự chỉ bằng một bước lùi, đầu cho ta là con ruột của phu nhân, luận tuổi tác cũng là nhỏ nhất, bất kể việc gì đều bị bỏ quên ở sau cùng cũng là lẽ đương nhiên không phải sao?”

Đông Mạt há miệng kinh ngạc, Lý Tiểu Noãn khe khẽ thở dài :

”Tỷ tỷ đều là vì ta mà tính toán, nhưng hãy thử hình dung lúc trước kia khi ta và Ngụy ma ma sống nhờ ở chùa giáo lý Phúc Âm, ngay cả cơm đều ăn không đủ no, lão tổ tông và phu nhân thương ta khổ cực, giúp ta an táng cha mẹ, thân phận bọn họ kim tôn ngọc quý thể کیا lại thu nhận ta, dù cho Cổ gia có phân biệt đối xử, ta chỉ cần mình ăn mặc ảm đạm là đã vô cùng cảm kích rồi, càng không có gì phải soi mói oán giận .”

Đông Mạt khẽ xúc động, Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu nhìn nàng, nắm tay nàng nói tiếp:

”Mấy ngày nay, tâm ý của tỷ đối với ta, Tiểu Noãn đều hiểu, đó chính là phúc khí của Tiểu Noãn. Cổ gia từ trên xuống dưới đối đãi với ta như vậy, ta có nằm mơ cũng không nghĩ đến mình may mắn thế kia. Đông Mạt tỷ tỷ, đừng nói là như bây giờ, cho dù là kém hơn thế này gấp mười lần, ta đã thỏa mãn không nửa phần bất bẽ!”

Đông Mạt rom róm nước mắt ôm lấy Lý Tiểu Noãn, thanh âm có chút khàn khàn nói:

”Đông Mạt hiểu ý của cô nương, hai ngày này, là Đông Mạt cứ cố chấp ương bướng hơn thua, cô nương nói đúng, cô nương yên tâm, sau này Đông Mạt sẽ cùng cô nương yên yên lặng lặng sống qua ngày.”

Hai mắt Lý Tiểu Noãn tỏa sáng nở nụ cười, vòng tay ôm lấy Đông Mạt nhanh như chớp hôn lên mặt nàng, quả nhiên là Đông Mạt nói một cái là đã hiểu rõ !

Đông Mạt bị Lý Tiểu Noãn hôn làm giật mình, một lát sau mới phản ứng lại ôm lấy Lý Tiểu Noãn cười “khúc khích”.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cùng Học

Sáng sớm ngày hôm sau, Cổ Tiêu vẫn như mọi khi đến đây gọi Lý Tiểu Noãn, nắm chặt tay nàng cùng nhau đi học sớm.

Buổi chiều, Lý Tiểu Noãn vừa tỉnh giấc liền dạo bước loanh quanh trong sân một lát mới an vị tại cửa sổ tây sương sau đó nét bút nét họa phông theo bảng chữ mẫu.

Viết được một hồi, Lý Tiểu Noãn buông bút có chút nhàm chán đứng dậy di chuyển từ trong ra ngoài phòng vòng quanh vài vòng, cả gian phòng tây sương chỉ có bàn đọc sách là có ba bốn quyển sách, Lý Tiểu Noãn cầm một quyển lật vài trang rồi lại ném trở về.

Không có sách đọc không thể nào chịu được, Cổ gia có một tòa thư viện nhưng nước ở xa không thể lại gần giải trừ cơn khát. Nếu như bây giờ nàng đến thư viện đọc sách thể nào cũng sẽ bị xem là quái vật, vẫn nên cẩn thận tốt hơn, có lẽ chỗ Cổ Tiêu có sách gì đó để xem...

Lý Tiểu Noãn đang miên man suy nghĩ, tiểu Ngọc ở cửa cất giọng bẩm báo:

”Thiếu gia đến!”

Ánh mắt Lý Tiểu Noãn lóe sáng mỉm cười, vừa nghĩ đến Cổ Tiêu thì hần đã tới rồi!

Lý Tiểu Noãn vội vàng đi ra đón. Cổ Tiêu cước bộ nhẹ nhàng vào phòng, Cúc Ảnh cầm bọc đồ theo ở phía sau, mỉm cười khụy gối cúi chào, Cổ Tiêu tiến lên kéo tay Lý Tiểu Noãn, cười nói:

”Noãn Noãn, hai chúng ta cùng nhau đọc sách luyện chữ đi, học một mình thật không có ý nghĩa .”

”Thiếu gia không nên cùng một chỗ với biểu tiểu thư đọc sách luyện chữ!”

Cúc Ảnh đứng ở phía sau Cổ Tiêu dịu dàng cười nói, Đông Mạt nghênh đón tiếp nhận lấy bọc đồ từ trong tay Cúc Ảnh đặt trên bàn, phản phó Lan Sơ đi pha trà.

Cổ Tiêu lúi cúi kéo Lý Tiểu Noãn thì thầm nói trong chốc lát rồi nhìn xuống bàn, cầm lấy tờ luyện chữ của Lý Tiểu Noãn tỉ mỉ nhìn, quay sang khích lệ Lý Tiểu Noãn:

”Noãn Noãn, chữ của muội viết không sai chỉ là chỗ này nét bút không đúng, muội hẳn là nên viết thế này...”

Cổ Tiêu nắm tay Lý Tiểu Noãn làm mẫu ,

“... Ở đây phải dừng lại, đặt bút chậm một chút thì chữ mới có khí phách mới đẹp được.”

Lý Tiểu Noãn có chút kinh ngạc thuận theo Cổ Tiêu di chuyển bút, nàng không ngờ chữ viết của Cổ Tiêu lại đến đến vậy.

”Cổ Tiêu, chữ của ngươi thật sự rất đẹp!”

Lý Tiểu Noãn nhìn Cổ Tiêu tán thưởng nói, Cổ Tiêu vui vẻ nở nụ cười, hai mắt tỏa sáng gật gù:

”Mẫu thân cũng nói như vậy!”

Lý Tiểu Noãn bật cười rộ lên, Cổ Tiêu khẽ thất thần nhìn Lý Tiểu Noãn tươi cười sáng lạng :

”Noãn Noãn, muội cười lên trông rất xinh đẹp!”

Lý Tiểu Noãn giật mình, trừng mắt to nhìn chăm chăm Cổ Tiêu một hồi, buông bút cười nói:

”Phu tử dặn ta luyện chữ, ta đều đã viết xong, sách cũng đọc xong rồi còn ngươi thì sao?”

Khuôn mặt Cổ Tiêu đau khổ co thành một đoàn :

”Luyện chữ thì đã xong, chỉ còn chưa đọc thuộc sách, Tiểu Noãn, phu tử mỗi lần chỉ cho muội viết mười chữ tam tự kinh, huynh đọc sách vất vả hơn nhiều! Học thuộc xong rồi còn phải giải nghĩa, quả thật rất khó !”

Lý Tiểu Noãn cười nhìn Cổ Tiêu, hướng sách của Cổ Tiêu lật vài cái nói:

”Cổ Tiêu là nam tử hán thông minh a,hình như không nhiều lắm, hay là ta cùng ngươi học đi.”

Cổ Tiêu vội vàng gật đầu đáp ứng .

Lý Tiểu Noãn nêu ra câu hỏi cho Cổ Tiêu, hỏi hẳn có nghĩa gì, Cổ Tiêu hưng trí bụng bưng, cực kỳ thích giảng giải cho Lý Tiểu Noãn. Hai người nói nói cười cười chỉ mới gần nửa canh giờ Cổ Tiêu đã gần như thuộc toàn bộ, Lý Tiểu Noãn đóng sách lại cười khanh khách nhìn Cổ Tiêu nói:

” Chúng ta đã học thuộc xong, trước đó ta thích học giống như ngươi vậy, sau đó đợi lát nữa, học lại hai lần, qua nửa ngày lại ôn một lần nữa thì sẽ không quên, ngươi cũng như vậy sao?”

Cổ Tiêu lắc đầu đầu :

”Huynh toàn học một lượt là xong .”

”Vậy ngươi thử phương pháp của ta được không? Chúng ta ra bên ngoài ngắm nhìn hoa cúc một lát rồi quay lại học.”

”Được!”

Cổ Tiêu định nắm lấy tay của Lý Tiểu Noãn, Lý Tiểu Noãn đem tay giấu sau này, nhìn Cổ Tiêu nghiêm túc nói:

”Ta tự đi!”

Cổ Tiêu nâng tay gãi gãi đầu, cười hề hề:

”Noãn Noãn muội còn nhỏ như vậy...”

”Ta không nhỏ!”

Lý Tiểu Noãn ngắt lời Cổ Tiêu, Cổ Tiêu vội vàng gật đầu, đi theo sau Lý Tiểu Noãn ra khỏi phòng, hai người sóng vai đứng ở dưới hành lang ngắm nhìn hoa cúc trong viện, Lý Tiểu Noãn quay sang nhìn Cổ Tiêu, cười vui vẻ hỏi:

”Cổ Tiêu, buổi chiều ngươi học bài xong, thời gian còn lại thì làm gì?”

”uhm... Lúc trước ở kinh thành huynh thường xuyên đi theo lão tổ tông, mẫu thân ra ngoài, thỉnh thoảng thì Khác biểu ca sẽ dẫn huynh đi chơi, rất bận rộn!”

Cổ Tiêu cẩn thận nghĩ nói.

”Vậy bây giờ thì sao? Ngày hôm qua ngươi học xong thì làm gì ?”

Cổ Tiêu gãi gãi đầu, nhìn Lý Tiểu Noãn kỳ quái hỏi:

”Ngày hôm qua không phải huynh và đại tỷ tỷ, nhị tỷ tỷ đến đây thăm muội sao?”

Lý Tiểu Noãn ghen hờn, vô cùng đau não hỏi thẳng Cổ Tiêu:

”Cổ Tiêu, người ngoại trừ đi theo phu tử đọc mấy quyển sách kia, còn đọc sách nào nữa? Người còn có sách nào khác không?”

”Có, huynh có rất nhiều sách, năm trước Khác biểu ca còn tặng cho huynh bộ đại hoang chí dị đọc rất hay.”

Cổ Tiêu cười híp mắt đáp, Lý Tiểu Noãn mắt sáng rực lên, cười rạng rỡ nhìn Cổ Tiêu, mềm mòng dụ dỗ :

”Cổ Tiêu, người có thể cho ta mượn sách của người, đặc biệt là bộ đại choang chí dị kia không?”

Cổ Tiêu không chút do dự gật đầu, chưa được lâu thì bưng tỉnh lác đầu :

”Noãn Noãn, sách này đọc rất khó, muội chưa nhận thức được chữ nhất định sẽ xem không hiểu!”

”Tự ta có thể nhận biết được, nếu xem không hiểu không phải còn người sao! Không biết chữ thì ta sẽ đi hỏi người!”

Lý Tiểu Noãn đáng vẻ khăn trương lời kéo tay Cổ Tiêu, Cổ Tiêu lại gật đầu :

”Được rồi, huynh sai Cúc Ảnh tỷ tỷ đi lấy sách cho muội!”

”Cái này không cần làm phiền Cúc Ảnh tỷ tỷ, ta gọi là hai cái tiểu nha hoàn qua lấy là được!”

Lý Tiểu Noãn cười mỉm vội vàng ngăn Cổ Tiêu đang định gọi người lại, Cổ Tiêu gật đầu, cười híp mắt:

”Noãn Noãn muội nói đúng, gọi hai cái tiểu nha hoàn đi lấy là được.”

Lý Tiểu Noãn gọi hai tiểu nha hoàn đang trực lại đây, Cổ Tiêu dẫn các nàng đi Ngô Đồng viện tìm Trúc Chi mang bộ đại hoang chí dị đưa đến đây.

Tiểu nha hoàn khụy gối đáp ứng đi ra ngoài, Lý Tiểu Noãn điểm mũi chân, nhẹ nhàng đi chuyển nửa vòng, lời kéo Cổ Tiêu nói:

”Cổ Tiêu, chúng ta quay về học thêm hai lần, đem bài phu tử giao hôm nay học xong sớm nhé !”

Cổ Tiêu đáp ứng, đi theo Lý Tiểu Noãn trở lại tây sương học bài.

Lý Tiểu Noãn đang cầm sách nhắc lại lần nữa, Cổ Tiêu ôn lại hai lần, một lát sau, ôn lại thêm một lần thì đã thuộc nhuần nhuyễn, Cổ Tiêu hai mắt tỏa sáng cười đến toe toét :

”Noãn Noãn muội nói đúng, học theo phương pháp này thật sự nhanh hơn rất nhiều, mọi khi, trước khi đi ngủ huynh còn phải ôn lại bài hai lần, hôm nay học nhanh nhất!”

Lý Tiểu Noãn ý cười trong suốt đem sách nhét vào trong tay Cổ Tiêu :

”Hôm nay người học bài rất tập trung! Học bài phụ thuộc vào tinh thần, phải toàn tâm toàn ý thì mới có thể vừa hiểu bài vừa học nhanh được!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Học Châm Tuyến

Không lâu sau, hai tiểu nha hoàn đã lấy sách trở về. Lý Tiểu Noãn vẻ mặt rạng rỡ nhận lấy túi đồ, lôi mấy quyển sách từ trong túi ra xếp ngay ngắn đặt trên bàn, tất cả đều là bản chép tay cỡ lớn, giấy có màu hạt dẻ vàng nhạt, chữ viết vô cùng tinh tế xinh đẹp, sờ vào cực kì thoải mái.

Lý Tiểu Noãn thỏa mãn nhẹ nhàng vuốt ve quyển sách, Cổ Tiêu thất thần nhìn nàng lộ ra vẻ mặt vui sướng nhường nào.

Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn chen chúc đứng trước bàn học, một người thì lật xem bản đại hoang chí dị, một người thì to nhỏ nói chuyện. Cúc Ảnh đã đến thúc dục vài lần nhưng Cổ Tiêu một mực không chịu trở về, Cúc Ảnh không thể làm gì hơn đành phải cho tiểu nha hoàn quay về lấy y phục cho Cổ Tiêu, ở ngay tại Tùng phong viện hầu hạ hần từ trên xuống dưới, rửa mặt chải đầu, thay quần áo, rồi cùng với Lý Tiểu Noãn đến Thụy Huyền đường ăn cơm chiều.

Từ Thụy Huyền đường trở về, Lý Tiểu Noãn liền ở đông sương làm tổ trên tháp dưới ánh đèn tập trung tinh thần xem sách. Xuân Tiếu, Thu Diệp chuẩn bị nước nóng xông xuôi, Đông Mạt tiến lên cứng rắn kéo Lý Tiểu Noãn hầu hạ nàng tắm rửa đi ra. Lý Tiểu Noãn ngồi vào trên giường, lại cầm bản đại hoang chí dị tiếp tục xem.

Đông Mạt vừa dùng khăn bông giúp nàng lau tóc, vừa nghiêng đầu nhìn sách trong tay nàng, cười nói:

”Nếu cô nương mà là nam nhân, chỉ cần dùi mài kinh sử, chắc hẳn sẽ đỗ Trạng Nguyên cho mà xem!”

Lý Tiểu Noãn chỉ lo chuyên tâm đọc sách, cũng không nghe Đông Mạt nói gì cứ gật đầu qua loa, Đông Mạt cười khe khẽ lắc đầu.

Trong những ngày tiếp theo, Lý Tiểu Noãn sinh hoạt cực kì có quy luật: mỗi buổi sáng cùng Cổ Tiêu đi theo phu tử học hành luyện chữ, buổi chiều luyện viết, đọc sách, lúc này thì đang ở viện Cổ Vân San cùng Cổ Vân Hoan vui vẻ chơi đùa một hai hồi, cũng có ghé qua viện Cổ Tiêu ngồi chơi. Buổi tối sau khi dùng cơm thì cùng Lý lão phu nhân trò chuyện một hồi lâu, sau đó liền quay trở về vùi đầu vào mấy quyển sách.

Đào mất đã tới mừng sáu tháng chín, Cổ Tiêu cùng Lý Tiểu Noãn tan học sớm đến chỗ Lý lão phu nhân. Lý lão phu nhân cười ôm Cổ Tiêu, sai người bưng một chén mì nhỏ đem tới nhìn Cổ Tiêu ăn, vừa cười nói:

”Tốt lắm, vậy là đã mừng xong ngày sinh nhật cho tiểu hài tử cháu rồi, cũng không cần phải quá lễ gì đi!”

Cổ Tiêu ăn mì, từ trong áo lấy ra cái hà bao nhỏ làm bằng vải bông đưa cho Lý lão phu nhân, cười nói:

”Lão tổ tông người xem xem, đây là quà sinh nhật của Noãn Noãn cho cháu.”

Lý lão phu nhân cầm lấy hà bao lật xem một lát, lại tỉ mỉ nhìn mũi thêu, quay sang Lý Tiểu Noãn cười nói:

”Hà bao này được làm vô cùng tốt, mũi thêu vô cùng tinh tế mảnh mai, không ngờ cháu còn nhỏ như vậy đã làm được!”

Lý Tiểu Noãn mặt đỏ ửng, ngượng ngùng nói:

”Lão tổ tông thật ra là... con còn chưa học châm tuyền, đây đều là do Ngụy ma ma làm.”

Lý lão phu nhân nở nụ cười, cầm lấy hà bao lại xem xét nhìn cẩn thận, xoay người đem hà bao đưa cho Chu phu nhân, nói:

”Con xem mũi thêu cái hà bao này một chút.”

Chu phu nhân nhận lấy hà bao, cẩn thận nhìn từ trong ra ngoài rồi trả lại cho Cổ Tiêu, nhìn Lý lão phu nhân cười nói:

”Cái hà bao này mặt trong với mặt ngoài được thêu không giống nhau, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra kĩ thuật bất phàm.”

Lý lão phu nhân mỉm cười gật đầu:

”Ta thiếu chút nữa đã quên, mẫu thân của Tiểu Noãn họ Liên, là cô nương Liên gia ở Tú châu, aizz, mấy năm nay Liên gia cũng suy tàn không còn bộ dáng gì, gia sản ban đầu của Liên gia là mở phường thêu lập nghiệp. Các cô nương Liên gia đều bắt đầu theo con đường châm tuyền, người người đều có một tay châm tuyền điêu luyện. Ngụy ma ma là người hầu Liên gia đương nhiên châm tuyền thuộc hàng nhất đẳng.”

Chu phu nhân khẽ nhếch lông mày, cười nói:”Mẫu thân nói Liên gia, chính là Liên gia cầm tú được xưng khắp nơi?”

”Không sai!”

Lý lão phu nhân cảm khái:

”Năm đó Liên gia đừng nói ở Tú châu, ngay cả ở Lương Chiết lộ đã là đứng hàng số một số hai. Khi đó, thêu phẩm trong cung đều được quy định nếu không phải là của phường thêu Liên gia thì không lấy, đó là thịnh vượng cỡ nào! Bất quá trải qua hai ba đời liền đã suy tàn, aizz!”

Lý lão phu nhân nhìn hà bao trong tay Cổ Tiêu cảm thán. Cổ Vân San đứng dậy cầm lấy hà bao từ tay Cổ Tiêu, cười nói:

”Đề tỷ xem một chút!”

Cổ Vân Hoan cũng tiến lên cùng Cổ Vân San nhìn xem cái hà bao nho nhỏ trắng thuần kia.

Lý Tiểu Noãn có chút gật mình thất thần nhìn Lý lão phu nhân, nàng không hề biết, mẫu thân của khối thân thể này lại có lai lịch hiển hách như vậy. Lúc ở giáo lý Phúc Âm, khi Ngụy ma ma tự làm thêu phẩm, cố lắm một cái cũng chỉ bán được mười mấy đồng, theo như đánh giá của Lý lão phu nhân đối với hà bao này thì thêu phẩm thật đúng là bán rẻ đến xót cả người!

Lý lão phu nhân quay sang ôn hòa nhìn Lý Tiểu Noãn, cười nói:

”Tuổi này của cháu, nếu đi theo gia quy của ngoại tổ hẳn đã sớm học được một tay châm tuyền tuyệt hảo rồi! Bây giờ lại có Ngụy ma ma châm tuyền tốt

như vậy kẻ bên, không học há chẳng phải là đáng tiếc? Bắt đầu từ ngày mai, cháu hãy theo Ngụy ma ma học châm tuyền đi.”

Lý Tiểu Noãn vội vàng cười đáp ứng “ Dạ! Sang năm cháu sẽ tự mình thêu hà bao giống vậy tặng cho Cố Tiêu ca ca làm quà sinh nhật.”

Lý lão phu nhân nở nụ cười, tay vỗ về lên tóc Lý Tiểu Noãn, cười nói:

”Cái nha đầu này, lão tổ tông biết cháu là đứa thông minh, nhưng với châm tuyền, không chỉ cần có thông minh mà còn phải có bản lĩnh, cho dù mất ba hay năm năm chưa chắc đã làm được!”

Lý Tiểu Noãn ngượng ngừng cười, Cố Vân Hoan có chút suy nghĩ liếc nhìn hà bao trong tay, quay sang nhìn Lý lão phu nhân:

”Lão tổ tông, cháu cũng muốn học.”

Chu phu nhân vô cùng kinh ngạc nhìn về mặt chân thành của Cố Vân Hoan, Lý lão phu nhân khẽ giật mình, mỉm cười, nhìn sang Chu phu nhân nói:

”Con xem, cái hà bao này đẹp đến nỗi liền khiến cho nha đầu kia cũng muốn bắt chước học châm tuyền rồi!”

Chu phu nhân cười gật đầu đáp lời, Lý lão phu nhân nhìn Cố Vân Hoan, cười ha hả:

”Tốt, muốn học châm tuyền là chuyện tốt! Vân san cũng nên học một ít, trong trấn chúng ta cứ ba năm một lần sẽ tổ chức lễ hội tài năng, đứng đầu ở Lưỡng Chiết lộ! Thậm chí các cô nương ở Vệ châu, Nhuận châu cũng muốn đến đây thử lộ tài năng, nếu cô nương nhà nào đạt giải nhất thì đó là một chuyện vô cùng vinh dự! Sau ba năm, ba người các cháu cũng phải mang thể diện cho Cố gia chúng ta!”

”Các cháu cần phải dụng tâm học châm tuyền cho thật tốt, đạt giải nhất ở lễ hội tài năng trên trấn là một chuyện không hề dễ dàng!”

Chu phu nhân ý cười tràn mặt lướt qua ba người các nàng, nghiêm túc nói. Lý Tiểu Noãn mắt co giật nhìn về mặt vui sướng của Cố Vân Hoan và cười mỉm gật đầu đáp ứng của Cố Vân San, âm thầm bi thương than thở. Nàng ghét nhất là thiêu thừa may vá, bây giờ chẳng những phải học, mà còn phải học thật giỏi! Học cho đến khi trở thành một trong những người giỏi nhất trong toàn Lưỡng Chiết lộ!

Aizz! Đều là do cái hà bao gây họa! Đều do Cố Tiêu gây họa!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chỗ Tốt Của Học Châm Tuyền

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngụy ma ma đã đến chỗ Chu phu nhân nghe chỉ thị về việc đến chỗ của Cố Vân San và Cố Vân Hoan dạy châm tuyền.

Chu phu nhân liền phái bà tử đưa đồ dùng thêu thùa như khung thêu, hoa giá, kim chỉ sang Tùng phong viện. Đông Mạt thu nhận rồi giao cho Ngụy ma ma, Ngụy ma ma mặt mày cao hứng hơn hờ, từ lâu bà đã muốn cho Lý Tiểu Noãn theo bà học châm tuyền rồi.

Buổi chiều, sau khi Lý Tiểu Noãn ngủ dậy rửa mặt chải đầu xong xuôi, Ngụy ma ma rạng rỡ liền tiến vào, vừa cười vừa nói:

”Nếu không phải vài ngày trước đó... Aizz, cô nương nên sớm dụng tâm học châm tuyền thôi! Những việc như đọc sách, luyện chữ ấy, mấy cô nương như chúng ta nhận biết vài chữ là được rồi, chung quy lại châm tuyền, trù nghệ mới là thứ đáng quý nhất, sau này xuất giá còn có thể tự chính mình lo liệu!”

Lý Tiểu Noãn về mặt bắt đầu đã nghe Ngụy ma ma nói luyện thêu, buồn rầu nhũn mày, nàng không thích làm việc nhà, không thích may vá thêu thùa, không thích làm việc bếp núc!

Đông Mạt khẽ cười, lưu loát tiến lên phía trước dõng dạc hoa cúc mở cửa sổ khiến cho không gian trên ghế trường kỷ càng thoáng mát rộng rãi.

Ngụy ma ma chăm chú dõi theo Lý Tiểu Noãn, đầu tiên phải kéo căng khung thêu, sau đó kiên nhẫn chỉ điểm Lý Tiểu Noãn lóng ngóng vụng về học thêu một đường thẳng tắp.

Lý Tiểu Noãn cúi đầu, không mấy tình nguyện thêu thùa, liền ngẩng đầu hỏi Ngụy ma ma:

”Sáng nay ma ma đi gặp phu nhân, phu nhân có nói gì không?”

”Phu nhân nói, từ nay về sau cho phép tôi dốc lòng dạy châm tuyền cho ba vị cô nương, buổi sáng thì đến viện của đại tiểu thư hoặc nhị tiểu thư dạy các nàng thiêu thùa may vá, buổi chiều chờ cô nương tan học xong thì trở về dạy cho cô.”

Ngụy ma ma tỉ mỉ nói xong, Lý Tiểu Noãn nghe chăm chú, cười gật đầu, thấp giọng nói:

”Ma ma, lão tổ tông dặn, vài năm sau muốn đại tiểu thư và nhị tiểu thư đi giành giải nhất lễ hội tài năng nữa cơ.”

Ngụy ma ma giật mình, cười lắc đầu, nháy mắt liếc nhìn Đông Mạt, khẽ ngáp ngừng thấp giọng:

”Trong lễ hội tài năng này, toàn bộ cô nương Lương Chiết lộ đều phải đưa ra thù phẩm của mình, vị trí đứng đầu này quả thực không dễ dàng! Năm đó...”

Ngụy ma ma buông khung thù trong tay xuống, lộ ra nụ cười kiêu hãnh:

”Năm đó Liên gia mỗi lần đều chọn ra vài thù phẩm đưa đến lễ hội trên trấn này, chẳng qua không thể cùng các cô nương nhà khác so tài được.”

”Kỳ lạ, đưa thù phẩm đến, lại không cùng các cô nương khác so tài là thế nào? Tôi không hiểu rõ lắm!”

Đông Mạt ngồi vào ghế trường kỷ, tò mò nói. Ngụy ma ma liếc nhìn Đông Mạt, mang theo vẻ mặt tự hào nói:

”Cô nương liên gia, đều là tự mình so tài với nhau!”

Đông Mạt ngần ngại ra, đang muốn nói, Lý Tiểu Noãn nhìn nàng, cười vui vẻ kiên nhẫn giải thích:

”Đông Mạt tỷ tỷ có lẽ không biết, trước đây, Liên gia châm tuyền ở Lương Chiết lộ cũng được coi là số một, năm đó trong cung chọn mua thù phẩm đều là muốn đồ của thù phường Liên gia. Liên gia có quy củ, các cô nương ngay từ nhỏ phải theo học châm tuyền rồi, châm tuyền của các cô nương bình thường chỉ sợ là không có cách nào so tài với các cô nương nhà Liên gia!”

Đông Mạt mở to mắt, nhẹ nhàng vỗ tay, bừng tỉnh hiểu ra:

”Hóa ra ma ma nói đến chính là Liên gia cảm tử nổi tiếng kia a, thì ra mẫu thân cô nương là cô nương nhà Liên gia! Trách không được châm tuyền của ma ma lại tuyệt đến vậy! Chính là Liên gia châm tuyền, ở Lương Chiết lộ không có nhà nào có thể so bì được.”

Ngụy ma ma kiêu hãnh cười rạng rỡ:

”Đúng vậy, cô nương Liên gia không cần phải lại đứng đầu để làm tăng giá trị của bản thân nữa!”

Lý Tiểu Noãn giật mình, khó hiểu nhìn Ngụy ma ma hỏi:”Đứng đầu có thể tăng giá trị con người? Cái gì là làm tăng giá trị con người?”

”Cái này tôi biết!”

Đông Mạt cướp lời:

”Mỗi lần ở lễ hội tài năng, có không biết bao nhiêu nhà nhìn châm tuyền mà chọn nàng dâu, vị trí đứng nhất cầu ngàn lần khó có được này thế nhưng chỉ dành duy nhất cho một người. Khi tôi còn nhỏ nghe mẹ tôi kể nhiều lần năm nào cô nương nhà ai mà được chọn đứng nhất, thế nào cũng sẽ có nhiều nhà trong sạch đến cầu thân, có thể gả tốt rồi!”

Hai mắt Lý Tiểu Noãn sáng lên, cảm môi cảm miếng vải trắng đang thù hình hoa bằng lăng nhỏ(câu này mình ko chắc lắm), đường chỉ quần thành cục tròn vo, thờ dài, quay sang nhìn Đông Mạt:

”Đừng nói chuyện cũ nữa, tỷ tỷ xem cái này thử, vài năm sau có thể đứng đầu cuộc thi ở lễ hội tài năng nhỉ?!”

Đông Mạt cười lại gằn, nhìn tỉ mỉ:

”Cũng đẹp lắm, lúc trước tôi vừa mới bắt đầu học còn không được thế này đâu!”

Ngụy ma ma cầm lấy khung, xem xét nhìn mũi thù, cười lắc đầu:

”Cô nương vừa rồi không chú ý nghe ma ma nói dẫn tới rồi tung cả lên!”

Lý Tiểu Noãn da mặt dày cười âm thầm, hướng Ngụy ma ma cọ cọ bên người, cười tủm tỉm

”Ma ma nói lại lần nữa a, vừa rồi không hiểu rõ sao có thể dùng châm đi tuyền.”

Đông Mạt cười “Xì”, thờ dài:

”Vừa rồi ma ma nhiệt tình nói nửa ngày, cô nương thế nhưng một câu không nghe vào!”

Lý Tiểu Noãn trừng mắt nhìn nàng một cái, đùa giỡn:

”Là nghe không hiểu, không hiểu được! Tay chân ta vụng về, đầu óc ngốc nghếch, có biện pháp gì chứ?!”

Đông Mạt mở to hai mắt nhìn Lý Tiểu Noãn, rung người cười ngã vào ghế, Lý Tiểu Noãn trợn mắt liếc nàng một cái, xoay người nắm tay áo của Ngụy ma ma, thanh âm mềm nhũn làm nũng:

”Ma ma dạy một lần nữa thôi, lần này Tiểu Noãn nhất định sẽ chú tâm, cho dù Tiểu Noãn chỉ mang một nửa Liên gia, nhưng sẽ học chăm tuyền thật tốt, đạt giải nhất trở về cho ma ma!”

Ngụy ma ma buông khung thêu, một phen ôm lấy Lý Tiểu Noãn, ôn nhu vỗ về nàng, cưng chiều:

”Dạy mấy lần đều được! Dạy mấy lần ma ma cũng không ngại, cô nương thông minh như thế, chỉ cần cô nương muốn học, sao lại không giỏi được?!”

”Cô nương giỏi nhất là cùng ma ma làm nũng ăn vạ, ở cùng với ma ma mới giống trẻ con!”

Đông Mạt cười trên ghẹo nói, Lý Tiểu Noãn vui đầu trong lòng Ngụy ma ma, cười không nói lời nào, thì ra cái lễ hội tài năng kia còn có chỗ tốt như vậy, lập gia đình là chuyện lớn, cứ coi như đó là thi đại học đi, vậy thì có Ngụy ma ma là sư phụ giỏi kết hợp với vài năm khổ luyện, đến lúc đó giành giải nhất đem về, ít nhất không lo không có người tới cửa cầu hôn...

Lý Tiểu Noãn cười híp mắt thành một đường thẳng.

Cuộc sống của Lý Tiểu Noãn bắt đầu trở nên bận rộn hẳn lên, mỗi ngày dậy thật sớm để đi học, ăn cơm trưa xong, ngủ một giấc rồi lại luyện chữ nửa canh giờ, sau đó theo Ngụy mẹ học chăm tuyền một canh giờ nữa thì trời cũng đã xuống núi.

Cổ Tiêu hầu như mỗi ngày đều qua đây cùng Lý Tiểu Noãn học bài, cực kì nhiệt tình chỉ dạy thư pháp cho Lý Tiểu Noãn, Lý Tiểu Noãn rất chú tâm, đôi khi cố ý khiến cho hần học thuộc, đọc sách, dần dần, Lý Tiểu Noãn cứ cùng hần học thuộc, cùng nhau so tài, Cổ Tiêu hào hứng bùng bùng, mỗi ngày nghĩ đủ loại cách nhanh hơn một nửa so với Lý Tiểu Noãn, để biểu hiện mình lớn tuổi hơn và thông minh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đông Mạt Ngốc

Sau khi dùng cơm chiều trở về, Ngụy ma ma ngăn cấm nàng thêu thùa ở dưới ánh nến, sợ sẽ tổn hại đến mắt. Tắm rửa, rửa mặt xong, Lý Tiểu Noãn liền cầm mấy quyển đại hoàng chỉ dī mượn của Cổ Tiêu lên, xem đến mức không biết trời đất là gì, đến lúc đi ngủ, Đông Mạt bắt đắ đi thúc giục vài lần, dứt khoát trực tiếp lấy sách từ trong tay Lý Tiểu Noãn, ấn nàng nằm chết dí trong chăn.

Cổ Tiêu học bài xong, không có việc gì làm, liền ở đông sương ngồi trên ghế, vừa nhìn Lý Tiểu Noãn thiêu thùa may vá, vừa quần quít lấy nàng tán dóc, Lý Tiểu Noãn bị hần quần lấy phát chán, dứt khoát ném cho hần quyển sách, để hần đọc sách nàng nghe, Cổ Tiêu tràn đầy phấn khởi, sinh động như thật đọc cả một buổi chiều.

Thời tiết dần chuyển lạnh, phòng chăm tuyền cũng lục tục đưa qua vài loại áo hai lớp và áo bông mỏng.

Đông Mạt cau mày, cùng Ngụy ma ma lật xem áo hai lớp và áo bông mỏng dành cho Lý Tiểu Noãn, có chút nóng giận:

”Cái này thật quá đáng, ma ma xem một chút, kích thước lưng áo, bề ngang khoảng chừng hai tấc! Cũng không phải không có đo qua, thật quá nhỏ rồi!”

”Chiều ngang tốt rồi, tốt rồi, tôi sửa lại là được, trước kia quần áo của cô nương đều là do tôi làm, bây giờ nếu không được làm tôi có chút không buông bỏ được!”

Ngụy ma ma xem xét tỉ mỉ, cười ha hả nói, Đông Mạt nhìn Ngụy ma ma, chớp mắt vài cái, nhớ tới Lý Tiểu Noãn đã nói, tâm bình khí hòa, cùng Ngụy ma ma tiếp tục lật xem quần áo:

”Ma ma cũng thật là, tôi nghĩ hay là quần áo của cô nương, còn có nệm, chăn mềm, rèm che và mọi thứ trong viện chẳng thà đi lĩnh vài về, chúng ta tự mình may còn hơn. Quần áo của lão tổ tông chưa bao giờ để cho người ở phòng chăm tuyền làm, đều là do mấy đại nha hoàn Thụy huyền đường tự làm ra, trước kia tôi còn thêu cho lão tổ tông hai đôi giày mặt nữa cơ!”

Ngụy ma ma dùng tay, gật đầu đồng ý:

”Ý này rất hay, mười mấy cái nha hoàn trong viện chúng ta, hơn phân nửa đều là rảnh rỗi, nếu chúng ta tự mình may, mấy nha hoàn đó cũng có thể theo học chăm tuyền, đối với nữ hài tử gia, đó đều là vật liên thân!”

Đông Mạt hăng hái đứng lên, vỗ tay một cái, cười vui vẻ:

”Việc này là do Chu ma ma phụ trách, tôi phải đi nói với Chu ma ma!”

Buổi chiều, trong đông sương Thục huyền đường, Lý lão phu nhân nghiêng mình nằm trên ghế trường kỷ, khẽ nhắm mắt, nghe Tôn ma ma kể chuyện:

“... nha đầu Đông Mạt kia đi tìm Chu ma ma, nói rằng việc may mặc sau này Tùng phong viện sẽ tự mình làm, chỉ cần cho người đem vải qua là được, Chu ma ma lúc ấy liền bác bỏ quay về.”

Lý lão phu nhân mở mắt, nhìn Tôn ma ma, trầm giọng hỏi:

”Bác như thế nào?”

”Chu ma ma nói, trong phủ có quy củ trong phủ, quần áo và trang sức của thiếu gia và các tiểu thư, nên mặc gì, mang cái gì, không thể mặc gì, mang cái gì cũng đều có quy củ, cho dù là màn che hay rèm che cũng không phải ai muốn làm thành kiểu gì là có thể làm thành kiểu đó. Nếu mỗi viện đều nghĩ như vậy, muốn làm gì thì làm thì trong phủ há phải rối tung cả lên?!”

Lý lão phu nhân khẽ gật đầu:

”Lời bác bỏ này cũng coi như có đạo lý.”

Tôn ma ma cười gật đầu:

”Chu ma ma vốn là bà tử quản sự ở Chu phủ, mấy năm nay, đi theo phu nhân quản gia xử lý công việc, cũng đều thỏa đáng.”

Lý lão phu nhân đồng ý gật đầu, chậm rãi ngồi thẳng dậy, cẩn thận cân nhắc một hồi, nhìn Tôn ma ma phân phó:

”Đông Mạt đã đi tìm Chu ma ma nói những lời này, chỉ sợ là phòng châm tuyền đưa quần áo không thỏa đáng, phái Thu Thực đến Tùng phong viện, bảo phòng bếp chuẩn bị một hộp điểm tâm làm cho Tiểu Noãn, bà lặng lẽ dặn Thu Thực, để nàng thăm dò hỏi Đông Mạt chuyện này xem sao, nàng và Đông Mạt có quan hệ rất tốt.”

Tôn ma ma khom gối đáp ứng, Lý lão phu nhân nhẹ nhàng thở dài cảm khái:

”Bọn hạ nhân nhìn trên giấy dưới cũng là chuyện thường ngày, nếu Tiểu Noãn không nhìn ra được điều này, chắc chắn sẽ cản trở đến phúc phận của con bé.”

”Lão tổ tông cũng thật là, cho dù biểu tiểu thư thông minh đến thế nào, bất quá cũng chỉ là đứa nhỏ sáu tuổi, ngay cả phu nhân cũng không nhìn thấu được thói đời đâu.”

Lý lão phu nhân mỉm cười:

”Bà nói đúng, là ta sai, nói tiếp cũng lạ, Tiểu nhi so với nàng còn lớn hơn hai tuổi, nghĩ đến Tiểu nhi ta liền cảm thấy nó còn nhỏ, vẫn là cái tiểu hài tử, vừa nghĩ đến Tiểu Noãn ta luôn cảm thấy nàng như đã là người trưởng thành!”

”Xem biểu tiểu thư nói chuyện và hành sự, nhu thuận đến mức đau lòng, quả thực không giống một đứa nhỏ sáu tuổi!”

”Aizz, con nhà nghèo sớm lo việc nhà!”

Lý lão phu nhân khẽ thương cảm cảm khái, Tôn ma ma cũng thở dài theo, hai người trầm mặc một lát, Lý lão phu nhân nhìn Tôn ma ma, trầm tư nói:

”Đông Mạt đề ra chuyện kia thế nhưng lại hợp ý ta.”

Lý lão phu nhân dừng một chút, bi thương thở dài một tiếng, thanh âm trầm thấp:

”Hằng nhi đã mất, Tiểu nhi còn nhỏ, tư chất cũng... Sau này, Cổ gia chúng ta sẽ như thế nào đây, cho dù tương lai Tiểu nhi có thể trúng cử thì đó cũng là chuyện của tám năm sau rồi, Hằng nhi lại... mất, phủ chúng ta trong vòng tám năm, mọi sự đều phải thật cẩn thận mới tốt, những chuyện phô trương lãng phí có thể tránh liền tránh, chi phí hằng ngày trong phủ cũng phải tiết kiệm chút mới được.”

Tôn ma ma bi thương gật đầu:

”Lão tổ tông nói phải cực kỳ, chúng ta bây giờ đóng cửa túc trực bên linh cửu, các nha hoàn, bà tử trong viện an nhàn, rảnh rỗi vô cùng, chẳng thà để các nàng học chút châm tuyền làm việc, đỡ phải rảnh rỗi sinh ra nhiều chuyện.”

”Bà nói lời này đúng lắm, vài ngày trước đó ta đã nghĩ loại bỏ phòng châm tuyền này, các tú nương của phòng châm tuyền, lúc trước đều từ trong phường thêu chọn ra, nay cho các nàng trở về phường thêu là được, quần áo và đồ dùng hằng ngày để cho nha hoàn và bà tử mỗi viện làm. Trong khoảng thời gian hai ba năm chúng ta thủ hiếu, quần áo, màn che đều thống nhất một kiểu, chờ lúc qua hiếu kỳ thì các nha hoàn, bà tử đã có kinh nghiệm thêu thùa, có thể ứng biến được rồi.”

”Lão tổ tông nghĩ thật chu đáo, hẳn nên là vậy!”

Tôn ma ma cười phụ họa, Lý lão phu nhân hơi thả lỏng thân mình dựa vào đệm sau lưng, cười nói:

”Đứa nhỏ Tiểu Noãn kia, nhưng lại là một đứa rất biết cách sinh hoạt! Chuyện này, lát nữa ta sẽ cùng vợ Hằng nhi bàn bạc rồi nói sau.”

Tôn mẹ khom gối đáp ứng, khẽ chờ một lúc, cười nói theo:

”Lão tổ tông, chuyện này tôi e là do nha hoàn Đông Mạt kia tự mình chủ trương, cách nói chuyện và hành sự của biểu tiểu thư thường ngày rất cẩn trọng, trái hẳn với Đông Mạt, tình hình nóng nảy, làm việc suy nghĩ đơn giản, cho nên đã trực tiếp đi tìm Chu ma ma nói chuyện!”

Lý lão phu nhân thận trọng nghĩ, nhẹ nhàng cong miệng cười:

”Bà nói rất có lý a, đứa nhỏ Tiểu Noãn có hơi quá cẩn thận, dè dặt, chỉ e rằng thật sự là do con bé gốc Đông Mạt kia tự chủ trương! Buổi tối ta sẽ để ý Tiểu Noãn, nhìn xem có phải hay không con bé Đông Mạt kia tự chủ trương!”

Tôn ma ma cười nịnh hót:

”Nếu lão tổ tông đã lưu tâm, không chuyện gì có thể gạt được ngài!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Khó Tránh Khỏi Thị Phi

Đông Mạt tâm sự nặng nề gọi đầu cho Lý Tiểu Noãn, giữ một nắm tóc mềm mại xoa tới xoa lui, Lý Tiểu Noãn nhìn Đông Mạt, cười hỏi:

”Đông Mạt tỷ tỷ, mớ tóc này tỷ đã xoa đến nửa khúc rồi, sắc mặt tỷ tỷ có vẻ không tốt, có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Đông Mạt cười gượng lắc đầu, ngơ ngẩn, lại gạt đầu hai cái, chờ nói:

”Tốt cả, không có chỗ nào không thoải mái, chỉ là...”

Đông Mạt cắn cắn môi, hạ quyết tâm thấp giọng:

”Cô nương, Đông Mạt đã làm việc ngược rồi, hai ngày nay lòng giống như mèo cào rất khó chịu.”

Lý Tiểu Noãn giật mình, sắc mặt trở nên ngưng trọng, rù mắt, thấp giọng nói:

”Trước tiên tỷ tỉ mi kể hết cho ta nghe, rốt cuộc sao lại thế này?”

”Cô nương, hôm kia, phòng châm tuyền đưa quần áo mùa thu lại đây cho cô nương, đồ nhỏ đều không vừa người, tôi và Ngụy ma ma cùng bàn bạc, thay vì sửa lại, không bằng trực tiếp mang vải đến đây, chúng tôi tự mình may quần áo cho cô nương làm quần áo ngoài ra còn có thể may chăn, đệm, màn che trong viện. Tôi liền đi tìm Chu ma ma, vốn là đem chuyện này nói ra...”

Lý Tiểu Noãn nhướn mày, cười khổ. Đông Mạt nhìn vẻ mặt của Lý Tiểu Noãn, bà vai chùng xuống xuống, thanh âm cũng trầm theo:

”Tôi thật ngược mà, quả nhiên, cô nương vừa nghe xong liền biết không ổn rồi.”

”Chu ma ma nói như thế nào?”

”Chu ma ma tuy khách sáo nhưng rất lễ độ, nói rằng trong phủ có quy củ, y phục của thiếu gia và các tiểu thư đều có quy luật khuôn phép, nếu ai cũng muốn theo ý của mình, trong phủ chẳng phải là rối loạn cả lên!”

Lý Tiểu Noãn chậm rãi gạt đầu, an ủi Đông Mạt:

”Chu ma ma khiển trách rất đúng, tỷ không nên để trong lòng, cũng không tính là chuyện to tát gì, bà là ma ma tổng quản, nói tỷ vài câu là phải.”

”Aiz!”

Đông Mạt cúi đầu càng thấp, xoay xoay ngón tay, dừng một lúc, nói lí nhí:

”Cái này còn chưa tính, ngày hôm qua lúc Thu Thực đưa hộp điểm tâm đến, lôi kéo tôi nói chuyện nửa ngày, không phải muốn xem phòng châm tuyền đưa y phục cho cô nương hay sao, tôi liền để tâm, gắng hỏi Thu Thực, Thu thực nói...”

”Thu thực? Chính là cái người cùng tỷ lớn lên trong một viện, cùng nhau được tuyển đến bên người lão tổ tông làm nha hoàn hầu hạ? Nàng nói gì cái gì?”

Lý Tiểu Noãn nhủ mày, Đông Mạt gật đầu:

“Chính là nàng, nàng nói... Là Tôn ma ma phải nàng đến xem y phục phòng châm tuyền đưa tới cho cô nương có vừa vặn hay không, hơn nữa thăm dò ý tôi, xem thử có phải hay không bọn hạ nhân khinh thường, ủy khuất cô nương, tôi liền đem chuyện trước đó nói cho nàng nghe.”

Lý Tiểu Noãn nhủ mày, cẩn thận nghe xong, trầm mặc một hồi, quay sang nhìn Đông Mạt, thấp giọng nói:

“Chuyện này không thể nói rõ là tốt hay xấu, cũng không tính là chuyện lớn, tỷ cũng đừng để ở trong lòng, nói nữa, chuyện cũng đã qua, cho dù sai, cũng đã bỏ lỡ, có thể sửa chữa thì liền sửa chữa, không thể sửa chữa thì quên nó đi! Khô sở hối hận ngoại trừ tổn thương tâm trạng chính mình thì cũng không có gì khác!”

Đông Mạt nhẹ nhàng thở ra, gật đầu đáp ứng. Lý Tiểu Noãn rũ mắt cân nhắc một hồi, mới nhìn chằm chằm Đông Mạt, nói nhỏ:

“Thu Thực này, cùng tỷ nói những chuyện trước kia, còn có chuyện của ngày hôm qua, có thể nhìn ra được, đó là người không giữ kín miệng, là người không thể phó thác. Tỷ cùng nàng nói chuyện, nàng liền không giấu được, chắc một năm một mười cũng đều nói cho Tôn ma ma nghe, có khi còn nói cho người nào khác nữa cũng không chừng, sau này...”

Đông Mạt giật mình, vội vàng giải thích:

“Cô nương, Thu Thực tính tình tốt lắm, cũng là người thành thực!”

“Ta không phải nói nàng không tốt, nàng có thể kín miệng?”

Lý Tiểu Noãn bắt đầu dĩ nhiên, thấp giọng hỏi, Đông Mạt kinh ngạc ngẫm nghĩ, nhẹ nhàng lắc lắc đầu:

“Thu thực là người thành thực, có gì nói nấy, có chuyện gì cũng không giấu được.”

“Vậy được rồi, có đôi khi không phải nàng muốn hại tỷ, chỉ là nàng quản không được miệng mình, giấu không được liền nói, biết cái gì nhất định sẽ nói, mở miệng liền có thể gây ra chuyện, e là có khi còn có thể chết người, nàng là người tốt, nhưng tuyệt đối không thể phó thác, như vậy tỷ lẽ nào không hiểu?”

Đông Mạt kinh ngạc suy nghĩ một lát, nhìn Lý Tiểu Noãn gật đầu:

“Cái này, trước kia tôi cũng đã nói qua nàng rất nhiều lần, nàng chính là không đòi được!”

“Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, biết tính tình của nàng, sau này, những chuyện không nên nói đừng cho nàng biết, nàng biết càng ít thì sẽ càng gặp ít phiền toái! Cái này mới chân chính là tốt cho nàng ấy!”

Lý Tiểu Noãn nhìn Đông Mạt, chậm rãi nói, Đông Mạt nặng nề gật đầu đáp ứng, ánh mắt mê hoặc nhìn Lý Tiểu Noãn, nhỏ giọng nói:

“Cô nương thật sự là sáu tuổi sao?”

Lý Tiểu Noãn hung dữ liếc nàng một cái, bất thành linh giác hai tay lên, bắt chước một con quái vật bắt người:

“Ta là hồ yêu ngàn năm, chuyên môn đến ăn thịt của ngươi!”

Đông Mạt hoảng sợ, vỗ về ngực cười kêu lên:

“Cô nương đừng nói như vậy! Ta lại nghĩ thật đấy!”

Lý Tiểu Noãn buông hai tay, cười khanh khách:

“Tỷ có nghe Tôn ma ma nói Cẩn ca ca gì đó của Lý gia chi phong canh không? Tôn ma ma nói, ngay cả lão gia đã mất cũng không bằng một nửa của hần! So với hần, ta còn không phải được coi là thần kỳ!”

“Phi phi phi!”

Đông Mạt một bên phi, một bên gõ thùng gỗ:

“Cô nương so với người đoán mệnh làm gì? Cô ngốc lắm! Không nên so với hần!”

Lý Tiểu Noãn nhìn Đông Mạt, cười vui vẻ nói:

“Sống chết có số, giàu sang do trời, cô nương nhà tỷ tuy nói từ nhỏ cha mẹ mất sớm, cực khổ một chút, tương lai về sau nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió, phú quý thanh nhàn, mọi chuyện như ý, ngũ phúc lâm môn!”

Đông Mạt nở nụ cười, động tác nhanh nhẹn gọi đầu Lý Tiểu Noãn xong, đỡ nàng dậy, cầm khăn bông lau tóc và thân thể nàng, mặc quần áo đi ra, Lý Tiểu Noãn ngồi vào trên giường, Đông Mạt giúp nàng bện tóc.

Lý Tiểu Noãn quay đầu nhìn Đông Mạt, thấp giọng giao phó:

”Đông Mạt tỷ tỷ, sau này, tỷ muốn làm chuyện gì, nhất định phải nói với ta trước, chúng ta cùng bàn bạc xong hẳn làm.”

Đông Mạt đang bện tóc liền lại, gật đầu thật mạnh:

”Tôi đã biết.”

Tốc rất nhanh bện xong, Lý Tiểu Noãn đang cầm sách, ngơ ngẩn xuất thần. Thu Thực do lão tổ tông sai đến đưa điểm tâm, kèm theo lời Tôn ma ma căn dặn, trong chuyện này, lão tổ tông và Tôn ma ma chắc chắn là một.

Chuyện Đông Mạt tìm Chu ma ma là ai nói cho lão tổ tông? Trung gian, rốt cuộc vòng qua bao nhiêu tay? Sẽ phát sinh bao nhiêu thị phi nữa? Lão tổ tông nghe được lý do giải thích dưới dạng gì đây, không biết sẽ nghĩ như thế nào? Có khi nào cảm thấy nàng quá không an phận rồi? Dư âm chuyện này không biết sẽ nảy sinh ra cơn sóng nào khác nữa?

Lý Tiểu Noãn khẽ nhúc nhúc đầu, tháng ngày an tĩnh còn chưa đến một tháng liền đã nảy sinh thị phi!

Nơi có người thì có thị phi, trốn tránh tất không khỏi, đối với nàng mà nói, hiện tại biện pháp tốt nhất chỉ có thể là yên lặng theo dõi kỳ biến, lấy tĩnh chế động là phương pháp duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Dầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Xóa Bỏ Phòng Châm Tuyến

Buổi chiều, Lý Tiểu Noãn cùng Cổ Tiêu song song ngồi trên ghế dưới mái hiên nhà, Lý Tiểu Noãn tỉ mỉ thêu một nhánh cây, Cổ Tiêu thì cầm một bản kinh thư lật giở đọc sách. Lý Tiểu Noãn vừa nghe, vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu ngắm Cổ Tiêu đang ngâm tụng, hỏi hần câu này hoặc chữ này có nghĩa gì, Cổ Tiêu giải đáp, liếc nhìn chú giải ở mặt sau, cố gắng giải thích rõ ràng cho Lý Tiểu Noãn.

Tiểu nha hoàn đứng ở thềm hoa môn* cao giọng bẩm báo:

*thềm hoa môn, cửa núp tua:(một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buồng bốn trụ lủng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu)

”Đại tiểu thư đến!”

Lý Tiểu Noãn lập tức buông khung thêu, cùng Cổ Tiêu đứng dậy ra ngoài đón, vừa mới bước vài bước, Cổ Vân San đã cùng Trần Châu dọc theo hành lang đi đến.

Lý Tiểu Noãn cười vui vẻ khom gối hành lễ, dẫn Cổ Vân San vào phòng.

Cổ Vân San dựa vào đệm, nghiêng mình trên ghế trường kỷ, nhìn tách trà trên khay của Đông Mạt, cười hỏi:

”Pha trà gì vậy?”

”Là trà Bích loa xuân ạ.”

Đông Mạt cười trả lời, Cổ Vân San đưa tay cầm lấy, nhìn sang Cổ Tiêu nói:

”Đệ làm trà hoa gì đó, ta ngược lại một ngụm cũng không uống nổi, khó ngủi chết đi được!”

Cổ Tiêu trừng mắt nàng, giọng oán hận:

”Cũng không phải cho tỷ uống! Tỷ có muốn, đệ còn không cho đâu!”

Lý Tiểu Noãn cười kéo ống tay Cổ Tiêu:

”Trà kia của người, hương hoa hơi nồng một chút, gần như át cả mùi trà, hương hoa nhài rất nồng, ướp trà ngược lại không hợp, mùa hè năm tới, chúng ta cùng nhau chưng hoa sen ướp trà đi, ta có cách ướp, nhất định uống rất ngon!”

Cổ Tiêu gật gù:

”Noãn Noãn, muội nói đúng lắm, hương hoa nhài quả thật rất nồng, sang năm chúng ta cùng nhau ướp trà hoa sen.”

Cổ Vân San uống trà, cười vui vẻ nhìn Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn:

”Hai đứa từ từ hẳn bàn bạc mấy chuyện vặt vớ trà gì đó đã, tỷ hôm nay tới tìm hai đứa thảo luận chính sự.”

”Đại tỷ tỷ cứ nói ạ.”

Lý Tiểu Noãn cười vội vàng nói, Cổ Tiêu liếc nhìn Cổ Vân San, cảm hếch lên, nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng:

”Đệ biết ngay mà, bà quản gia tỷ sao có thể rảnh rỗi đến thăm chúng ta, thì ra là có việc tìm đến! Không có việc chắc gì tỷ đã tìm đến cơ chứ!”

Cổ Vân San buông tách trà, nhào người qua đánh Cổ Tiêu:

”Dám nói ta là bà quản gia!”

Cổ Tiêu trốn ra phía sau la lên:

”Chính là bà quản gia!”

Lý Tiểu Noãn không thể không tiến lên kéo tay Cổ Vân San lại:

”Đại tỷ tỷ đừng để ý đến hần, chúng ta nói chuyện chính sự.” “Hừ! Tương lai sẽ cưới cho đệ một bà quản gia lợi hại, mỗi ngày sẽ quản lý đệ!”

Cổ Vân San đánh không tới Cổ Tiêu, quay người cầm cái đệm nhỏ ném vào người Cổ Tiêu, Cổ Tiêu bắt được tấm đệm, tạm thời ngất ngốc tại chỗ.

Lý Tiểu Noãn ngồi vào bên cạnh Cổ Vân San, lôi kéo nàng, cười hỏi:

”Đại tỷ tỷ muốn tìm muội cùng Cổ Tiêu thương lượng chuyện gì?”

Cổ Vân San chỉnh đốn lại tóc mai, nhìn Lý Tiểu Noãn, ngẫm nghĩ rồi mở miệng:

”Là thế này, muội cũng biết, lão tổ tông và mẫu thân để cho tỷ cùng Vân Hoan học quản gia xử lý công việc, hôm kia lão tổ tông nói với tỷ, nhà chúng ta bây giờ phải thủ tang, mọi việc đều nên tiết kiệm một chút mới tốt, tỷ và Vân Hoan nên đưa ra một vài phương pháp làm sao để tiết kiệm. Bọn tỷ nghĩ tới nghĩ lui, đề ra vài phương pháp nhưng đều bị lão tổ tông cùng mẫu thân chối bỏ trở lại.”

Cổ Vân San thật dài “Aizz” một tiếng, xoa mi tâm, khổ não nói:

”Tiểu Noãn, muội không biết quản gia khó khăn thế nào đâu, lão tổ tông muốn phương thức tiết kiệm phải từ trên xuống dưới, từ nhỏ đến lớn không được quá khắt khe, muội nói, làm sao có thể tiết kiệm đây?”

Lý Tiểu Noãn chớp mắt vài cái, nhìn Cổ Vân San, chờ nàng tiếp tục nói, Cổ Vân San lại “Aizz” một tiếng, nói tiếp:

”Sau đó a, tỷ và Vân Hoan không phải là đang học châm tuyền sao? Nghĩ tới chuyện châm tuyền, liên tính, nếu không thì bỏ phòng châm tuyền đi, y phục, đệm lưng và màn che của mỗi viện để cho nha hoàn, bà tử viện đó lĩnh vải về làm. Dù sao hiện tại nhà chúng ta cũng không mở cửa, càng không đãi khách, bọn nha hoàn rảnh rỗi vô cùng. Bọn tỷ lập tức đem chuyện này thưa với lão tổ tông và mẫu thân ấy mà lập tức được thông qua.”

Cổ Vân San vui vẻ mỉm cười:

”Lão tổ tông còn khen tỷ cùng Vân Hoan rất dụng tâm, học thật nhanh!”

Lý Tiểu Noãn mở to mắt nhìn Đông Mạt, nhìn sang Cổ Vân San, cười rạng rỡ:

”Ý kiến này rất hay, nếu là như vậy, thứ nhất nha hoàn mỗi viện đều có cơ hội học châm tuyền, thứ hai, họ cũng sẽ không quá rảnh rỗi sinh ra nhiều chuyện.”

Cổ Vân San ngạc nhiên nhìn Lý Tiểu Noãn, cười vỗ tay:

”Trách không được mẫu thân nói muội thông minh, lão tổ tông cũng nói giống vậy! Ta cùng Vân Hoan lần lượt đi từng viện, lão tổ tông nói chỗ của người không cần phải qua, y phục của lão tổ tông, vốn chính là do Bích Liên tỷ tỷ các nàng tự mình làm. Viện của mẫu thân, nha hoàn biết châm tuyền rất nhiều, xiêm y, đồ trong đều cũng là bọn nha hoàn làm, không thành vấn đề. Trong viện của tỷ và Vân Hoan trong chỉnh đốn lại một chút, tuy rằng nha đầu châm tuyền không nhiều lắm nhưng cũng vừa đủ rồi.”

Cổ Vân San phấn khởi nói không ngừng, Lan Sơ rót trà dâng đến, Cổ Vân San bung lên uống mấy ngụm, buông tách trà nói tiếp:

”Hiện tại chúng ta thủ hiếu, y phục, đệm chăn, màn che đều thống nhất một kiểu làm cho thuận tiện. Trong viện Cổ Tiêu, Cúc Ảnh và Chi Trúc châm tuyền vô cùng tốt, thêm nữa, y phục của của hần hơn phân nửa đều là do Thụy Huyền đường làm, cũng không thành vấn đề.”

”Nơi này của muội cũng không thành vấn đề!”

Lý Tiểu Noãn học theo giọng điệu Cổ Vân San, dứt khoát nói, Cổ Vân San giật mình, cười nói:

”Ta cùng Vân Hoan chính là lo lắng viện của muội, Ngươi ma ma tuy rằng châm tuyền tuyệt hảo, nhưng thứ nhất là bà tuổi lớn, thứ hai, bà còn phải dạy ba tỷ muội chúng ta học châm tuyền. Bây giờ trong phủ người tìm nàng thỉnh giáo châm tuyền lại càng nhiều, chỉ sợ ma ma bận rộn nhiều việc, nha hoàn trong viện này ngoại trừ Đông Mạt biết chút châm tuyền, còn lại đều là từ viện cũ, không chừng cũng không biết chút châm tuyền nào đi?”

Lý Tiểu Noãn cười vui vẻ nhìn sang Đông Mạt, Đông Mạt khụy gối, cười bẩm báo:

”Đại tiểu thư yên tâm, nha hoàn biết châm tuyền ở Tùng phong viện cũng không ít, châm tuyền của tiểu Ngọc rất tốt, Xuân Tiểu cũng không tệ, Lan Sơ đã bắt đầu theo học mấy ngày nay, cũng đã thêu ra đáng rồi, có thể làm đệm lót cũng không thành vấn đề, hơn nữa qua mấy tháng chắc hẳn sẽ luyện tốt, đại tiểu thư cứ yên tâm.”

Cổ Vân San thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt tươi cười nở rộ:

”Vây là tốt rồi! Nếu được, ngày mai tỷ và Vân Hoan sẽ bàn bạc bãi bỏ phòng châm tuyền, bắt đầu từ tháng sau, y phục, màn che hay đồ dùng các loại của mỗi viện muốn mặc muốn xài phải tự mình làm ra!”

”Đại tỷ tỷ, nếu nha hoàn Tùng phong viện tự làm châm tuyền, chỉ e người trong viện sẽ không đủ để sai sử.”

Cổ Tiêu ở bên cạnh ngồi nghe một hồi, đột nhiên cất giọng:

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đâu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ngắm Mưa

Lý Tiểu Noãn hoảng sợ, vội vàng khoát tay:

”Cổ Tiêu không được nói lung tung, con mắt nào của ngươi thấy Tùng phong viện không đủ người? mấy người này dùng vào chỗ nào, ta còn ngại nhiều đây? Nhiều vậy, ta đau đầu chết mất!”

Cổ Tiêu giật mình, nghi hoặc nhìn Lý Tiểu Noãn, Lý Tiểu Noãn trừng mắt liếc hán một cái, Cổ Tiêu vội vàng che miệng, không dám ho he, Cổ Vân San nhướn mày bật cười:

”Thật sự là vô quýt dày có móng tay nhọn, Cổ Tiêu phải để Tiểu Noãn quản mới được!”

Cổ Tiêu vội cười gạt đầu, đôi mắt cong cong thành vầng trăng khuyết:

”Đại tỷ tỷ nói đúng, Tiểu Noãn nói đúng!”

Lý Tiểu Noãn căng thẳng, mơ hồ hiện lên một chút bất an.

Từ lúc nửa đêm, trời bỗng nổi cơn mưa. Tiếng mưa rơi lộp độp trên lá cây hoa cỏ, càng khiến người ta không muốn rời giường. Ngươi ma ma lời Lý Tiểu Noãn từ trong chấn ra, cùng Đông Mạt hầu hạ nàng mặc y phục. Lan Sơ, Tiểu Ngọc và Tú Văn vội vàng bưng chậu nước ấm, hầu hạ nàng rửa mặt, sau đó đưa cháo tổ yến và điểm tâm...

Cổ Tiêu vén rèm vào phòng, dạo gần đây, mỗi ngày hẳn đều đến vài chuyến, thời gian ở Tùng phong viện còn nhiều hơn so với thời gian ở viện của mình. Bọn tiểu nha hoàn đối với việc hẳn đến đã sớm tập thành thói quen, việc truyền báo cũng lướt bớt.

Lý Tiểu Noãn ngáp dài, vừa nhanh chóng ăn cháo tổ yến, vừa hàm hồ hỏi:

”Mưa to thế kia người còn tới làm gì?”

”Chính vì trời mưa to, huynh mới đến đây đi cùng muội. Noãn Noãn còn nhỏ, nếu huynh không đi cùng, ngộ nhờ muội trượt chân ngã trên đường, hay là bị dầm mưa thì làm sao!”

Cổ Tiêu cọ cọ bên người Lý Tiểu Noãn, nghiêm túc nói. Lý Tiểu Noãn đang ăn một ngụm cháo thì bị mắc nghẹn, thiếu chút sắc súa, vội nói chuyện cùng hán, cúi đầu, hộp từng ngụm nhỏ nhanh chóng ăn xong cháo tổ yến, lại ăn tiếp nửa khối điểm tâm, sau đó liền khăn trương cầm túi sách, chuẩn bị cùng Cổ Tiêu đi ra ngoài.

Đông Mạt lấy đôi guốc gỗ để cao qua đây, Cổ Tiêu cầm lấy cẩn thận xem xét, tay sờ sờ vào đế guốc có dạng răng cưa thì mới đem guốc gỗ đưa cho Đông Mạt.

Đông Mạt cười khẽ lắc đầu, nhận lấy guốc gỗ, ngồi xổm xuống đeo guốc vào bên ngoài giày của Lý Tiểu Noãn, đem hai dây vải quần vải vòng quanh mắt cá chân Lý Tiểu Noãn cột chắc, Lý Tiểu Noãn thử đi vài bước, cười khanh khách nhìn Cổ Tiêu:

”Chúng ta đi nhanh nào.”

Cổ Tiêu cúi người nhìn kỹ guốc gỗ trên chân Lý Tiểu Noãn, vừa lòng gật đầu thẳng người, cùng Lý Tiểu Noãn nhấc túi sách dọc theo hành lang đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa viện, Ngụy ma ma và Ngô ma ma cầm ô che, mỗi người một cái, dọc theo đường mòn hoa viên đi đến thư phòng.

Mưa dai dẳng đã hơn nửa ngày. Đến lúc xế chiều thế mà trở nên nặng hạt hơn.

Ngụy ma ma hướng ngoài cửa sổ xem xét, cười nói:

”Trong phòng hơi tối, cô nương không nên thêu thùa, cẩn thận đau mắt.”

Cổ Tiêu nhanh nhẹn để ý, cầm lấy khung thêu trong tay Lý Tiểu Noãn:

”Tiểu Noãn không nên làm, cẩn thận đau mắt!”

Lý Tiểu Noãn cầm kim vào túi, đưa cùng khung thêu cho Đông Mạt, di chuyển đến bên cửa sổ đẩy cửa ra bên ngoài. Nước mưa rơi dọc theo đường viên mái hiên giống như một tấm rèm châu. Trong sân, cây chuối, kim quế và trúc tương phi được mưa xối lộp độp vang dội cộ rửa sạch sẽ, mang một màu xanh tươi lạ thường.

Lý Tiểu Noãn trở nên hưng phấn, nàng thích nhất là được thư thái ẩm áp ngồi trong phòng ngắm mưa tựa như bây giờ! Giống như nhóm văn nhân nhà sĩ đã miêu tả vậy, khí trời thanh khiết, nước mưa sẽ trở nên trong vắt, nếu dùng pha trà thì không gì sánh bằng, chỉ kém thua tuyết hoa mai!

Lý Tiểu Noãn quay sang nhìn Cổ Tiêu, nhẹ nhàng cười:

”Cổ Tiêu, chúng ta đến mái hiên hành lang ngắm mưa đi, ta sẽ gọi người lấy đồ hứng mưa, trong sách không phải nói, nước mưa pha trà, hương vị không gì tả được, chúng ta cũng thử xem.” Cổ Tiêu leo xuống sập, vừa lẻo đẻo theo Lý Tiểu Noãn, vừa nghi hoặc hỏi:

”Nước mưa có thể dùng pha trà? Noãn Noãn muội xem trong sách nào thế?”

Lý Tiểu Noãn giật mình, không để ý đến hấn, gọi Lan Sơ che ô đem thùng đặt ở giữa sân hứng mưa.

Cổ Tiêu áp sát Lý Tiểu Noãn, thăm dò nhìn giữa sân, nghi hoặc hỏi:

”Noãn Noãn, muội đọc trong sách nào thế? Sao huynh không biết cái này?”

Lý Tiểu Noãn quay sang nhìn Cổ Tiêu ý cười hiện trong ánh mắt, chậm chạp nói:

”Là ta nhớ lầm, không phải đọc trong sách, có lẽ là mẹ đã nói với ta.”

Cổ Tiêu hiểu ra, tiến lên nắm tay Lý Tiểu Noãn, cười nói:

”Đội lát nữa hứng mưa xong, chúng ta liền thử xem! Noãn Noãn đã nói, chắc chắn không sai!”

Hai người đứng dưới mái hiên cong, cười cười nói nói nhìn màn mưa bên ngoài.

Sắc trời dần dần tối lại, một bà tử che ô xuyên qua cửa ngăn, tiến vào cửa thủy hoa, tiểu nha hoàn đứng cửa ân cần nhận lấy ô trong tay nàng, tiểu Ngọc vội vàng nghênh đón, bà tử nhìn Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn đứng song song dưới mái hiên, cười nói với tiểu Ngọc:

”Bích Liên cô nương phái tôi đến Tùng Phong viện xem thử, nói thiếu gia tám chín phần mười ở nơi này, tôi sẽ đỡ tốn sức đi một chuyến xa hơn Ngô Đồng viện, quả nhiên là vậy!”

Tiểu ngọc tiếp lời bà tử khoanh tay dọc theo hành lang đi đến phòng chính, bà tử khom gối hành lễ, cười bẩm báo:

”Thiếu gia, biểu tiểu thư, lão tổ tông căn dặn, hôm nay mưa lớn không cần phải qua dùng cơm.”

Cổ Tiêu cùng Lý Tiểu Noãn cười đáp lại, Lý Tiểu Noãn nói lời khách sáo, phản phó Đông Mạt:

”Ma ma vất vả rồi, Đông Mạt, lấy hai trăm đồng tiền biếu ma ma mua ly rượu, xua tan hàn khí.”

Đông Mạt khom gối đáp ứng, nhanh nhẹn vén rèm đi vào lấy tiền, bà tử vui vẻ ra mặt, vội vàng quỳ rạp xuống đất, dập đầu cảm tạ, nhận lấy chuỗi tiền Đông Mạt đưa qua, lại khom gối cung kính cáo lui về.

Cổ Tiêu cất giọng gọi tiểu nha đầu:

”Đến Ngô Đồng viện báo cho Cúc Ảnh tý tý một tiếng, ta sẽ ở Tùng Phong viện dùng cơm với Noãn Noãn mới trở về.”

Lý Tiểu Noãn ngăn tiểu nha hoàn lại, nhìn Cổ Tiêu cười nói:

”Thừa lúc trời còn chưa tối hẳn, người nên mau trở về mới tốt, lão tử tông không để chúng ta đi qua dùng cơm, không phải là lo lắng lúc này đang mưa hay sao, nếu như trời tối mới quay về, thứ nhất không thấy rõ đường đi, thứ hai đường vừa trơn vừa lầy vạn nhất té ngã, chẳng phải thành chuyện lớn?! Nếu người vẫn muốn ăn cơm tại đây còn không bằng chúng ta đi Thụy Huyền đường ăn cơm còn hơn!”

Cổ Tiêu ngẫm nghĩ, miễn cưỡng gật đầu:

”Vậy được rồi, sáng sớm ngày mai ta sẽ đến.”

Lý Tiểu Noãn cười gật đầu, phân phó Lan Sơ lấy guốc gỗ cho Cổ Tiêu, hầu hạ hắn mang xong, gọi Đông Mạt đến phân phó:

”Đông Mạt tý tý, lúc trời còn mưa, phiên tý cùng Tú Văn đưa Cổ Tiêu trở về, trên đường chậm một chút, trăm ngàn lần cẩn thận.”

Đông Mạt khom gối đáp ứng liền lấy ô, bọc túi sách bằng vải cùng Tú Văn đưa Cổ Tiêu trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Dầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cúc Văn đình

Chương 27: Cúc Văn đình

Tiết trời trôi qua rất nhanh rồi đến tiết sương giáng. Lý Tiểu Noãn đã sớm mặc áo bông mỏng, nàng không thể nào chịu rét được, bây giờ vẫn vậy.

Ban ngày trở nên ngắn hơn, Ngụy ma ma lo lắng Lý Tiểu Noãn bị đau mắt, buổi chiều chỉ cho phép Lý Tiểu Noãn làm châm tuyền trong vòng một canh giờ.

Hôm nay, Lý Tiểu Noãn và Cổ Tiêu sau khi học bài xong liền rời khỏi Tây sương, ngồi trên sán ở Đông sương. Lý Tiểu Noãn đẩy cửa sổ phía trước, nhìn hoa cúc nở rộ bên ngoài, thờ dãi:

“Sau hoa cúc, là bắt đầu ngắm hoa mai, tiếp đến là hoa ngênh xuân, hoa đào, sau đó là trăm hoa rực rỡ khác, một năm trôi qua thật sự rất nhanh!

Cổ Tiêu ừ ừ cạc cạc nhìn Lý Tiểu Noãn, Noãn Noãn luôn nói những điều khiến người khác nghe không hiểu được, một năm trôi qua rất nhanh? Đây là có ý gì? Cổ Tiêu lắc lắc đầu, nhị tý tý cũng thường hay nói những chuyện quái lạ như vậy, có lẽ phụ nữ đều giống nhau. Cổ Tiêu không nghĩ nhiều nữa, áp sát bên cạnh Lý Tiểu Noãn, kê đầu cùng nàng nhìn ra bên ngoài, cười nói:

“Ngày hôm qua Cúc Ảnh tý tý bảo, năm nay Cúc Văn đình bên kia hoa nở vô cùng đẹp, hai ngày nay là thời điểm hoa nở đẹp nhất, bây giờ chúng ta đi ngắm đi? Nếu để mấy ngày nữa hoa tàn lại ngắm không được!”

Lý Tiểu Noãn dao động, rồi rảo nhìn sang Ngụy ma ma như hỏi ý, Ngụy ma ma khẽ cười:

“Cô nương muốn đi thì cứ đi đi, bây giờ không cần học châm tuyền đâu, mau đi đi!”

Lý Tiểu Noãn cười rạng rỡ, lưu loát leo xuống sán, Đông Mạt vội vàng kéo nàng cùng Cổ Tiêu lại, oán trách:

“Cô nương và thiếu gia hãy khoan đã, khoác áo choàng rồi hẳn đi!”

Lan Sơ cùng Xuân Tiểu nhanh chóng lấy áo choàng đem đến cho cả hai, hầu hạ hai người mặc xong, Đông Mạt suy nghĩ một chút, phân phó Xuân Tiểu:

“Tỷ với Lan Sơ hầu hạ cô nương và thiếu gia đến Cúc Văn đình, muội đến Ngô Đồng viện báo cho Cúc Ảnh tý tý một tiếng, rằng thiếu gia đến Cúc Văn đình bên kia thưởng cúc, hỏi nàng ấy có muốn phái người qua hầu hạ hay không.”

“Khoan đã, người chỉ cần báo cho Cúc Ảnh tý tý, ta cùng Cổ Tiêu qua Cúc Văn đình bên kia là được rồi, Cúc Ảnh tý tý tự nhiên sẽ an bài thỏa đáng.”

Xuân Tiểu khụy gối đáp lại, Đông Mạt ngăn người, lập tức hiểu ra nhìn Lý Tiểu Noãn khẽ xấu hổ. Lan Sơ nhìn Đông Mạt, ánh mắt lóe lên. Lý Tiểu Noãn khúc khích cười liếc Đông Mạt một cái, xoay người cùng Cổ Tiêu đi ra ngoài, hướng đến vườn mà đi.

Trong vườn một mảnh thu ý nồng đượm, lá cây ngân hạnh hai bên đường nhẹ nhàng rơi lất phất nhiều đến nỗi rợp thành một lớp mỏng trên mặt đất.

Lý Tiểu Noãn khom người nhặt vài chiếc lá tròn trịa xinh đẹp, chọn cuống lá thật dài đưa cho Cổ Tiêu:

“Ngươi xem này, chiếc lá trông thật xinh đẹp!”

Cổ Tiêu cầm lấy phiến lá, cười giải thích:

“Vườn này của chúng ta, toàn bộ đều là cây ngân hạnh, huynh nghe mẫu thân nói, ngoại trừ hai ba cây là giống đực, còn lại đều là cây giống cái, hàng năm có thể thu đến vài ngàn cân hạt ngân hạnh nữa cơ, người ngoài đem vườn nhà chúng ta gọi vườn cây ngân hạnh đấy!”

Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu nhìn hàng cây ngân hạnh cao lớn sù sì hai bên đường, cảm thán hỏi:

“Nghe nói cây ngân hạnh trưởng thành rất chậm, cây cao như vậy, có bao nhiêu năm rồi?”

Cổ Tiêu cùng Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu nhìn cây ngân hạnh, lắc đầu nói:

“Huynh cũng không rõ nữa.”

“Cái này tôi biết.”

Lan Sơ cười nói:

“Cha tôi là người hầu ở nhà kính trồng hoa, tôi nghe ông ấy nói rằng cây trong vườn này đều khoảng chừng hai trăm năm trở lại!”

Lý Tiểu Noãn vô cùng kinh ngạc nhìn Cổ Tiêu hỏi:

“Cổ Tiêu, Cổ gia các người ở nơi này đã hai trăm năm?”

“Không phải, huynh nghe đại tỷ tỷ nói qua ban đầu vườn này không phải của nhà chúng ta, là tổ phụ mua từ trong tay nhà khác, tu sửa lại một lần, nhưng mà lão tổ tông nói rằng, phụ thân chính là từ trong vườn này lớn lên.”

Cổ Tiêu nghiêm túc giải thích, Lý Tiểu Noãn ngẩng đầu nhìn cây ngân hạnh, cảm khái gật đầu, đối với cây ngân hạnh cổ xưa này mà nói, vinh nhục hưng suy của chủ nhân nó chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Hai người chậm rãi vừa nói chuyện vừa ngắm nhìn, dọc theo hoa viên một đường đi đến bên hồ phía đông. Không bao lâu sau, đã đến Cúc Văn đình bên hồ, Cúc Văn đình một mặt hướng ra hồ, ba mặt còn lại được hoa cúc nở rộ bao bọc.

Xung quanh đình, hoa cúc khoe sắc đua nở, rực rỡ không gì sánh bằng, xinh đẹp khiến cho người ta không mở được mắt.

Lý Tiểu Noãn kinh diễm híp mắt thưởng thức xung quanh, kinh hi kêu lên:

“Cổ Tiêu, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy hoa cúc nở đẹp đến như vậy!”

Lan Sơ khẽ tự hào mỉm cười, Cổ Tiêu lời kéo Lý Tiểu Noãn đi đến phía trước rồi nhìn màu sắc đậm nhạt không đồng đều, hình thù khác loại, cười nói:

“Noãn Noãn, hoa chỗ này vẫn chưa đẹp lắm, sau này nếu muội thấy qua vườn cúc ở chỗ Khác biểu ca (ô hồ hình như là anh nam chính đấy), lúc đó sẽ vỡ tay tán thưởng mất!”

Cổ Tiêu nắm tay Lý Tiểu Noãn đi vào đường hoa ở giữa, chỉ vào hoa cúc ven cạnh cười giải thích:

“Muội xem, những loại hoa này đều là loại thường, không có gì hiếm lạ, vài khóm coi như đã khá lắm rồi, muội xem này...”

Cổ Tiêu kéo tay Lý Tiểu Noãn, chỉ vào khóm cúc trắng nói:

“Cái này gọi là Ngọc Cầu, là hoa nhất phẩm trong vườn rồi, tuy rằng cũng đẹp nhưng nếu muội nhìn thấy tứ phẩm Long nãi, Tân la, Đô Thắng và Ngự Ái thì mới biết thế nào là đẹp.”

Lý Tiểu Noãn nhìn Cổ Tiêu, nói thật:

“Cổ Tiêu, ta cảm thấy Ngọc Cầu này là đẹp nhất, người nói Long Nãi, Tân La, Đô Thắng, Ngự Ái, cho dù ta có thấy, cũng không nhất định cảm thấy đẹp!”

Cổ Tiêu ngẩn người, đôi mắt cong cong thành vòng trăng khuyết:

“Noãn Noãn nói đúng, huynh cũng thấy hoa Cầu Ngọc này đẹp nhất! Huynh còn thích loại kim vạn linh nữa! Loại hoa này màu vàng sẫm, họa thành tranh đẹp cực kì!”

“Cổ Tiêu, người biết hội hoa sao?”

Lý Tiểu Noãn ngạc nhiên hỏi, Cổ Tiêu có chút tiếc nuối lắc đầu:

“Huynh không biết, trước đây, lúc còn rất nhỏ, huynh cũng không nhớ mình mấy tuổi, được nhìn thấy phụ thân họa kim vạn linh một lần!”

Lý Tiểu Noãn nghiêng đầu, có chút cảm thông nhìn Cổ Tiêu liền tươi cười kéo tay hắn, chỉ vào những bông cúc vàng óng ánh nhỏ nhỏ nở rộ dưới đình dọc theo bờ hồ, chuyển đề tài:

“Cổ Tiêu, ta lại thấy khóm hoa kia thật rực rỡ, những bông cúc nhỏ trông vừa đẹp mắt vừa tự tại ! Hoa đó gọi là gì?”

Cổ Tiêu kéo Lý Tiểu Noãn lại gần quan sát hồi lâu, gãi gãi đầu, hơi ngượng ngùng:

“Cái này ta không biết.”

Lan Sơ ở phía sau cười “Xì” thành tiếng, vừa cười vừa nói:

“Thiếu gia khẳng định không biết loại cúc này, nó nở khắp mọi nơi, người ta gọi nó là cúc tiểu Kim cùng với cúc đại không khác nhau lắm, đâu đâu cũng có hoa này, cực kì không đáng tiền.”

Lý Tiểu Noãn cười gập cả người, Cổ Tiêu tròn mắt, ngăn người hồi lâu, cũng ôm bụng cười phá lên theo Lý Tiểu Noãn, hai người thông thả cùng ngắm, cùng cười bình phẩm, di chuyển vào Cúc Văn đình.

Xa xa có hai nha hoàn cùng vài bà tử men lối đường hoa tiến lại đây, Đông Mạt đứng ở cửa đình, nhìn chăm chú, cười nói:

“Thiếu gia, cô nương, là Cúc Ảnh tỷ tỳ đến.”

Không lâu sau, Cúc Ảnh và Hạnh Hồng mỗi người ôm đệm lớn, đằng sau là hai cái bà tử cầm theo com hộp nhỏ cùng nhau vào đình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Con Sâu Tham Ăn

Bốn người khuy gói hành lễ xong, Cúc Ảnh và Hạnh Hồng liền đặt đệm xuống, chỉ huy bà tử lấy mấy đĩa điểm tâm cùng ấm trà nóng từ trong hộp đựng thức ăn làm bằng gỗ hoàng dương ra, đặt đến trên bàn đá trong đình, cười nói:

”Phòng bếp vừa mới đưa mấy đĩa điểm tâm sang, có bánh vỏ cua* yêu thích của thiếu gia và bánh đậu đỏ** yêu thích của biểu tiểu thư !” (tên mấy món điểm tâm mình chém đây, mình sẽ đề chữ Hán ở đây 壳黄, 红豆酥 nếu ai biết chỉ mình vs nhé)

Lý Tiểu Noãn thòm thòm nhìn chăm chăm, nói với Cúc Ảnh:

”Vẫn là tỷ tỷ suy nghĩ chu đáo, vừa thấy bánh đậu đỏ là ta đã cảm thấy đói rồi !”

Cổ Tiêu cũng lăn xăn chạy đến. Đông Mạt và Hạnh Hồng nhanh chóng lấy khăn ướt ở dưới hộp đựng hầu hạ Cổ Tiêu cùng Lý Tiểu Noãn lau tay, sau đó hai người liền cầm khay điểm tâm, nằm trên lan can đình vừa ăn vừa thưởng cúc.

Lý Tiểu Noãn từ tốn ăn bánh, nhìn bánh vỏ cua trong tay Cổ Tiêu chợt hưng phấn nhớ ra một chuyện.

*Cửu thư thập hùng, lúc này chính là thời điểm cua lông ngon nhất. Con cua béo mập cầm chắc nịch trong tay, bên trong chứa đầy gạch, tách miếng vỏ lưng rực đỏ lấy gạch pha với gừng và dấm mùi thơm không gì tả được...

(*Cửu thư thập hùng : tạm dịch : tháng 9 của cái tháng 10 của đực. Cua lông được xem là một trong những món ăn thượng hạng của giới nhà giàu Hong Kong và Thượng Hải. Và chỉ có vào thời điểm mùa Thu, tháng 9 – 10 Âm lịch. Tháng 9 là thời điểm của cái đầy gạch nhất và tháng 10 là lúc cua đực đầy thịt nhất)

Ngoài ra còn có món cua lông hấp rượu, vỏ màu đen thịt trong suốt, gạch cua cùng thịt vô cùng mềm và tươi ngon, dùng sức hút một cái, hương thơm tràn đầy khoang miệng kết hợp với bã rượu thơm ngào ngạt, Lý Tiểu Noãn càng nghĩ càng nuốt nước bọt, khẽ lay người Cổ Tiêu, thấp giọng hỏi:

”Trước đây ngươi từng ăn cua lông chưa?”

Cổ Tiêu kinh ngạc gật đầu, nuốt điểm tâm trong miệng, nhú mày nói:

”Huynh không thích ăn thứ kia, ăn cả ngày không thấy thịt đâu!”

Lý Tiểu Noãn ngạc nhiên nhướn mày, nằm trên lan can cười một trận, sau đó quay sang rót hai chén trà, đưa một chén cho Cổ Tiêu, nhìn hần cười tủm tỉm

”Ta thích ăn cua nhất, ăn cua thường cục quả là việc tao nhả!”

Cổ Tiêu hưng phấn, tiến lại gần:

”Đại tỷ tỷ và nhị tỷ tỷ cũng đều thích ăn cua lông, hay là chúng ta gọi hai người họ ngày mai đến đây thưởng cục đi?”

Đôi mắt Lý Tiểu Noãn sáng rực lên nhìn Cổ Tiêu khề ngáp ngừng, nuốt nước bọt rồi vội vàng nhỏ giọng nói:

”Vậy chúng ta đi tìm đại tỷ tỷ nhé?”

”Được!”

Cổ Tiêu gạt đầu thật mạnh, kéo Lý Tiểu Noãn chạy ra ngoài, Lý Tiểu Noãn liền giữ hần lại quay sang giao phó:

”Cục ảnh tỷ tỷ, Đông Mạt tỷ tỷ, chúng ta đi Thúy Vi phòng tìm đại tỷ tỷ và nhị tỷ tỷ đi.”

Cục Ảnh nhanh nhẹn ra hiệu cho Đông Mạt và Hồng Hạnh đi theo hầu hạ, còn mình và những người khác ở lại thu dọn đồ đạc.

Cổ Tiêu nắm tay Lý Tiểu Noãn bước nhanh xuyên qua hoa viên, hướng đến Thúy Vi phòng .

Phía trước Thúy vi phòng là một khoảng sân rộng, được lát bằng gạch viên vuông vức, trông rất sạch sẽ tinh tươm. Phòng được xây theo hình tam giác, toàn bộ cửa sổ đều nằm ở gian chính, hai bên mặt phía sau là *đầu hồi. (Đầu hồi là tường ở đầu nhà. Trong kiến trúc truyền thống, là tường xây áp vì kèo đầu nhà; thường có các trang trí ở đỉnh và ở đuôi mái)

Lúc Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn tiến vào, có năm sáu bà tử đang đứng ở gian phía tây chờ thưa chuyện, Lý Tiểu Noãn ngẩng nhìn đánh giá bốn phía, Cổ Tiêu kéo nàng tiến thẳng đến gian nhà chính.

Cổ Vân San đang ngồi trên tháp chính diện bên trái, chăm chú nhìn sổ sách trong tay Trần Châu, nhíu mày nghe một bà tử đang báo cáo. Còn Cổ Vân Hoan thì vẻ mặt mệt mỏi ngồi bên phải tháp, nhìn thấy Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn tiến vào, vội vàng đi xuống, cười hớn hờ :

”Hai người các ngươi sao lại đến đây? Mau lại đây ngồi!”

Cổ Vân Hoan vui vẻ nhiệt tình tiếp đón Cổ Tiêu cùng Lý Tiểu Noãn, dẫn hai người ngồi vào trên tháp , sau đó phân phó tiểu nha hoàn hầu hạ bên cạnh :

”Pha cho thiếu gia ly trà hoa nhài, còn biểu tiểu thư là bích loa xuân.”

”Đệ cũng uống bích loa xuân!”

Cổ Tiêu nóng nảy phân phó, Cổ Vân Hoan cười trêu ghẹo:

”Trà kia là do đệ ướp, như thế nào lại không uống rồi?”

Cổ Tiêu lờm một cái, không thèm để ý đến nàng. Tiểu nha hoàn pha trà bung lên, Cổ Vân San cho mấy bà tử đang bẩm báo lui xuống, cười vui vẻ nhìn hai đứa hỏi:

”Hai đứa đến chơi hay là có chuyện tìm ta và Vân Hoan ?”

”Đương nhiên là có chuyện mới đến!”

Cổ Tiêu tươi cười nhìn Cổ Vân San, đang muốn nói tiếp, Cổ Vân San giơ tay ngăn lại :

”Nếu không gấp, chờ thêm lát nữa hần nói.”

Cổ Tiêu vốn định lên tiếng thì bị Lý Tiểu Noãn nhẹ nhàng khuyên bảo:

”Chuyện của chúng ta đúng là không gấp, bên ngoài còn có vài bà tử đang chờ bẩm báo, chuyện của các nàng không thể trễ nãi được.”

Cổ Tiêu gạt đầu, không thèm nói lại, Cổ Vân San chớp mắt nhìn Cổ Vân Hoan, cười nói:

”Vân Hoan đừng mượn cớ làm biếng, để hai đứa nó uống trà trước đã, muội lại đây, bên ngoài còn mấy chuyện chưa an bài thỏa đáng đâu!”

Cổ Vân Hoan chu miệng, có chút không tình nguyện ngồi lại bên cạnh Cổ Vân San, tiểu nha hoàn đi ra ngoài gọi bà tử tiến vào.

Cổ Tiêu nhàm chán uống trà, Lý Tiểu Noãn buông ly trầm ngâm nghe bà tử báo cáo. Người đầu tiên bước vào là một bà tử ở ty sổ sách dự kiến, cung

Kính bảm báo cuối mùa mọi nơi cần phải thay bình phong, tranh chữ. Cổ Vân San kiểm tra theo thông lệ, không có gì khác biệt liền phê chuẩn .

Bà tử tiếp theo tiến vào, thận trọng bảm báo việc bố trí hoa cảnh ở mỗi viện, năm nay nhà kính muốn mua hoa bên ngoài, Cổ Vân San xem xét rồi cũng phê chuẩn. Lý Tiểu Noãn một bên nghe bà tử báo cáo, một bên cười tủm tỉm nhìn Cổ Vân Hoan không kiên nhẫn ở bên cạnh.

Cổ Vân San đối với chuyện quản gia xử lý công việc cực kỳ nhiệt tình chăm chỉ, trái ngược với Cổ Vân Hoan, cho dù một câu cũng không muốn nghe vào!

Lại thêm một bà tử đi vào, dập đầu thỉnh an, cung kính bảm báo :

”Bảm đại tiểu thư, nhị tiểu thư, các nơi như thư phòng ngoại viện, đại sảnh và phòng khách thì tổng cộng có mười sáu nơi cần được thay bình phong, mành trướng vào cuối mùa ...”

”Khoan đã!”

Cổ Vân San nhướng mày ngắt lời :

”Ty sở sách sự kiến muốn thay bình phong, người cũng muốn thay bình phong, như vậy là thế nào ?”

”Bảm đại tiểu thư, nô tỳ là người ở cục trang trí, ty sở sách dự kiến muốn đổi bình phong lớn, loại hai thước trở lên, còn nô tỳ chúng tôi muốn đổi bình phong loại nhỏ, chừng hai thước trở xuống.”

Cổ Vân San nhử mày nhìn sổ ghi chép trong tay Trần Châu, trầm ngâm trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn bà tử phân phó:

”Người lui xuống đi, chỗ này chưa được rõ ràng, chờ ta báo cho mẫu thân và lão tổ tông rồi nói tiếp.”

Bà tử cung kính khụy gối đáp lại, cáo lui.

Hai bà tử tiếp theo cũng vì lý do sai sót trùng lặp mà bị Cổ Vân San bác bỏ trở lại. Lý Tiểu Noãn nâng ly, rũ tầm mắt từ tốn uống trà. Cổ phủ vốn có bốn ty sáu cục sai sử, chuyện bị trùng lặp xảy ra nhiều hơn so với trước kia. Lúc đầu trong phủ bận rộn không ai nhận thấy được, bây giờ Cổ gia đóng cửa túc trực bên linh cữu, trong thời gian tới không cần phải phô trương lãng phí, đã thế đám người hầu kinh thành cùng người hầu bên nhà cũ chồng chồng lớp lớp, nô tỳ đây tớ tất nhiên nhiều không kể xiết...

Xem ý tứ Cổ Vân San, chi sớ là muốn giảm chức vụ, cắt giảm nhân viên, chỉ là không biết đây là ý của Cổ Vân San hay là ý của lão tổ tông cùng phu nhân, nếu là ý tứ của hai người họ, không biết sẽ cắt giảm đến mức nào đây.....

Lý Tiểu Noãn đang chậm chậm suy nghĩ, Cổ Vân San đã cho bà tử cáo lui, leo xuống tháp khẽ duỗi thắt lưng, xoay người hỏi Cổ Tiêu cùng Lý Tiểu Noãn:

”Hai đứa có chuyện gì tìm tỳ với Vân Hoan, nói đi!”

”Đại tỳ tỳ!”

Cổ Tiêu nhảy xuống tháp, chạy đến bên người Cổ Vân San, nịnh nọt:

”Đệ với Noãn Noãn vừa mới ở bên Cúc Văn đình sang, bên kia hoa nở cực kì đẹp, liền nghĩ muốn mời đại tỳ tỳ cùng nhị tỳ tỳ ngày mai đến thưởng cúc ăn cua!”

Cổ Vân Hoan đang ngả người trên tháp, ánh mắt sáng lên :

”Ý kiến hay ! Hôm qua tỳ còn nghe Bích Liên kể, hoa cúc năm nay nở vô cùng đẹp, tỳ còn đang tính toán qua xem nữa! Chỉ là không có thời gian a, ăn cua thưởng cúc, cộng thêm mấy ly rượu Thiệu Hưng, bao nhiêu tào nhả là có bấy nhiêu!”

Cổ Vân San liếc nhìn Cổ Tiêu:

”Đệ và Tiểu Noãn mời ? Nhưng mà cua năm nay đắt lắm đấy !”

Cổ Tiêu tiến lên kéo Cổ Vân San, quần quýt :

”Đương gia đại tỳ tỳ, chỉ là ăn mấy con cua thôi mà, đại tỳ tỳ chỉ cần phân phó một tiếng cho phòng bếp là xong, bạc nào cơ? Đệ với Noãn Noãn đều không có bạc !”

Cổ Vân San cười né Cổ Tiêu:

”Đừng kéo, tay áo toàn bị đệ làm hư thôi, ngoại trừ lão tổ tông, đồ ăn mỗi ngày của mọi người đều theo quy tắc, sao có thể phân phó một tiếng là xong được ?”

”Hay là chúng ta góp tiền đi!”

Lý Tiểu Noãn ngồi trên tháp cười nói, Cổ Vân Hoan nhướn mày, thẳng người dậy, vỗ tay tán thành :

”Biện pháp hay! Chúng ta mỗi người bỏ ra một lượng bạc, để đại tỷ tỷ dặn phòng bếp sáng sớm ngày mai đi mua một sọt cua và một vò rượu!”

Cổ Tiêu cũng gật đầu tán thành , Cổ Vân San cười bất đắc dĩ:

”Được rồi, có điều chuyện này Cổ Tiêu phải đi xin chỉ thị của lão tổ tông, nếu lão tổ tông đáp ứng thì quá tốt, còn nếu người không đáp ứng thì không còn cách nào khác, dù sao nhà chúng ta còn đang thủ hiếu, mở tiệc uống rượu, nghiêm túc mà nói đều là làm trái với lễ nghi!”

Cổ Tiêu vỗ ngực cam đoan:

”Đại tỷ tỷ yên tâm, bây giờ đệ sẽ đi xin chỉ thị của lão tổ tông, người chắc chắn sẽ đáp ứng !”

Cổ Tiêu nhanh nhẹn khom người chấp tay tuyên bố với Lý Tiểu Noãn:

”Noãn Noãn hãy chờ tin của huynh, khẳng định sẽ chính xác!”

Nói xong liền nhấc chân chạy vọt ra bên ngoài, Hạnh Hồng vội vã nâng váy, chạy theo phía sau.

Cả ba người kinh ngạc nhìn nhau, Cổ Vân San cười vui vẻ lên tiếng:

”Nếu là Cổ Tiêu thỉnh cầu thì chắc chắn sẽ được, cũng không đến mức mỗi người một lượng bạc, mỗi người năm trăm đồng tiền là đủ rồi, chúng ta về viện trước chờ tin tức của Cổ Tiêu thôi.”

Cổ Vân Hoan và Lý Tiểu Noãn đứng dậy, dẫn theo nha hoàn bà tử cùng Cổ Vân San đi đến hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Phẩm Cua

Ở Thụy huyên đường, Lý lão phu nhân về mặt phúc hậu nhìn Cổ Tiêu kích động chạy toáng ra ngoài, quay sang nhứu mày nói với Chu phu nhân:

”Đề tỷ đệ bọn nó khuây khỏa một chút. Sau này đợi chúng trưởng thành, đứa gả đi, đứa thành gia lập thất, nhớ lại những hồi ức này trong lòng sẽ ảm áp bao nhiêu.”

Lý lão phu nhân ánh mắt uor ướt, lòng tràn đầy hoài niệm cười ôn hòa:

”Khi ta còn nhỏ, vào một ngày hè trời nóng đến mức ngủ không được, liền cùng với hai biểu tỷ tỷ trộm một vò rượu nữ nhi hồng chạy đến các giữa hồ uống rượu, ba cái tiểu nha đầu cụng từng chén từng chén uống xong vò rượu lâu năm lúc nào không hay, rượu bốc lên đầu cả ba cùng hát cùng nháo đến nổi ngã lúy túy xuống hồ, đến rạng sáng hôm sau, nhóm ma ma tìm đến không dám để lộ ra ngoài, vụng trộm đem mấy tỷ muội kiêng trở về.”

Lý lão phu nhân cười rơm nước mắt:

”Ai, chớp mắt đã vài chục năm, cả hai mắt cũng quá sớm!”

Chu phu nhân đứng dậy, nhận lấy chén trà trong tay tiểu nha hoàn đưa tới, cười khuyên giải :

”Hai vị biểu di cũng được xem là trường thọ, tôn tử hiện tại đều giỏi giang, cũng là có phúc.”

Lý lão phu nhân lấy khăn lau khóe mắt, nhận lấy chén trà, cười nói:

”Con xem ta này, đúng là ngày càng già đi, rõ ràng đang vui về chớp cái đã khóc rồi!”

Chu phu nhân vốn đang muốn cười, tâm trạng đau thương lũ lượt kéo tới, quay đầu cố nén nước mắt.

Lý lão phu nhân trù mến nhìn nàng, đưa tay kéo nàng ngồi đến bên tháp vừa vỗ về, vừa bi thương lên tiếng:

”Cổ gia chúng ta... mệnh con cũng thật khổ , Tiêu nhi còn nhỏ như thế, ai!”

Lý lão phu nhân nặng nề thở dài :

”Tuy rằng Tiêu nhi... cũng không được coi là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng hơn ở chỗ là một đứa nhỏ hiền hậu, thế này là tốt rồi, là quá tốt rồi ! Tính tình của nó như vậy, tương lai chắc hẳn sẽ phúc thọ lâu dài, con cũng nên nghỉ thoáng một chút, quên cái hư danh vinh hoa phú quý đi, tương lai Tiêu nhi thành gia, người một nhà chúng ta yên yên lặng lặng sống một cuộc sống sung túc nhàn nhã, đó mới chính là phúc phận!”

Chu phu nhân rũ tầm mắt, ánh mắt lóe lên sự không cam lòng và uất ức, một hồi lâu mới lên tiếng:

”Con nghe theo mẫu thân.”

Lý lão phu nhân buồn bã quan sát Chu phu nhân, vỗ nhẹ lên tay nàng, thờ dãi không nói nữa.

Rạng sáng ngày hôm sau, Đông Mạt liền y theo lời Lý Tiểu Noãn giao năm trăm đồng cho tiểu nha hoàn đưa đến Sắc Vi viện, Thị Cẩm cùng Cúc Ảnh cũng phái người đem bạc qua.

Trần Châu thu bạc, đặt đến trên tháp con, xoay người đi vào lấy ra một hộp gỗ đựng bạc, đang chuẩn bị đếm lại, Cỗ Vân San nhanh chóng xua tay ngăn cản:

”Không cần phải đếm lại.”

Trần Châu ngần ngại nhìn Cỗ Vân San đang xếp bạc với đôi mắt sáng rực, cô nương nhà nàng có tính cách khác biệt, từ nhỏ đã thích nhất là đếm tiền, chỉ có vào chứ không có ra!

Cỗ Vân San cầm một chuỗi năm trăm đồng để qua một bên, chỉ vào hai chuỗi còn lại giao phó:

”Cầm lấy hai chuỗi này đi.”

Trần Châu cười bất đắc dĩ đem bạc thu vào, Cỗ Vân San thỏa mãn ngắm nhìn bạc chất đầy trong hộp, nhẹ nhàng cười dặn dò :

”Cất hộp xong, người gọi một tiểu nha hoàn đi tìm Chu ma ma một chuyến, bảo bà giục Lý bà tử nhanh chóng mang cua vào. Lấy hai trăm đồng đưa cho Lý bà tử, một trăm đồng là bạc thưởng của nàng, một trăm đồng còn lại sai nàng đến tửu phòng mua một vò rượu Thiệu Hưng thượng hạng. Còn dư ba trăm đồng, giao một phần cho Lưu ma ma ở phòng bếp, nói nàng chuẩn bị bánh trái điểm tâm thật tốt, hai trăm đồng kia giữ lại để thưởng!”

Trần Châu cười đáp lại, chần chờ một lát, thấp giọng nói:

”Nếu nhị tiểu thư và thiếu gia biết cua từ trong thôn trang chúng ta đưa vào...”

”Cỗ Tiêu sao mà biết được ? Về phần Vân Hoan, không cần để ý đến nàng, nàng vẫn còn đang lưu luyến kinh thành, nào có tâm tư quan tâm đến chuyện này ? ! Lại nói tiếp, cho dù biết thì có làm sao? Cua cũng do ta cất công chuẩn bị!”

Giữa trưa, Cỗ Tiêu nhanh chóng ăn xong hai chén cơm, liền buông bát đĩa hô no. Lý Tiểu Noãn thì cả đêm nằm mơ thấy cua chảy đến cả nước dãi cũng không có tâm trạng ăn cơm, vội vã buông bát đĩa theo Cỗ Tiêu.

Lý lão phu nhân bật cười, phát tay :

”Đi nhanh đi !”

Sau đó gọi Đông Mạt và Cúc Ảnh đến căn dặn:

”Chăm sóc cho chủ tử các người. Cua mang tính hàn, không thể ăn nhiều, thả chút gừng vào rượu rồi đun nóng lên, vừa ăn cua, vừa uống vài hớp rượu nóng sẽ xua đi tính hàn, chỉ là đừng để chúng uống nhiều!”

Cỗ Vân San và Cỗ Vân Hoan cũng buông chén đĩa xuống, Cỗ Vân Hoan cười nói:

”Lão tổ tông yên tâm, cháu sẽ trông chừng hai đứa nó!”

”Cháu không cùng tụi nó náo nhiệt là tốt lắm rồi, còn có thể trông coi sao ? Vân San, cháu là lớn nhất, nhất định phải chăm sóc cho đệ đệ muội muội thật cẩn thận!”

Cỗ Vân Hoan hướng Lý lão phu nhân bữu môi, Cỗ Vân San cười rạng rỡ đáp ứng :

”Lão tổ tông cứ yên tâm.”

”Đã vài năm liền ta không ăn mấy món tính hàn, cháu không cần phải người đem đồ qua hiếu kính, mẫu thân cháu không thích ăn nên cũng không cần, những người khác cháu không phải lo, ngày mai cháu sai người trong thôn trang đem vài sọt cua đến đây, nhân dịp này cũng nên phân phát cho mọi người cùng thưởng thức. Tỷ đệ các cháu hôm nay chung tiền mua ăn thì cứ giữ lại mà ăn, không cần phải đem biếu khắp nơi, nào có bao nhiêu đâu chứ? !”

Lý lão phu nhân thao thao bất tuyệt dặn dò xong, mới chịu phát tay, cả bốn người lần lượt lui xuống đi ra khỏi viện. Lý lão phu nhân về mặt tươi cười nhìn theo bốn đứa cháu rời khỏi, mới quay sang dặn dò Bích Liên:

”Người đi một chuyến đến Tùng phong viện, phái Ngụy ma ma đi qua xem chừng, đừng để cho tỷ đệ chúng nó uống nhiều.”

Bích liên ngạc nhiên, cười bẩm:

”Lão tổ tông, Ngụy ma ma tính tình mềm mại, làm sao mà trông coi được ? Chẳng thà để tôi và Thúy Liên hoặc là Tôn ma ma hay Chu ma ma đi qua trông chừng nói vài câu, thiếu gia và tiểu thư có thể còn nghe theo một phần.”

Lý lão phu nhân mỉm cười, nhìn Bích Liên không giải thích, chỉ phất tay:

”Người cứ phái Ngụy ma ma sang trông coi, bà ấy thích hợp nhất, mau đi đi.”

Bích liên nghi hoặc khựng gối, vội vàng xoay người ra ngoài truyền lời .

Bốn người cười nói bước vào Cúc Vân đình, bên trong đã được bố trí thỏa đáng. Cái bàn đá trong đình đã được thay thế bằng bàn gỗ hoa lê trang nhã, trên bàn có khoảng mười đĩa bánh trái điểm tâm, bốn góc bàn tương ứng với bốn chiếc ghế tay vịn kèm theo đệm gối, không những thế, bốn phía lan can cũng được lót một hàng đệm gối.

Phía tây đình bày đặt hai lò đất, một cái đang rực lửa đun ấm nước, một cái đã đóng lò, bên trên đặt ấm đồng xinh xinh với mùi thơm của rượu nồng nàn lan tỏa.

Bên cạnh cái lò đất có một cái bàn con con, trên bàn bày một bộ trà cụ.

Xung quanh đình, mười mấy nha hoàn đang bận rộn chuẩn bị .

Lý Tiểu Noãn đi theo Cổ Tiêu vào đình, đánh giá toàn cảnh, nhìn Cổ Vân San tán thưởng:

”Đại tỷ tỷ tính toán thật chu đáo, nhìn vào liền có cảm giác thoải mái!”

”Đúng vậy đúng vậy, tỷ tỷ là nhất !”

Cổ Vân Hoan vội nịnh hót theo, Cổ Vân San cười kéo Lý Tiểu Noãn qua, lườm mắt nhìn Cổ Vân Hoan :

”Muội không biết xấu hổ mà còn nói, mẩu thân để cho muội với ta cùng nhau quản gia xử lý công chuyện, muội mặc kệ mọi chuyện không quan tâm đã đành. Hôm nay cùng nhau thưởng thức phẩm của, muội cũng chứng nào tật nấy, cuối cùng khen ta một câu là xong việc chắc? !”

Cổ Vân Hoan tiến đến lôi kéo tay áo Cổ Vân San, nũng nịu:

”Ai bảo muội có một tỷ tỷ giỏi giang cơ chứ! Tỷ tỷ đều đã giúp muội làm hết mọi chuyện, muội xen vào làm gì nữa !”

Lý Tiểu Noãn cùng Cổ Tiêu vội vàng gạt đầu, nịnh nọt theo :

”Đúng vậy đúng vậy, nhị tỷ tỷ nói chuẩn không cần chỉnh, có đại tỷ tỷ quan tâm, chính là may mắn của chúng ta !”

Cổ Vân San mặt mày rạng rỡ ngậm nga, sau khi bọn họ ngồi xuống, bà từ phòng bếp nâng một vi hạp chứa mười con cua qua đây.

Lý Tiểu Noãn nhìn thòm thèm mấy con cua béo mấp nhỏ cả nước dãi, định với tay bốc lấy, Cổ Vân San đã vội chụp tay nàng lại, vừa cười vừa khiển trách:

”Sao có thể bốc tay được ? Nếu bị phỏng hay bị đâm thì làm sao? !”

Đồng Mạt đứng phía sau Lý Tiểu Noãn, cười khanh khách nói:

”Cô nương đừng nóng vội, để tôi đưa cho cô một cái kẹp gấp.”

Lý Tiểu Noãn có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng lùi ngồi lui về phía sau. Đồng Mạt gấp một con cua đặt lên đĩa trước mặt Lý Tiểu Noãn, sau đó lau sạch tay, định tiến lên lột vỏ thì bị Lý Tiểu Noãn ngăn lại:

”Ta sẽ tự mình làm, ăn cua phải tự bóc vỏ thì mới thú vị!”

Đồng Mạt cười dừng tay, châm một ly rượu nóng đặt xuống, Lý Tiểu Noãn thòm thèm bóc vỏ, dùng ngón châm lấy ra tràng ruột, rồi lấy gạch cua bỏ vào trong bát, đổ dấm gừng vào khuấy đều, dùng thìa húp một ngụm, thỏa mãn híp mắt lại.

Cổ Tiêu quan sát Lý Tiểu Noãn chăm chú ăn cua, lại quay sang nhìn Cổ Vân Hoan đang tỉ mỉ lấy thịt, tiếp tục quay qua nhìn Cổ Vân San dùng thìa múc cao cua, miệng nuốt nước bọt, suy nghĩ một chút, thấy Cúc Ảnh đang mở vỏ cua, cười nói:

”Ta sẽ tự mình làm, ăn cua tự mình bóc vỏ thì mới thú vị.”

Cúc ảnh sừng sờ, phì cười vội vàng gạt đầu, buông con cua đang lột dang dở xuống, lấy gạch và thịt trộn với đám gừng đặt trước mặt Cổ Tiêu, sau đó lại gấp một con to béo để lên đĩa.

Cổ Tiêu học theo Lý Tiểu Noãn vụng về bóc cua.

Trên bàn đặt một chén nước có thả vài cánh hoa cúc dùng để rửa tay, Lý Tiểu Noãn nhanh chóng ăn xong sạch sẽ một con, rửa qua tay rồi bung ly rượu, chậm rãi hớp một ngụm rượu nóng, trong người lập tức sáng khoái hẳn lên!

Cổ Vân Hoan và Cổ Vân San cũng ăn xong một con, uống ly rượu nóng, chỉ có Cổ Tiêu vẫn còn tại lân qua lộn lại đối phó kia chi gừng nanh múa.

Cổ Tiêu thấy ba người đều đang nhìn mình, liền dứt khoát ném cua vào lại trong đĩa, rửa qua tay, cười nói:

”Ăn cái này phải lấy gạch và thịt ra ngoài, đúng là phiền chết đi được, không ăn nữa !”

Nói xong liền bung ly rượu hớp một cái, cảm thán:

”Thật sự là sáng khoái!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Dầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Say Rượu

Cổ Vân San nở nụ cười, quay đầu phân phó Trần Châu:

”Gọi một tiểu nha hoàn đến phòng bếp dọn, số cua còn lại không cần đem lên vội, chờ lệnh chúng ta rồi hẳn đem.”

Trần Châu cúi người đáp ứng, sai một tiểu nha hoàn qua phòng bếp truyền lời.

Thị Cẩm lại châm rượu một vòng, Hạnh Hồng và Lan Sơ bung nước ấm ngâm đậu xanh lại đây, bốn người cẩn thận rửa tay xong, nâng ly rượu di chuyển đến lan can đình, dựa vào lan can hướng ra ngoài ngắm hoa.

Cổ Tiêu chen lấn ngồi bên cạnh Lý Tiểu Noãn, chỉ vào khóm cúc, tí mỉ nói cho Lý Tiểu Noãn biết loại hoa nhất phẩm tên gọi là gì, có lợi ra sao, Lý Tiểu Noãn nghe đến tinh thần phấn khởi. Cổ Vân San nhàn nhã ngồi cạnh Cổ Tiêu, nghe Cổ Tiêu nói câu được câu không, cười nói:

”Cổ Tiêu, ta còn không biết đệ lại có nhiều kiến thức về cúc đấy, nếu mẫu thân biết được, chắc chắn sẽ khiển trách đệ không chuyên tâm đọc sách cho mà xem!”

”Hừ! Phu tử mới vừa khen đệ dạo gần đây tiếp thu rất nhanh, mỗi ngày đều khen lấy! Lão tổ tông và mẫu thân cũng khen đệ thông minh nhường nào! Sẽ không có chuyện khiển trách đâu! Hừ!”

Cổ Tiêu vẻ mặt kiêu ngạo, hếch cằm lên trời nói, Cổ Vân San mặt hây hây, cười khanh khách nhìn hấn:

”Có bao nhiêu đấy thì nói làm gì? Mẫu thân còn trông cậy vào đệ đậu tam nguyên, nhập Các bá tửng cơ!”

Lý Tiểu Noãn gạt mình, quay sang nhìn Cổ Tiêu, âm thầm thở dài. Với tư chất của Cổ Tiêu, việc trông đợi đậu tam nguyên chỉ có thể là trong tưởng tượng mà thôi.

Lý Tiểu Noãn rũ tầm mắt, giờ tay khẽ chạm vào hoa cúc ngoài lan can, cười không nói gì. Cổ Tiêu chớp chớp mắt nhìn Cổ Vân San, không biết nói gì cho phải, Cổ Vân San cười nhẹ nhàng đưa tay điểm vào trán hấn:

”Đệ sau này vẫn nên dụng tâm đọc sách đi, đừng khiến mẫu thân phải thương tâm!”

Cổ Tiêu gạt đầu, ghé đầu nằm trên lan can đình.

Lý Tiểu Noãn nhìn sang người ngồi bên cạnh mình, Cổ Vân Hoan thơ thẩn ngắm hoa đến xuất thần, nhẹ nhàng khẽ đẩy nàng:

”Nhị tỷ tỷ đang nhìn gì vậy?”

Cổ Vân Hoan cau mày không để ý đến Lý Tiểu Noãn, cũng không nói một lời đứng dậy băng xuyên qua đình, ngồi xuống lan can bên hồ, ngửa đầu uống xong ly rượu, ném sang một bên, sau đó cúi đầu nhìn mặt hồ, vươn tay ngắt một bông hoa ném vào mặt hồ.

Lý Tiểu Noãn ngơ ngác quay đầu nhìn Cổ Tiêu, Cổ Tiêu cũng vẻ mặt mờ mịt nhìn lại nàng, Lý Tiểu Noãn vội vàng nhìn về phía Cổ Vân San. Cổ Vân

San đang đứng cạnh bàn, cầm bình rượu châm rượu, có lẽ không thấy được sự khác thường vừa rồi của Cổ Vân Hoan.

Lý Tiểu Noãn nhũn mày cân nhắc một lát, kéo ống tay áo của Cổ Tiêu lại, thấp giọng nói:

”Không biết nhị tỷ tỷ đang nghĩ gì, chúng ta đừng đi quấy rầy nàng.”

Cổ Tiêu vội vã gạt đầu. Cổ Vân San rót ly rượu bùng qua đây, ba người thưởng thức, cười cười nói nói tán gẫu, bất tri bất giác Lý Tiểu Noãn đã uống được bốn năm ly, mặt mày choáng váng say sẩm. Cổ Tiêu về mặt tươi cười liêu xiêu đứng dậy bước đến bàn lấy đĩa điểm tâm đưa tới trước mặt Lý Tiểu Noãn:

”Noãn Noãn, lần đầu tiên ta ăn của ngon đến như vậy!”

Cổ Vân San dựa vào lan can cười “khúc khích”, gõ trán Cổ Tiêu:

”Đệ cầm đĩa điểm tâm mà nhắc đến của làm gì? Lúc còn bé cái tính thật thà chất phác này của đệ thật đúng là, chỉ cần chưa ăn qua món gì thì liền không chịu thử, phải kiên quyết bắt buộc đệ thử nhiều lần đệ mới chịu ăn, phải biết là những thứ đệ ăn đều là đồ thượng hạng!”

Cổ Tiêu nhìn đĩa điểm tâm trong tay, toét miệng ngây ngốc cười. Lý Tiểu Noãn vui vẻ cầm điểm tâm giao cho Lan Sơ, quay sang nhìn thấy Cổ Vân Hoan đang cúi đầu dựa vào lan can, cả người toát lên vẻ cô đơn ném hoa vào trong hồ, khiến cho đàn cá ngoi lên đón lấy cánh hoa.

Lý Tiểu Noãn nghĩ ngợi một chút liền đứng dậy chạy đến bên cạnh Cổ Vân Hoan ngồi xuống, cười vui vẻ:

”Cá trong hồ này ngay cả hoa cúc cũng muốn ăn, chả trách sao lại béo tròn đáng yêu đến thế!”

Cổ Vân Hoan quay người nhìn Lý Tiểu Noãn, hai má nàng ửng đỏ cùng đôi hàng mi đắm lệ âu sầu:

”Không đáng yêu! Ngay cả hoa dướng vẽ cũng khó coi! Không đẹp gì hết! Cả vườn cái gì cũng không đẹp!”

Lý Tiểu Noãn ngạc nhiên nhìn vẻ mặt hờn tủi của Cổ Vân Hoan, gạt mình trong chốc lát, Cổ Vân San cau mày nhìn Cổ Vân Hoan:

”Muội xem muội đi, còn ra bộ đáng gì nữa! Kinh thành cho dù có tốt thế nào thì chúng ta cũng đã rời xa khỏi đó rồi, muội nhớ đến nó thì có ích lợi gì?”

Cổ Vân Hoan nghiêng đầu sang hướng khác không thèm nhìn Cổ Vân San, nước mắt chảy dọc xuôi theo gò má, nhỏ giọt rơi vào mặt hồ.

Lý Tiểu Noãn đưa khăn tay cho Cổ Vân Hoan, cười nói nhìn Cổ Vân San:

”Không có ích thì là không có ích, nhưng không thể nào không nhớ a! Muội và ma ma ở giáo lý Phúc Âm tự mấy tháng, thi thoảng không khi nào không nhớ về nơi đó! Nhớ và không nhớ làm sao mà kiểm soát được?!”

Cổ Vân San mỉm cười:

”Muốn nhớ hay không nhớ đều không phải không được, đã vô ích thì nhớ nó có tác dụng gì?! Muội còn nhỏ không tính, aiz, thôi được rồi, tỷ cũng không quản mấy đứa nữa, hai đứa cứ ở chỗ này khóc lóc thương thương nhớ nhớ đi nhé...”

Cổ Tiêu tiến đến bên cạnh Lý Tiểu Noãn, nặng nề than thở:

”Đệ cũng nhớ a, nhớ Khác biểu ca, nhớ a di và còn nhớ rất rất nhiều người khác nữa!”

Tay Cổ Vân Hoan ngừng giữa không trung, khăn tay xuôi theo đó rớt xuống hồ. Lý Tiểu Noãn nhìn khăn rơi trên mặt nước từ từ chìm dần, vốn muốn gọi người vớt lên, nhưng lời ra tới miệng lại nuốt vào.

Cổ Vân San phân phó phòng bếp mang một vỉ hấp cua lên đây. Cổ Vân San, Cổ Tiêu và Lý Tiểu Noãn lại ngồi vào bàn, chỉ riêng Cổ Vân Hoan vẫn còn cúi đầu ngồi ở lan can, mặc cho ai kêu cũng không để ý tới, chỉ bứt cánh hoa ném vào trong hồ. Ba người cũng đành để mặc nàng, ăn của rồi uống thêm hai ly rượu nóng, Lý Tiểu Noãn vừa muốn ăn thêm đã bị Cổ Vân San ngăn lại:

”Tiểu Noãn không được ăn nữa! Tuổi muội còn nhỏ, ăn nhiều sẽ có hại đến thân thể.”

Lý Tiểu Noãn không thể làm gì khác ngoài việc dừng tay, lại uống thêm ly rượu, đầu óc trở nên choáng váng lợi hại, Đông Mạt tiến lên đỡ nàng, cười nói:

”Chi e là cô nương đã uống nhiều rồi, Ngụy ma ma có nói một lát nữa trời sẽ nổi gió, ngày hôm nay dừng lại thôi, tôi đỡ cô nương trở về nghỉ ngơi được không?”

Lý Tiểu Noãn không ngừng gạt đầu, Đông Mạt đỡ nàng dậy, Cổ Tiêu ở phía sau kéo tay Lý Tiểu Noãn lại, loạng choạng mơ mơ hồ hồ nói:

”Noãn Noãn, chúng ta cùng nhau trở về đi, huynh muốn cùng muội trở về.”

Đầu Lý Tiểu Noãn choáng váng vô cùng nhưng vẫn rất minh mẫn, vịn vào Đông Mạt cười tươi như hoa nhìn Cổ Tiêu nói:

”Bây giờ ta muốn trở về ngủ, để Cúc Ảnh tỷ tỷ đi ngủ về Ngô Đồng viện nhé, ngươi nên sớm đi ngủ, ngày mai ta sẽ chờ ngươi đến gọi ta, đừng đến trễ.”

Cổ Tiêu cười ngốc nghếch không ngừng gật đầu, gơ tay ra sức vẫy, cũng không biết cùng ai tạm biệt đã bị Cúc Ảnh và Hạnh Hồng nửa kéo nửa ôm rời đi.

Lý Tiểu Noãn vịn vào Đông Mạt bước ra khỏi đình, đột nhiên nghĩ tới Cổ Vân Hoan, liền dừng chân quay lại thì thấy Cổ Vân San đang lúy túy ngã vào ghế, vẻ mặt tươi cười tung tay loạn xoang, Trần Châu và Ngọc Thúy mỗi người mỗi bên đỡ nàng, Trần Châu đang cẩn thận hầu hạ nàng uống ly trà đậm, Lý Tiểu Noãn cước bộ như có như không phân phó Trần Châu:

”Uống trà đậm cơ thể sẽ càng khó chịu, ngươi làm cho tỷ ấy chút nước lè để uống thì tốt hơn.”

Lý Tiểu Noãn dừng một chút, vỗ vỗ cái đầu nặng trĩu, qua quét xoay người phân phó:

”Trước tiên gọi hai cái bà tử đi đại tỷ tỷ quay về để nàng ngủ cho ngon giấc.”

Trần Châu vội vàng đáp ứng, buông ly trà gọi hai bà tử tiến vào, nửa ôm nửa dìu Cổ Vân San đi ra ngoài.

Lý Tiểu Noãn vội vàng ngồi xuống dựa vào Cổ Vân Hoan, xoay mặt Cổ Vân Hoan lại, nhìn nàng khóc sưng đỏ hai mắt, càng hoảng sợ giật mình, nhất thời không biết nên nói thế nào cho tốt, đành quay người người dặn dò Thị Cẩm đang hầu hạ bên cạnh:

”Mau mau đi nhị tỷ tỷ quay về, ngươi xem xem...”

Lý Tiểu Noãn dừng một chút, trấn tĩnh lại, không biết nói gì ngoài mấy câu mơ hồ, ngay người một lát rồi lại lắc đầu. Cổ Vân Hoan giữ chặt tay áo Lý Tiểu Noãn, kéo nàng ngồi ngã xuống, nghẹn ngào nói:

”Tiểu Noãn, ta muốn nói chuyện với muội một chút, muội đừng đi!”

Lý Tiểu Noãn túm tay áo trở về, vịn lan can đứng lên, lui nửa bước dựa vào người Đông Mạt, ý cười trong suốt gật đầu:

”Nhị tỷ tỷ, ngày mai đi, ngày mai chúng ta lại nói nữa, muội say mắt rồi, nghe không rõ tỷ đang nói gì lắm.”

Cổ Vân Hoan ngơ ngẩn, nước mắt lại chảy xuống. Thị Cẩm gọi Bồng Họa đến đây, hai người cùng nhau cường chế nâng Cổ Vân Hoan dậy, dìu nàng ra khỏi đình.

Lý Tiểu Noãn tựa vào Đông Mạt lui về sau nửa bước, ợ hơi một cái, liền lao đảo ra khỏi đình, quay về Tùng phong viện.

Đông Mạt và Ngụy ma ma đỡ Lý Tiểu Noãn trở lại Tùng phong viện. Lý Tiểu Noãn cứ nhất quyết đòi phải rửa mặt tắm rửa mới bằng lòng lên giường đi ngủ, Đông Mạt cùng Ngụy ma ma bất đắc dĩ than thở, ra lệnh cho Tiểu Ngọc và Tú Văn nhanh nhanh nấu một thùng nước nóng mang tới tịnh phòng. Đông Mạt hầu hạ Lý Tiểu Noãn cởi bỏ y phục, Lý Tiểu Noãn ngâm mình trong nước ấm, thoải mái thở dài.

”Đông Mạt, nhân sinh có gì khoái lạc hơn thế này!”

Đông Mạt cười cúi người:

”Cô nương mới bao lớn cơ chứ, những gì đã ăn qua, dùng qua, nhìn qua có bao nhiêu đâu, mới ăn hai con cua, uống vài ly rượu, cuộc sống đã vui vẻ rồi?”

Lý Tiểu Noãn ngửa đầu ra phía sau, ý cười lan ra khắp mặt him híp mắt, những thứ nàng đã nhìn qua, dùng qua, ăn qua hay nghe qua chỉ e trên thế gian nàng là người duy nhất biết được!

Nhân sinh khoái lạc chẳng qua là thế này, có cảnh đẹp, có mỹ vị, có rượu ngon, có thân thể khỏe mạnh và một tâm hồn biết hưởng thụ!

Đông Mạt gọi đầu cho Lý Tiểu Noãn, toàn thân Lý Tiểu Noãn ngâm trong nước đến ừng hồng, đầu óc choáng váng buồn ngủ, không thể nào mở mắt được. Đông Mạt cười đành đỡ nàng ra ngoài, cùng Lan Sơ giúp nàng lau khô cơ thể, mặc y phục, sau đó dìu nàng nằm đến trên giường, rồi ngồi trước giường dùng khăn cẩn thận lau khô tóc cho nàng.

Cả người Lý Tiểu Noãn mềm nhũn, hai mắt khép chặt, một lát sau liền rơi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nhàn Thoại

Ngủ thẳng giấc đến giờ Dậu chính khắc, Lý Tiểu Noãn mới mở mắt lười biếng duỗi thân mình, giờ tay vén rèm lên, ló đầu nhìn ánh nến chập chờn bên ngoài.

Đông Mạt nghe được động tĩnh vội giờ giả nên tiến vào, đem nến đặt xuống, cười nói:

”Cô nương đã dậy, có thoải mái chút nào không? Đã tỉnh rượu hay chưa?”

Lý Tiểu Noãn lấy tay ấn huyệt thái dương nói:

”Tỉnh thì có tỉnh, chỉ là vẫn còn đau đầu.”

”Cô nương còn đang say rượu, đầu phải đến nửa ngày mới hết đấy!”

Đông Mạt cười mỉm nói:

”Vừa hay để cô nương nhớ lần sau không thể tùy tiện uống nhiều như vậy được.”

Lý Tiểu Noãn cười gật đầu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi:

”Đã giờ nào rồi?”

”Đang là giờ Dậu một khắc, cô nương không cần gấp gáp, lão tử tống đã hai lần phái người đến căn dặn, nếu cô nương tỉnh lại thì không được ra ngoài, cứ ở trong phòng nghỉ ngơi cho tỉnh rượu, phân phó phòng bếp làm cơm chiều thanh đạm một chút. Cô nương vừa tỉnh giấc, tôi đã phái Tú Văn đi phòng bếp chuẩn bị làm cơm chiều cho cô nương.”

Lý Tiểu Noãn nghe xong, thả người nằm xuống:

”Nếu đã vậy ta muốn ngủ thêm một lát nữa.”

Đông Mạt kéo Lý Tiểu Noãn ngồi dậy, cười nói:

”Mới vừa nãy Ngụy ma ma trước khi đi đã giao phó, cô nương vừa tỉnh, lập tức kéo cô nương ra ngoài chạy một vòng, sau đó rồi ngủ tiếp, bằng không buổi tối sẽ khó ngủ, có hại cho thân thể.”

”Ma ma đi nơi nào?”

”Là Tôn ma ma phái người thỉnh bà qua, nghe nói là tìm bà có việc.”

Lý Tiểu Noãn nghiêng đầu nghĩ ngợi không hỏi thêm nữa. Đông Mạt và Lan Sơ hầu hạ Lý Tiểu Noãn mặc y phục, rửa mặt sạch sẽ. Hai cái bà từ phòng bếp cầm hai hộp đựng thức ăn, đưa cơm chiều đến đây.

Lý Tiểu Noãn bụng đói rệu rất nhìn trên bàn một chén cháo hoa, một đĩa bánh bao nhỏ, một đĩa măng chua dầu vừng, một đĩa tai heo dầu ớt cắt sợi, một đĩa rau xanh cà tím và một chén thịt sốt ô mai và rau khô.

Lý Tiểu Noãn thêm nhỏ dãi, trong một lúc ăn liền hai ba cái bánh bao, rồi húp một chén cháo hoa, hương vị cực kì ngọt ngào.

Đông Mạt cười dịu dàng nhìn Lý Tiểu Noãn ăn cơm xong, thu thập bát đĩa đem xuống giao cho bà tử đang chờ ở mái hiên hành lang.

Lý Tiểu Noãn thoải mái duỗi người, ra khỏi phòng chính, chậm rãi dọc theo hành lang khoanh tay đi bốn năm vòng rồi trở lại đông sương, ngồi trên tháp chú tâm đọc sách.

Đông Mạt pha trà mang vào đặt xuống, tiếp đến dùng cây kéo nhỏ tỉ mỉ cắt hoa đăng. Lý Tiểu Noãn nâng ly trà uống một ngụm rồi quay sang nhìn Đông Mạt, dường như nhớ ra việc gì đó.

”Đông Mạt, cha mẹ tỷ hầu hạ ở chỗ nào? Trong nhà còn người thân nào nữa không?”

Đông Mạt giật mình, lập tức cười đáp:

”Cha tôi là nô tài gác cổng trong phủ, mẫu thân là người hầu ở cục điểm tâm, có một ca ca, mấy năm trước nhờ Tôn ma ma đưa đến Cổ gia học nghề buôn gạo. Còn một muội muội gọi là tiểu Phúc, năm nay chín tuổi, vẫn chưa được đưa đến sai sử, cô nương sao lại hỏi đến chuyện này?”

”Ồ.”

Lý Tiểu Noãn đóng sách lại, nhú mày cân nhắc nhìn Đông Mạt ngẫm nghĩ hồi lâu, mới thấp giọng hỏi:

”Hiện tại nô tài gác cửa có bao nhiêu người?”

”Tổng cộng tám người, hai người một ban, phân thành bốn ban chia nhau trực.”

Lý Tiểu Noãn ngạc nhiên, cười nói:

”Cũng không nhiều lắm.”

Đông Mạt nở nụ cười, cẩn thận giải thích:

”Hiện tại người trong phủ chúng ta ở kinh thành và nhà cũ hợp lại một chỗ, chỉ riêng mấy người gác cửa ở trạch viện kinh thành là phải lưu lại trông coi. Còn phía nhà cũ xưa giờ không có ai ở, có đến tám người cũng đã nhiều, bây giờ chúng ta trở lại, tất nhiên sẽ thấy thiếu người rồi.”

”Cũng không tính là thiếu.”

Lý Tiểu Noãn cười nói:

”Tuy rằng bây giờ chúng ta quay về nhưng là để thủ tang, không có ai xuất môn và cũng không ai đến thăm hỏi, so với trước kia mấy người gác cửa có thể bận rộn hơn một chút nhưng cũng không tính là quá bận rộn.”

Đông Mạt mỉm cười gật đầu:

”Thật sự là không thể gạt được cô nương mà.”

Lý Tiểu Noãn cười nhìn nàng:

”Chịu tang hai ba năm, trong phủ chắc chắn sẽ thanh tĩnh, đợi qua vài năm cho dù đã ra hiếu kỳ thì Cổ Tiêu vẫn còn nhỏ, Cổ gia lại không có nam nhân chống đỡ cho nên chắc hẳn cũng sẽ thanh tĩnh thêm một thời gian nữa.”

Lý Tiểu Noãn dừng một chút, nói tiếp:

”Phủ chúng ta bây giờ có bốn ty sáu cục, thế nhưng lại không có nhiều việc để làm... hơn nữa cũng không muốn phô trương lãng phí, e rằng... Lão tổ tông và phu nhân sẽ xem xét đến việc xác nhập, cắt giảm nhân thủ, tiết kiệm chi phí, nhà tỷ cũng coi là tạm ổn, cha và ca ca tỷ đều không đáng lo, chỉ sợ mẫu thân tỷ sẽ bị điều đi...”

Lý Tiểu Noãn ngừng đầu nhìn sắc mặt Đông Mạt trở nên ngưng đọng liền an ủi:

”Cái này ta chẳng qua suy nghĩ vớ vẩn mà thôi, mấy lời vớ vẩn này tỷ đừng để ý.”

Đông Mạt cẩn thận ngắm nghĩ, nghiêng người ngồi vào mép thấp nhìn Lý Tiểu Noãn, nghiêm túc nói:

”Đông Mạt cảm ơn cô nương! Vốn là...”

Đông Mạt dừng một chút, giọng nhỏ hẳn đi:

”Nương tôi thân thể vốn không khỏe, lẽ ra đã sớm lui về nghỉ ngơi, nhưng bởi vì ở cục hoa quả cứ một năm chỉ làm chút mứt trái cây, phơi hoa quả khô để đưa vào kinh thành, công việc cực kỳ nhẹ nhàng, hiện tại sinh hoạt mỗi tháng tốt vô cùng, thân thể nương như vậy làm việc cũng coi như thoải mái, trước mắt cũng chỉ có thể làm mỗi công việc này.”

Nhà tôi... Aizz, cha tôi tuy là nô tài nhưng là con độc đinh, ông bà nội lại mất sớm, cũng không có thân thích nào đỡ đần. Nương thì lúc mới bảy tám tuổi đã bị bán vào trong phủ rồi, trước khi sinh tiểu Phúc, trời mưa đường trơn thì bị trượt chân ngã lộn nhào, tiểu Phúc mới bảy tháng liền đã sinh ra. Khi đó bà ấy xuất huyết nhiều, cha vì muốn cứu nương mà vay mượn khắp nơi mới nhặt được hai cái mạng trở về, nhưng thân thể cả hai vẫn luôn không được tốt...”

Đông Mạt nói xong liền thất thần, Lý Tiểu Noãn vỗ nhẹ lên tay nàng, thấp giọng nói:

”Ta đều hiểu được, nhà tỷ vay bạc đã trả xong chưa? Còn thiếu bao nhiêu?”

Đông Mạt lắc đầu lấy khăn lau nước mắt:

”Không, mấy năm nay nhà cũ bên này không có người ở, ngoại trừ bạc tiêu hằng tháng ra thì không có thêm thu nhập nào khác. Ca ca vẫn còn là học đồ, ngay cả bạc tiêu còn không có. Tôi tuy là người hầu bên cạnh lão tổ tông, nhưng cũng chỉ là tam đẳng nha hoàn, nha hoàn thì đông, bạc thưởng cũng không hơn bao nhiêu đồng, đến bây giờ, còn thiếu hơn ba mươi lượng bạc!”

Lý Tiểu Noãn nhíu mày, khe khẽ thở dài thấp giọng an ủi:

”Đừng nóng vội, mọi việc rồi sẽ ổn thôi.”

Đông Mạt gật đầu, Lý Tiểu Noãn cân nhắc một hồi, nhìn Đông Mạt cười nói:

”Mặc dù nương tỷ thân thể kém, nhưng muội muội tỷ vẫn chưa được đưa đi hầu hạ, chi bằng tìm cho muội muội tỷ một việc nào đấy, về sau nếu có xác nhập ty cục, công việc của mẫu thân tỷ có bị cách đi thì ở nhà điều dưỡng thân thể cũng không sao.”

Ánh mắt Đông Mạt sáng rực lên, nhìn chăm chú chờ Lý Tiểu Noãn nói tiếp, Lý Tiểu Noãn mỉm cười nhìn nàng:

”Thường ngày tỷ cần phải nghe ngóng nhiều hơn mới được. Không phải hôm trước phu nhân và lão tổ tông đã nói, nha hoàn trong viện của đại tỷ tỷ và nhị tỷ tỷ đều đã lớn tuổi liền muốn kết hôn rồi đi, cho nên cần nha hoàn bổ sung vào. Muội muội tỷ tuổi tác vừa hay lại thích hợp, hiện tại chuyện trong phủ hơn phân nửa đều do đại tỷ tỷ quản, tỷ và Trần Châu tâm đầu ý hợp thế kia, chuyện nhỏ như vậy chỉ cần cầu Trần Châu là thành công.”

Đôi mắt Đông Mạt lấp lánh, vẻ mặt tươi cười liên tục gật đầu:

”Bạc tiểu hằng tháng của tôi cũng đã tăng gấp đôi, nếu tiểu Phúc có thể làm việc, nương có thể an tâm ở nhà nghỉ ngơi rồi, so với trước kia còn có thể để dành thêm một khoản kha khá.”

Lý Tiểu Noãn cười gật đầu, nghĩ ngợi rồi nhẹ nhàng thấp giọng giao phó:

”Tỷ đừng quên nói với Trần Châu, tốt nhất cho muội ấy đến Hàm Đan viện hoặc Sắc Vi viện... bạc thưởng có khi còn nhiều hơn!”

Đông Mạt bật cười:

”Thật ra với Đại tiểu thư... Bạc đã đến tay nàng không đời nào lại nàng ấy lại để thoát đâu! Từ lúc tôi vào phủ hầu hạ đã thế rồi! Nghe nói lúc nhỏ, bất kể tiểu thư khóc lợi hại ra sao, chỉ cần nhìn thấy bạc, nắm lấy bạc trong tay là có thể lập tức nín khóc mà cười!”

Hai mắt Lý Tiểu Noãn ngạc nhiên tròn xoe, đứng hình một hồi liền bật cười to ngã vào tháp.

Giữa trưa hôm sau, sau khi Lý Tiểu Noãn và Cổ Tiêu cùng nhau học xong, liền ngồi trên tháp ở đông sương. Lý Tiểu Noãn cảm khung thù, kiên nhẫn dùng phương pháp thù mới học được phác họa đường viền thân cây, còn Cổ Tiêu thì tựa vào đệm gập gù đắc ý đọc cuốn văn biên ngẫu, Lý Tiểu Noãn thỉnh thoảng ngắt quãng giải thích câu chữ.

Nha hoàn canh cửa cất giọng:

”Nhị tiểu thư đến!”

Lý Tiểu Noãn hơi ngạc nhiên, lập tức nhớ tới tối hôm qua Cổ Vân Hoan hành động kì lạ, vội vã nhìn về phía Cổ Tiêu, Cổ Tiêu buông sách, nhào người ra cửa sổ, nhìn thấy Cổ Vân Hoan khoanh tay dọc theo hành lang đang đi tới, liền quay người khó hiểu nhìn Lý Tiểu Noãn:

”Nghe nói nhị tỷ tỷ đang gây sự với đại tỷ tỷ, tới nơi này làm gì?”

Lý Tiểu Noãn buông khung thù vội vàng đi xuống ra ngoài nghênh đón, Cổ Tiêu cũng đi theo sau Lý Tiểu Noãn ra ngoài.

Ba người hành lễ tiến vào đông sương, Cổ Vân Hoan chọn cái đệm lớn ngồi xuống, Cổ Tiêu lần lượt ngồi kế Lý Tiểu Noãn, Cổ Vân Hoan cau mày nhìn Cổ Tiêu nói:

”Đệ sao còn ở đây? Mau quay về nhanh, tỷ muốn nói chuyện với Tiểu Noãn!”

”Tỷ và Noãn Noãn nói chuyện gì? Đệ cũng muốn nghe!”

Cổ Tiêu hất cằm xê người đến bên cạnh Lý Tiểu Noãn, có chút mất hứng nói. Cổ Vân Hoan khó chịu, mày mặt nhăn nhó, quay đầu nhìn Lý Tiểu Noãn:

”Tiểu Noãn, muội đuổi nó ra ngoài, chúng ta thanh tĩnh nói chuyện!”

Lý Tiểu Noãn tỉnh ý, quay sang nói nhỏ bên tai Cổ Tiêu:

”Ngươi về trước đi, chuyện nữ nhi ngươi nghe không ổn lắm! Ngày mai chúng ta học xong sớm một chút, sau đó ta sẽ có biện pháp hay giúp ngươi đọc sách, thế nào?”(chém)

Cổ Tiêu do dự, miễn cưỡng gật đầu đáp ứng:

”Được rồi, vậy lát nữa huynh đến gọi muội, chúng ta cùng đi Thụy huyên đường dùng bữa.”

”Không cần đâu, ngươi cứ từ Ngô đồng viện đi qua, đợi lát nữa ta và nhị tỷ tỷ sẽ qua sau.”

Cổ Tiêu mất hứng gật đầu, miễn cưỡng đáp ứng. Lý Tiểu Noãn nhanh chóng phân phó Đông Mạt thu thập túi sách cho Cổ Tiêu và phái Xuân Tiểu đưa hân về.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Dầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Ái Mộ Không Ngừng

Cổ Vân Hoan ngã người trên tháp, rũ tâm mắt từ tốn hóp mấy ngụm trà, sau đó quay sang phân phó Thị Cầm và Đông Mạt:

”Ta với Tiểu Noãn trò chuyện dăm ba câu, không cần các người ở đây hầu hạ, đều lui xuống đi.”

Đông Mạt vội quệt mắt nhìn Lý Tiểu Noãn một cái, thấy nàng cười ôn hòa gật đầu, liền cùng Thị Cầm cáo lui ra ngoài, đến gian đằng sau ngồi chờ sai bảo.

Cổ Vân Hoan rũ mắt, lại tiếp tục hóp mấy ngụm xong, chậm rãi buông ly, âm thầm thở dài vài tiếng rồi trầm mặc một hồi, mới từ từ lên tiếng:

”Tiểu Noãn, muội thật sự rất nhớ giáo lý Phúc Âm tự sao?”

Lý Tiểu Noãn giật mình, đang đánh giá xem có chuyện gì, thì Cổ Vân Hoan tự mình nói tiếp:

”Muội không thể tưởng tượng được là ta nhớ kinh thành đến nhường nào đâu! Đêm xuống chỉ cần nhắm mắt lại là ta lại mơ đến nó!”

Lý Tiểu Noãn ngơ ngác nhìn nàng, mơ thấy kinh thành? Sao lại mơ thấy kinh thành nhỉ? Giấc mơ này cũng quá lớn đi chứ!

”Đêm hôm qua cũng vậy, ta nằm mơ cả đêm, mơ thấy rất nhiều người, thấy di, thấy Mẫn Doanh biểu tỳ, Mẫn Thanh biểu tỳ, và còn có...”

Cổ Vân Hoan ủ rũ nghẹn ngào:

”Còn có... hoa viên nhà di, mùa thu đến rồi, vườn cúc bên đó mới đẹp biết bao! Tiểu Noãn, muội chưa thấy qua hoa viên của di đâu, nếu đã thấy qua, mấy vườn hoa khác không có cửa lọt vào mắt muội ấy chứ!”

Lý Tiểu Noãn kinh ngạc chớp mắt nhìn Cổ Vân Hoan, tiếp tục lắng nghe nàng nói. Ánh mắt Cổ Vân Hoan khẽ mơ màng, âm thanh đầy mê hoặc nói tiếp:

”Trong vườn cúc của di, gồm có Long Nảo, Tân La, Đô Thắng và Ngự Ái. Hoa cúc thượng phẩm như quả cầu ngọc, mỗi loài rất dễ trồng, mỗi khi ra hoa lại đẹp không thể tả!”

Cổ Vân Hoan nhẹ nhàng cảm thán, chìm sâu trong hồi tưởng, không để ý tới Lý Tiểu Noãn, thanh âm nhẹ nhàng từ tốn:

”Di hiểu rõ ta nhất, mùa thu hằng năm, di đều phái người đón ta và tỳ tỳ, cùng với Cổ Tiêu đến thưởng cúc...”

Sắc mặt Cổ Vân Hoan bỗng nhiên ửng hồng, thanh âm nhẹ nhàng như có như không:

”Năm trước vẫn là Khác biểu ca tự mình đến đón bọn tỳ, Khác biểu ca rất thích mặc y phục màu trắng, Khác biểu ca đối với tỳ... bọn tỳ rất tốt, vừa ôn nhu lại sẵn sàng, vừa dẫn tỳ đi ngắm hoa thưởng cúc. Khác biểu ca nói trong số các loài hoa cúc ngoại trừ Long Nảo, Tân La, Đô Thắng và mười loài thượng đẳng khác, tất cả còn lại không đáng được gọi là cúc, huynh ấy thích nhất là Đô Thắng...”

Lý Tiểu Noãn tỉnh ý hiểu ra, kinh ngạc há hốc miệng, mắt tròn xoe ngây ngốc nhìn Cổ Vân Hoan.

“... mà nhà chúng ta thậm chí một cây Đô Thắng cũng không có!”

Lý Tiểu Noãn cuối cùng cũng phản ứng lại, nâng tay đỡ cằm khép miệng, dùng sức vỗ mặt mình rồi vội vàng bùng ly trà, vừa cười vừa nói:

”Nhị tỳ tỳ, uống trà, uống trà!”

Cổ Vân Hoan cùng với Khác biểu ca của nàng... Đây là phân cảnh thiếu nữ thầm thương trộm nhớ mà, không biết đoạn rầu rĩ này kéo dài đến bao giờ đây! Nhưng mà một nhà đầu mới mười một, mười hai tuổi đã có mối tình đầu mộng lung nhưng nhớ rồi, đúng là không thể hiểu nổi, nói như vậy cả ngày lẫn đêm cứ bị thương thương nhớ nhớ hành hạ, cũng thực là... đáng thương!

Nàng... hình như đối với việc thầm thương trộm nhớ ai đó cũng không có thì phải?

Lý Tiểu Noãn nướng mồm, muốn cười cũng không được, không cười cũng không xong, sắc mặt gượng gạo vô cùng, nâng ly trà, ân cần nhét vào trong tay Cổ Vân Hoan. Cổ Vân Hoan thả lỏng người, vẻ mặt tươi cười tiếp nhận ly trà hóp vài ngụm, vừa buông ly trà, đang tính nói tiếp, Lý Tiểu Noãn đã cướp lời nói trước, cười khan khách hỏi:

“Muội cũng nghe Cổ Tiêu nhắc rất nhiều lần về Khác biểu ca a, không biết Khác biểu ca rốt cuộc là ai vậy?”

Cổ Vân Hoan mặt mày hưng phấn, hăng hái nổi lên, khẽ chuyển sang tư thế thoải mái hơn, lộ ra vài nét ngưng ngung, cười giải thích:

”Khác biểu ca là con trai duy nhất của dì, mẫu thân chỉ có dì là tỷ muội ruột thịt. Sau khi dì sinh Mẫn Doanh và Mẫn Thanh biểu tỷ nhiều năm, thì mới có Khác biểu ca, Khác biểu ca năm tuổi đã được phong là thế tử, Khác biểu ca... công phu tuyệt đỉnh, am hiểu văn chương, phẩm chất đứng đắn, tính cách tốt đẹp, là người vô cùng nổi ở kinh thành!”

Cổ Vân Hoan vui vẻ nói loạn xạ, trong lòng Lý Tiểu Noãn bỗng dưng nhận thấy điều chẳng lành, liền ngắt lời Cổ Vân Hoan hỏi tới:

”Thế tử? Thế tử nào cơ?”

”Chính là Nhữ Nam vương thế tử a, Cổ Tiểu không phải đã nói với muội sao? Dì gả vào Nhữ Nam vương phủ, là Nhữ Nam Vương phi, Khác biểu ca chính là Nhữ Nam vương thế tử a! Bây giờ Trình quý phi đang được Hoàng Thượng sủng ái chính là cô ruột của Khác biểu ca!”

Lý Tiểu Noãn cảm giác choáng váng một trận, nặng nề nhắm mắt, oán hận lầm bầm một câu:

“Mẹ nó!” (thật ra câu này là : “nó meo meo cái miêu” lần trước mình không hiểu nên để nguyên, nhưng giờ có đọc được một bản edit truyện này nhưng đã dùng hay sao á, thấy hợp lý nên mình bê vào đó)

Cổ Vân Hoan ngồi thẳng người, khó hiểu hỏi Lý Tiểu Noãn:

”Tiểu Noãn muội nói gì vậy? Tỷ nghe không rõ.”

”Không có! Muội đâu nói gì! Muội chỉ nói, nguyên lai là thế tử này a!”

Cổ Vân Hoan cười “Khanh khách” ngả người ra phía sau, ý cười đầy mặt nghiêng đầu nói với Lý Tiểu Noãn:

”Không phải thế tử này, thì còn có thể là thế tử nào nữa? Nhữ Nam vương gia chính là vương tộc đầu tiên tôn quý nhất của triều đình chúng ta, trước vị cha truyền con nối, trong dòng tộc không biết đã đào tạo ra biết bao hoàng hậu, phi tần, và cũng đã cưới không biết bao nhiêu vị công chúa!”

Đôi mắt Cổ Vân Hoan sáng ngời bắt đầu tám chuyện:

”Nhữ Nam vương gia tôn vinh phú quý, mọi thứ đều hoàn hảo, ngoại trừ duy nhất một điều là nhân khẩu đòi đòi đơn bạc. Dượng ấy có duy nhất một đệ đệ thứ xuất, hai huynh đệ ruột thịt cùng một trang lứa mà lớn lên. Đến đời của Khác biểu ca, cũng là đi gần ba mươi tuổi mới sinh ra huynh ấy, nói đến cũng thật kỳ lạ, dượng tuy rằng có hơn hai ba tiểu thiếp thông phòng, đi cũng mắt nhắm mắt mở đem nha hoàn bên người để làm di nương, nhưng đáng tiếc là mấy vị tiểu thiếp lần di nương này, đừng nói đến con trai, ngay cả mụn con gái cũng không sinh được! Hai vị biểu tỷ, và Khác biểu ca đều là do di nương nặng đẻ đau mà sinh ra ! Lúc Khác biểu ca chào đời, thậm chí còn làm kinh động đến Hoàng Thượng nữa cơ, chính vì thế tử nhỏ đến lớn, đi và dượng nâng niu huynh ấy trong lòng bàn tay, dõi theo từng ngày mà lớn lên ...”

Lý Tiểu Noãn lòng như lửa đốt nghe Cổ Vân Hoan bát quái, trong lòng khẩn trương không thôi sau đó liền trấn tĩnh tính toán.

Nhữ Nam Vương phi và Chu phu nhân là tỷ muội ruột thịt, nếu hai nhà đều ở kinh thành, lui tới thăm hỏi thường xuyên là lẽ đương nhiên. Thế nhưng lúc này Cổ gia đang ở trấn trên Lưỡng Chiết lộ, Nhữ Nam vương phủ ở kinh thành cách nơi đây đến tám chín trăm dặm. Trên thế gian này, di chuyển nhanh nhất chỉ có thể là cưỡi ngựa, cưỡi ngựa từ kinh thành chạy tới trấn trên mất bao nhiêu thời gian nhỉ? Nhanh nhất, nhanh nhất cũng phải mất hai ba ngày hoặc ba bốn ngày đi.

Được thôi, cái tên quần lụa được nuông chiều từ bé kia chắc chắn sẽ không muốn khổ sở cưỡi ngựa vài ngày để đến đây đâu, cho dù hẳn có nghĩ đến, chỉ sợ cha mẹ hẳn cũng luyến tiếc thả hẳn đi xa đi như vậy!

Hai tỷ muội dù có lui tới, bất quá nhiều nhất cũng chỉ là sai người đến tặng đồ, cô phải bà tử tại đây thỉnh an, tôi phải cái ma ma sang hỏi thăm sức khỏe. Tuyệt đối không có chuyện con trai bảo bồi tự thân đến cửa, chỉ cần cái tên quần lụa kia không lộ mặt đến đây, mọi chuyện đều sẽ bình an!

Vạn nhất coi như hẳn đến đây thật, trong này nội ngoại khác nhau, nam nữ hữu biệt, hẳn càng không biết nàng ở Cổ gia! Bản thân phải cẩn thận một chút mới được, trốn càng xa càng tốt, hẳn không thể nào có cơ hội gặp lại nàng!

Ngộ nhờ sau này quay lại kinh thành... Chuyện tương lai để tương lai tính, qua vài năm nữa, hẳn còn có thể nhận ra nàng được chắc? !

Đấy Lý Tiểu Noãn dần bình tĩnh lại, nàng cũng quá khẩn trương rồi, thiếu chút nữa tự dọa chính mình.

“... Tiểu Noãn, muội rốt cuộc có nghe tỷ nói gì không đấy?”

Cổ Vân Hoan giận hờn lay Lý Tiểu Noãn, Lý Tiểu Noãn vội vàng trấn tĩnh, cười khanh khách nhìn Cổ Vân Hoan:

”Muội nghe đến mê mẩn ! Tỷ kể chuyện thật hấp dẫn! Nhị tỷ tỷ biết thật nhiều!”

Cổ Vân Hoan vui vẻ hẳn lên, lầm nhảm thêm vài chuyện vụn vặt ở kinh thành: Khác biểu ca một thân áo trắng, múa kiếm tung bay... Khác biểu ca tặng con chim anh vũ biết đọc thơ cho nàng... Khác biểu ca nói nàng có khuôn mặt tựa hoa sen... Khác biểu ca hỏi nàng thích ăn gì... Khác biểu ca...

Lý Tiểu Noãn dần dần nhui mày, thâm tâm mơ hồ lo lắng. Cái này gọi là yêu trong mù quáng, cộng với chứng hoang tưởng quá mức so với thực tế đây

mà. Khác biệt ca gì chứ, cái tên quân lữ này đích thị là một con công non choẹt ngao mạn được nướng chiều, căn bản không giống với những gì tỷ ấy đã nói gì mà ôn văn nhĩ nhĩ, văn võ xuất chúng, phẩm chất cao thượng... Tóm lại hoàn mỹ đến độ không có một khuyết điểm!

Rốt cuộc tỷ ấy không biết gì về tình cảm cả, đó mà gọi là tình đầu?

Vậy Khác biệt ca đối với tỷ ấy là thái độ gì? Cũng là tình ý không ngót như thế ? Chuyện này có khả năng không chính xác, lời nói của Cổ Vân Hoan, nửa phần cực kì không đáng tin! Lúc này đầu óc Cổ Vân Hoan không được tỉnh táo, càng không có nửa điểm lý trí!

Cho dù hai người có lưỡng tình tương duyệt, thì ý của Chu phu nhân, của Lý lão phu nhân đâu? Còn có ý tứ của Nhữ Nam vương phủ nữa?

Lý Tiểu Noãn nhũn mày, phiền não nhìn Cổ Vân Hoan nhướng mày đắm chìm trong hạnh phúc, phấn khích, một hồi không biết nói gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đầu Xuân Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.